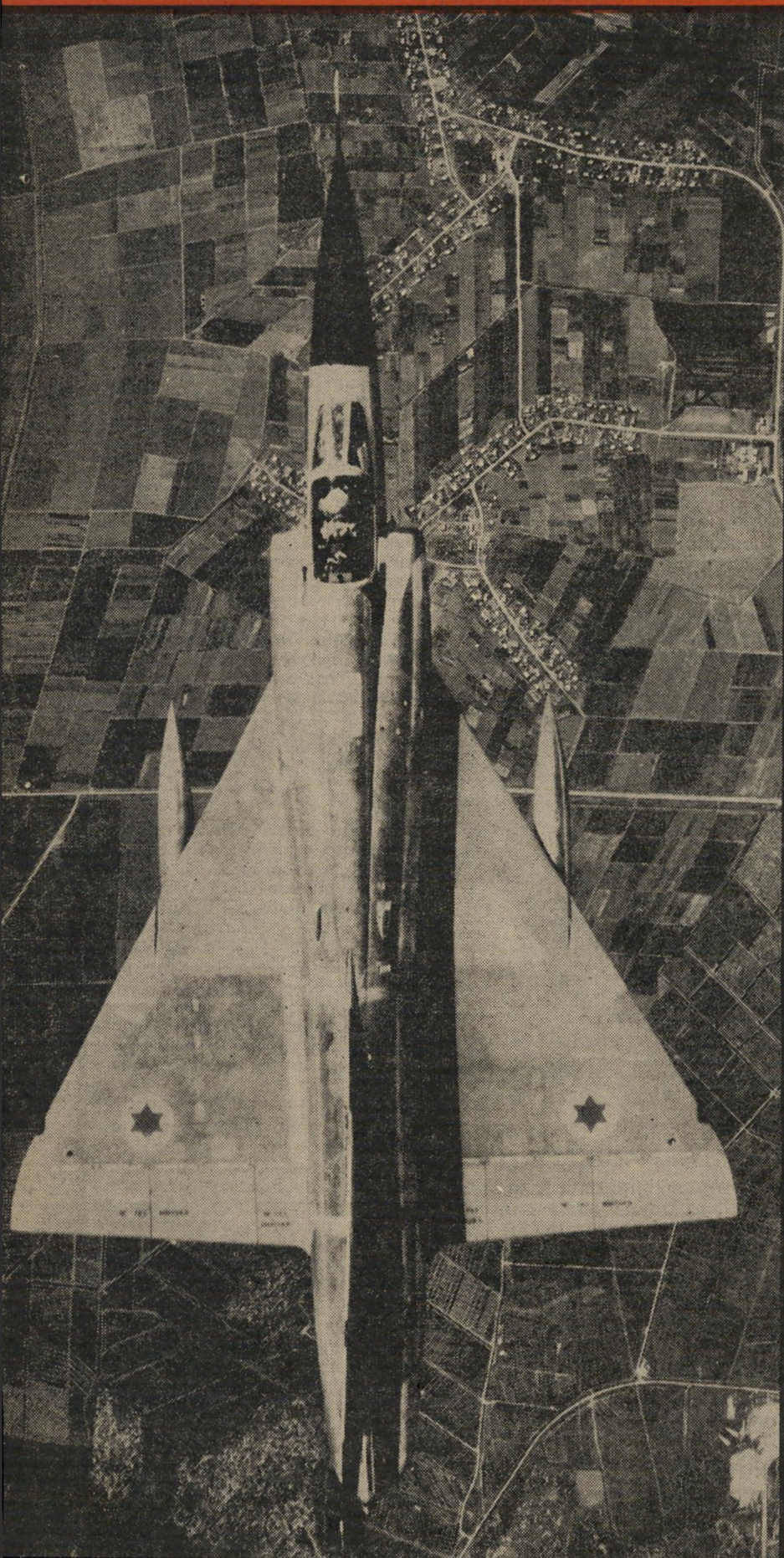

העולם הזה

שערוריה התפוצצה בגרמניה

דמאים

ניסו

למכור

מידאז'ים

לישראל

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

שלושה קיבלו רעל במקום חרופות בירוחם

שניים מהם אותו — ומחפשים
את השלישי, שהוא כנראה ילד

האם נסים באיסוף נכס, וישיבת אמונים...
שנחש אנוש, ששני אחיו נעדרים...
למסגרת קופסה...
בשטח יחד בביתם החדש...
הקשר הנגלה, כאשר זה, שגיל רגלי, וזו הראש...
רופע החרף הבחין, להפוך הבחין בכך בטר על שני

מסתמן פתרון לבעיית עיירות הפיתוח

מכתבים

למערכת

זוארץ חנטריש

השולחים הם לא כה תמימים כפי
שכתבתם, בשולחם את מכתביהם לכתור
בת המערכת של העולם הזה. וזה משני
סיבות: אתם ניספחים להעולם הזה,
(לפחות כך אני רואה את זה). שנית,
הכתובות שלכם, "זורחארץ" מס' 1 אינה
קיימת כלל. לא אתם רוצים שהם יש-
לחו את המכתבים שלהם?
אתם אינכם עצמאיים, כל עוד ואתם
מופיעים בעיתון העולם הזה, ולא בעיתון
משלכם הנושא את הכותרת שבה בחרתם.
מכאן ודאי תבינו שאני נגד רעיון צי-
רוף, "זורחארץ", אל העולם הזה. החר-
מור שלכם (כפי שאתם מכנים את זה)
שונה מן החומור שאני קוראת מדי
שבוע בהעולם הזה.

מן הראוי לציין שבפעם הראשונה
שהופיע המדור "זורחארץ" בהעולם
הזה התרשמתי מאוד (בלשון סגי נהור)
מדברי הפתיחה המלהיבים והמשכנעים
כמו: "בעזרתך, חמודי, ...בזכותך פוצ'-
קלה, ...לבסוף קורא מתוק...! למה אתם
מחכים. לאחר דברים אשר כל-כך משכ-
נעים את ציבור הקוראים? זוהי טעות-
כס הראשונה, וכדי שהכישלון לא יהיה
מנת חלקכם, וכדי שלא תהיו תופעה
חולפת, אני סבורה שעליכם לנסות
לשכנע את ציבור הקוראים בצורה אחרת.
וזה כדי שבבוא היום תוכלו לע-
מוד ברשות עצמכם!!!

סואץ מיכל

יש גולדה

הצהרתו של ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל,
כי "אין גולדה", כיוון ש"עד לשנת 1876
לא שמענו עליה בכלל (200 הארץ 5001),
אינה עומדת במבחן המציאות וחוששני
שנפל המנוח קורבן לטעות פונויטית ש-
בכפריסבא מקורה.

טענתו של הרצל, כי אם "תרצו אין
זו אגדה", אינה מוסבת ישירות על
גולדה. אומנם, כשחזר עליה השר פינ-
גוש ספיר בישיבת הממשלה (200 הארץ
2036) נכשל בביטוי המילה "אגדה".
בלשונו מנוקדת מילה זו: אל"ף פתר-
חה, גימ"ל קמוצה ודגושה. לפי שבמי-
רח אירופה נהגו לבטא קמץ כחולם,
היתה "אגדה" במין ל"אגודה".

מומחים בלשניים בכמה עיתונים פיר-
שו את ה"אגודה" כאילו היתה
"אגודה" (וא"ו שנייה כמו w) והניחו
שהשר הבליע, שלא במתכוון, את הלמה.
לטענתם אמר השר פינגוש: "אם תרצו
אין זו אגולדה", וייחסו את הקביעה
להרצל. אלא, שכמסתבר ממקורות שר-
נים, לא נתכוון הרצל ממש לגולדה,
אלא רק רמו: "אם תרצו אין זו אגדה",
רוצה לומר — אם תרצו או לא תרצו.

יפה אמר דובר משרד ראש-הממ-
שלה, בקביעתו שגולדה היא עובדה היס-
טורית עתיקת-יומין, ואין זאת אומרת
שאם נכנסה לתפקידה לפני ת"ח-ת"ס,
לא נודעה קודם.

לדעתי, ד"ר זוארץ המנוח נוהג
אחריות בהתבטאויותיו, אעפ"י שממנו
אנו יוסדים עוז ועל פיו יישק דברנו. אם
(המשך בעמוד 3, טור 4)

אות המופת לטר"ש כהנא

מאיר (רציתי רק לשוב בשלום) כהנא

ועדת העיסורים הממשלתית החליטה על
הענקת עיטור המופת לרב מאיר כהנא.
כן צפייה העלאתו בדרגה מרב לרב"ט.
להלן תיאור המעשה: ביום א', ראשון
בשבט, 15.4.73, חדר טר"ש כהנא בראש
כוח מצומצם שכלל נוסף לו גם צלם,
אל שטח האוייב. תוך ניצול תנאי הסכר-
בה ועורמתו הטבעית חלף על פני המש-
מרות הקדמיים ושהה בתוך השטח העויין
למעלה מ-20 דקות. בשעה שנקבעה מראש,
פרץ הרב כהנא אל תוך השטח המבוזר,
על-אף נחיתותו המיספרית והשכלית, כש-
הוא הולם ומכה באוייב המופתע והגד-
הם, ושופך עליו מיץ מהדרי ארץ הקודש.
גם שעה שנתפס על-ידי כוחות מיוחדים
אשר הוזעקו למקום, המשיך הרב בהת-
נגדותו המוסרית, ואף בעט ברגלו של
חייל אוייב.

במעשהו הוכיח טר"ש כהנא דבקות
עילאית במטרה, והצלחת להגשימה, תוך
גילוי תושיה מופלאה וגבורה למופת, על-
אף המיכשולים שעמדו בדרכו. שוב הור-
כה לעיני העולם כולו כי נצח ישראל
לא ישקר (מקסימום יבלף).

ענין של גיאוגרפיה

האסורים, הרממה.
הוא אף לא הספיק להתנגד, להשיב
מילחמה, "לחשה האשה, הכל הלך כל-
כך מהר..."
ואנחנו שתקנו, שתקנו וזכרנו: בחדר
זה, ממש כאן, קיסדו כדורי הקלגס את
פתיחיו של המפקד חסר-הישע.
באותו קיתון עצמו ירה ג'ופרי מורטון,
הרוצח מה-C.I.D, באברהם שטרן, הוא
יאר, מפקד הלח"י היד, רצח בדם קר.

הישישה שקיבלה את פנינו שתקה שתי-
קה כאובה. סבל הדורות ניבט מפניה.
ללא אומר הובילה אותנו אל החדר
פנימה, החדר שמאום לא השתנה בו, כי
אילו סרבה אצבע אנוש לשנות קלסתרה
של היסטוריה.
"כאן!" — אמרה, ולא יספה. ואנחנו
ראינו, ראינו את השולחן לידו ישב ה-
מפקד, עת השיגוהו כדורי המרצח. את
חורי הכדורים, העדים האילמים לדראמה
שהתרחשה, את כתם הדם שיבש, הקירות

אנית הכאר נאבכת על חייה!
נצה מבין 1400 נוסעיה ינצבו??

גדול סרטי ההרפתקאות והמתח בלב ים.
בהשתתפות צוות שחקנים בין לאומי-
זוכי 15 פרסי אוסקה.

שיא הכנסות בארצות הברית:
4 שבועות - 19 מיליון דולר.

הרפתקה ב"קווין אליזבט"

חרדה עמוקה ומתח עוצר נשימה

- * האם יטבעו טביעה אכזרית מאות יהודים עשירים ומשועממים?
- * האם יפוצצו אירוגני החבלה את האוניה הגדולה בעולם?
- * האם יעורו המוני חיילים ואנשי-ביטחון למנוע את הטבח של המאה?
- * האם תצליח העיתונות היומית להגדיל את תפוצתה במאות אלפי עותקים?
- * האם יבוטל מצעד צה"ל ביום העצמאות מטעמי אבל לאומי?

בואו בהמוניכם לחזות בדרמה הנפלאה! תבכו כמו ילדים!

ל"השומר הצעיר"

בנפול שניים מבניכם בפעו-
לה המזהירה בביירות: מי
יתן ויילכו כולם בדרכם,
ולא יסוו אל דרך העקל-
קלות של הבגידה.

נאמני שלמות הארץ

חלום חלמתי

השבוע חלמתי שאני תנאי מוקדם. נר-
רא ובהלתי. ידעתי שאין תנאים מוקד-
מים, והבנתי שאם הממשלה תתפוס אותי
יהיה מצבי חמור. הסתתרתי בכל מיני
נקיקים וחורים, ורק בלילות יצאתי לתור
מזון (תנאים מוקדמים אוכלים בעיקר שט-
חים). הייתי חוסף דונם פה דונם שם
וככה גמרתי את ביקעתי הירדן.

אבל כמה זמן יכול תנאי מוקדם לעמוד
נגד הממשלה כולה? היא תפסה אותי.
"תני", אמרה הממשלה, "זה יפה?" גורא
התביישתי. הבנתי שעשיתי מעשה חמור.
אבל הממשלה לא התרגזה, ואפילו סידרה
לי מקום לינה. כמי ששכב חודשיים על
מצע קוצים, יכולתי להעריך את המצע
ב"ע"פ של המערך — הוא גמיש להפליא.
כעת אני נמצא במעצר-על-תנאי וחי
כמו מלך. כדי שלא ארגיש עצמי בודד,
הביאו לי תנאים מוקדמים נוספים ונוס-
פים ונוספים. עד שלכמעט נחנקתי. הת-
עוררתי בבהלה והנה אני ג'וק, מה לעשות?

כחול ולבן

האם לא נפלטה מפיך קריאתי?
גיל כבושה, שעה שגילית כי ה-
אוטובוס הירוק-צהוב של אגד —
זה שחלף על פניך מבלי לעצור,
כמינהגו בכל יום — הוא בעצם
אוטובוס כחול-לבן. כן, חביבי,
כחול ולבן — זה האוטו שלך!
כחול ולבן — זה האוטו שלי...
ובקרוב, זה לא יקח הרבה זמן,
גם תיבתי-הדואר תהיה בכחול ול-
בן, גם הרמזור יאיר בכחול ולבן,
העצים כחול ולבן, הפרחים כחול
ולבן, הלחם כחול ולבן, הקפה כחול
ולבן, וגם האדום חביבי, ילך ויכ-
חיל, ילך וילבין.

ורק אל תגיד לי, הלילה, שאתה
לא אוהב את השילוב הנפלא הזה
של שני הצבעים המקסימים הללו,
כי כל מי שלא אוהב את אוטובוסו
בכחול ולבן — שיילך ברגל!

לאדם היקר, הנפלא והגדול

ישראל גליל - קלשניקוב

על היותך המפתח הגאונני
של רובי הסער, "גליל"
תרומה לביטחון ישראל
הלוואי ונזדקק בה לשלום

צוצקה ופופיק
רגינה, פייבוש והילדים
הנרי מה'השעה
אלפרד קקטוס וטבתו
רפ"ל, ציפילי וקקילי
הרבי מלובאביץ'
זוגטאשווילי מנחם וסוניה
תופיק עבדאללה נימר
ריצ'רד ואריית ניקסון
זוליפיקר עלי-בוטו
חנה צ'רילי, מכבסה טל. 66110

ימשיך כך הד"ר, הנח בשלום על מיש-
כבו, הרי עוד יטען ש"הגוש אינו קיים",
רק מפני שלא שמענו עליו לפני נפילת
קונסטנטינופול בידי התורכים העות'-
מאנים... איזה חבל ואיזו רעות-רוח !

עידו הדוני, קיבוץ רמת-חיים

שם לועזי לשר בישראל

מקובל היה בגולה, שיהודים נשאו
שמות-פרטיים עבריים ושמות-משפחה
לועזיים. במקומות רבים התבוללו היהו-
דים ונקראו גם בשמות פרטיים לועזיים.
אבל, שם-משפחה עברי ושם פרטי לז-
עזי — כמעט לא היה.
כך בגולה. ואילו בארץ יש לנו אפילו
שר הנושא שם-משפחה עברי ושם פרטי
לועזי: ויקטור שם-טוב — וכדי בזיון
וקצף.

כלום תהיה זו מישאלה חצופה מדי
אם יתבקש כבוד-השר לשנות שמו ל-
עברי ?

משה רוזנברג, תל-אביב
(ידיעות אחרונות 18.4.73)

הבורסה שלך

מערכת "zoo הארץ" גאה להגיש שירות
חדש לקורחותיה: ייעוץ פיננסי, בכל הנו-
גע להשקעות, חסכונות, מסכנסות וכדומה.

בורסה יקרה שלי,

אני איגרת מילווה ביטחון תשי"א —
1951, המתגוררת בבנק לאומי ביד-המז-
ביר (מחלקת חח"ק, אשכנ 6), והנושאת
ריבית של 6% וחצמדה ליוקר-המחייה. אני
איגרת אשכנזייה בודדה ומסודרת. מה עלי
לעשות ?

איגרת יקרה:

מצאי לך משקיע רציני ונבון, אשר ישים
בך את מיבטחו. לשם כך יהיה עליך להר-
פות מעט מן המדד, אליו את צמודה
בדרך-כלל.

*

ליועץ הפיננסי שלום,

אני טובל, זה שנים רבות, מפין-נסי. האם
ישנה איזו אפשרות לתיקון המעוות ?
א. אברון.

תשובת יועצנו לענייני פיננסיים:
מר אברון יקר.

השקע את פינד בהולליס 16, או בנת-ד.

*

ר. ז. המיואשת מרמלה:

נראה לנו כי טעית בפנייתך אלינו בקשר
לפעמי הגרות העוטרים את פינד זה 35
שנה. שם מדורנו הוא, "הבורסה שלך"
ולא, "המורסה שלך".

שלך.

"כל עוד בלבב
פנימה עין לציון
צופיה..."

עין לציון צופיה
אם היא משוחה
באיפור הארוטי
המרתק

התקווה

איי ליינר, מסקרה, צלליות
עפעפיים, ריסים ואישונים
לרגל חגיגות הכ"ה
להשיג גם בגווי
תכלת-לבן

הרמטכ"ל ב"סדר" המרכזי בגולן:

כל ענייני החרות- באחריות צה"ל

אכטונג !

מה בעצם קרה קאן ?

הפלאפלי. והסרט שלי באמת הרבה יותר
טוב.
מראיין: יש הטוענים שעד עכשיו
קיבלו סרטים ישראליים לפנים משורת
הדין, למרות שהיו גרועים...
במאי: נו, אז זה רק מוכיח שעכשיו
הם מפחדים אפילו לקחת סרטים יותר טר-
בים, בגלל מה שקרה במינכן. ותשמע, אני
מכיר את הצרפתים טוב מאוד — הם
אנטישמים ידועים...

במאי: קודם כל זה סרט באמת טוב.
זה הסרט הכי טוב שלי, וכל המבקרים
בארץ גם אמרו שזה הסרט הכי בשל שלי.
שנית — הם פסלו את כל הסרטים הי-
שראליים, וזה מוכיח משהו. חוץ מזה,
בשנים קודמות הם קיבלו סרטים ישרא-
ליים הרבה פחות טובים משלי.
מראיין: למשל ?
במאי: למשל "תשע ועשרה" של
פליגוביץ, או הסרט של גולנסקי, מלך

מראיין: מר פארושווילי, סרטך "לאן
נשלם הרצח המשולש ?" לא נתקבל לפס-
טיבל קאן. מדוע ?
במאי: הרי זה ברור לחלוטין — הי-
צרפתים חוששים מ"מינכן שניה" בקאן.
ולכן פסלו את כל הסרטים הישראליים.
מראיין: האם ייתכן שסרטך לא הת-
קבל משום שהוא פשוט לא טוב ?
במאי: לא. אין שום אפשרות כזאת.
מראיין: מדוע ?

חידון תש"ח

צופים יקרים.

בסרוס יום העצמאות. אנו מגישים לכם את השלב האחרון בחידון תש"ח. בשלב
זה יתמודדו ביניהם מיטב בנינו — מהנדסים, מורים, מדריכים ב"אגוד", לבורנסים
ומזנני-אוויר, אשר העפילו לשלב הגמר, לאחר מאבקים מתישים וקרבות עזים. אנו
משוכנעים, צופים יקרים, שתספגו, ולו במעט, מן המיתוס המופלא של אותם ימים
בלתי-נשכחים, מלאי ההוד ורבי ההקרבה — ימים אשר בזכותם ובזכות ערכי-הנצח של
אלה שנשארו, יושבים אנו עימכם כאן באולסן המלא מפה לפה, ממש ברגע זה.
ואלה הן השאלות, לפי סדר הופעתן:

- (א) מיבצע כיבוש גבעה 136 (המכונה גם גבעת-הפוספט) ידוע בשמו:
 1. מיבצע רותי. 2. מיבצע קיקי. 3. מיבצע פוצי. 4. מיבצע מיבצע.
- (ב) מי מבין האישים הבאים היה מנהיג הכנופיות שפעלו באזור פתח-תקוה-ראש-העין ?
 1. מוסא אחמד מוסא. 2. אחמד מוסא סלימאן. 3. מוסא סלימאן אחמד מוסא. 4. יעקב לוי.
- (ג) מתי גערך קרב ג'בל אל-יאדי (קרב ששת הגשרים) ?
 1. ב' 16 באפריל, לפני ההפוגה הראשונה. 2. ב' 17 באפריל. 3. ב' 17-16 באפריל. 4. ב' 17 באפריל אחרי ההפוגה הראשונה.
- (ד) בין מי למי היה נטוש קרב עיראק-סודאן ?
 1. בין היהודים לערבים. 2. בין גודר שריוניות 128 של חטיבת הדרום לגודר 16 של חטיבת האימאם אחמד. 3. בין הצודקים לאלה שנדמה להם שהם צודקים. 4. בין עיראק לסודאן.
- (ה) מי ירה את הכדור המפורסם שגרם למותו של המרצח הידוע עבד אל-קאדר דחילירבק ?
 1. העוזי של מוסי. 2. המוסי של עוזי. 3. הסטן של עבדאללה. 4. העניין במחלוקת בין טובי המומחים.
- (ו) על שם מי נקראה הדוידקה ?
 1. ע"ש דויד ברגוריון. 2. ע"ש דויד המלך. 3. ע"ש דויד וטרמן, מתע"ש. 4. ע"ש הפנתרים השחורים.

צופים יקרים, זיכרו נא:

ג'בל אל-יאדי: דחילירבק; עשרת-הימים: הפוגה ראשונה; עבד אל-קאדר מוסא סלימאן מוסא; דוידקה: ששת הגשרים; יפה ירקוני; גודר 128; מיבצע מכת-בכורות וכ"ו וכ"ו. מיצעד שמח לכולכם ולהתראות בשנת תש"ח הבאה.

דבר המערכת

חוצפה !

האבל "הכבד" שירר על השטחים
בעיקבות פעולתו המזהירה של צה"ל
בביירות אכן חוצפה יש בו.

כיצד מעיזים הם בכלל להתאבל
על רוצחים חסרי צלם-אנוש ? ה-
כיצד הם מעיזים בכלל להתאבל,
בזמן שאנחנו מבכים מדי יום ביומו
את מיטב בנינו, שנפלו במלחמה
נגדם — הפורעים והמרצחים ?

איככה מעיזים הם להתאבל כאילו
שהמחבלים המתים מייצגים אותם, ו-
הרי בידוע שהם לא מייצגים אותם ?
ואיככה, בחוצפתם המיזרחית הרבה, הם
מתאבלים בניגוד מוחלט לכל מה
שאמרתי וכתבתי בשש השנים האחר-
ונות ? חוצפה שרק יהודים יכולים
לעכלה כך בקלות.

ואם כך הם חושבים ומרגישים (וב-
ייחוד שני הפוגרומצ'יקים מ"אל-פי-
ג'ר"), אז פשוט אין להם מקום כאן,
בדמוקרטיה היחידה במזה"ת.

שיילכו לביירות — שם כבר
נדע איך לספל בהם !

23.4.73

בסטיט ברדיו באשר ליישות הפלסטינית: "אין לה זכות קיום אפילו ליום אחד!"

אחיו של פרס

רוכש קרקעות בגדה

נראה כי אחת הסיבות שהניעו את גולדה לחזור בה לפני שלושה שבועות מעמדתה בקשר לרכישת הקרקעות בשטחים, ולהתנגד לכל הצעה להחזיר רכי"ת קרקעות לישראלים כפרטים, היא הקשרים המשי-פחתיים — אותם הציגו בפניה — בין רוכשי הקרקע עות המיועדים לבין שרים שלחמו בעד התרת המכירה. מדבר הקשר המשיפחתי בין שריהכ"ט חוץ משה דיין לבין ח"כ יגאל הורוביץ (שי"ת) הוא בודדו) אשר עמד בראש קבוצה של רוכשי קרקעות בגדה; ויעזרה את גולדה העובדה שהציגו בפניה, כי גרשון ("גיי") פרס, אחיו של שריהכ"ט, יהיה מראשוני הנהנים אם תר מכירת הקרקעות בגדה. בעוד ששמעון פרס היה מראשי הדוכרים למען התרת מכירת הקרקעות, ניהל אחיו, המחזיק בבני-לות חברת הכנייה הגדולה "אדגר" — שי"כבר נהנתה בעבר מיספר עמקים מהקנות שונות ברכישת קרקעות — מו"מ לרכישת יותר מ-20 אלף דונאם בסביבות ירושלים.

מפ"ם הולכת

להתנחלות-קבע

החלטה מהפכנית עומדת להתקבל בקי-בוץ הארצי של השומר-הצעיר (מפ"ם): לי-להסכים להתנחלות-קבע ברמת-הגולן.

למפ"ם הוצעה הבחירה בין התנחלות בערבה, בי-תחומי ישראל, ובין התנחלות בגולן. מבחינה כלכלית וחקלאית עדיפה ההתיישבות בערבה. לדעת מומחי ה-קיבוץ, אולם מטעמים מדיניים תעדיף מפ"ם את ה-הצעה השנייה.

שומחה דיניץ

"מתחוך" לאבן

כבר מהימים הראשונים לכהונתו כשגריר ישראל בווינגטון החל השגריר החדש, שומחה דיניץ, להקי-פיד על קיום קשרים תקינים ומלאים עם שר-החוץ אבא אבן. הידוק הקשר בין השגרירות בווינגטון לבין משרד-החוץ מהווה תפנית מליאה לגבי מה שהיה מקובל בתקופתו של השגריר יצחק רבין. דיניץ מקפיד על דיווחים ישירים לשר בי-קשר לכל מגעיו בבירה האמריקאית, מתי-

ייעץ עם צמרת משרד-החוץ ונוקט במהלך-כים שנועדו להפגין כי הוא רואה את עצמו איש משרד-החוץ ולא שגריר של גולדה, ו-מקבל את מרותו של אבא אבן.

משקפים נוטים להסביר את הלואיליות המופרזת שמגלה דיניץ לאבן בנסיון להכשיר את הקרקע לי-שמירה על מעמדו במיקרה שגודלה תיפרוש.

שלוש הפגנות

אחד במאי

שלוש הפגנות אחד במאי תתקיימנה השנה בתל-

גולדה חוסכת

ראשיהממשלה גולדה מאיר לא מצאה שום מפרה מתאימה שי-תהיה ראויה שתתרום למענה את הסכום של \$500,000 דולאר, בו זכתה לפני שבועות מיספר ב-פרס קטון". עובדה זו עוררה גל של התמרמרות בקרב עובדי משרד ראשיהממשלה. ביחוד לאור העובי-דה ששרי-החוץ אבא אבן, אשר זכה אף הוא בסכום דומה באותו פרס, מיהר לתרום את הכסף שי-נמסר לו קרן הפעד של עובדי משרד-החוץ.

גולדה, לעומת זאת, חסידת את סכום הפרס, כחשבונה הפרטי בי-בנק. אנשי משרד ראשיהממשלה, בדרגים הנמוכים כמובן, מתלוצצ-צים על רקע זה כי גולדה, "חוסכת את הכסף לעת זיקנה", אחרי שי-תיפרוש ממישרתה.

אביב: של רק"ח. של חברים מאידיגונים שונים ובל-תי מפלגתיים; ושל השומר-הצעיר.

אחרי הצלחת הפגנת האחד במאי המאוחדת, בשנה שעברה, קמה גם השנה, "ועדת האחד במאי" של חבי-רים משי"ח, העולם הזה — כוח חדש. ברית השמאל, מקי, אנשי רוח ומרצים מן האוניברסיטאות כדי לי-ארגן הפגנה שתצעד תחת סיסמאות המאבק של צדק חברתי, דמוקרטיה ושלוש. הפגנה זו תאורגן ע"י-חברים. מכל התנועות, המזדהים עם סמליו של חג ה-פועלים, אך לא בשם התנועות עצמן.

החידוש של השנה תהיה הפגנת השומר-הצעיר והדור הצעיר של מפ"ם. מארגנים אותה פעילי המי-עוט של שוללי המערך במפ"ם, אחרי שהצעתם להפגין בשם סניף מפ"ם תל-אביב נדחתה ע"י הרוב שהחליט לקיים מסיבה בצוותא. נציגי מפ"ם בוועדה המי-רכות של ההסתדרות החליטו להכשיר את הפגנת, "השומר הצעיר" והאופוזיציה של מפ"ם והם דוחצים על יצחק בן-אהרן ל-ארגן מצעד נוער של "תנועות הנוער החלדי-ציות" באותו יום וע"י כך למנוע מנוער מפ"תגתם לצעוד עם סיסמאות אנטי-ממשל-תיות, נגד הכיבוש ונגד המדיניות הכלכלית והחברתית של הממשלה.

כישלון מחפיר של

מינהל ההסברה

היחסים בין שריהכ"ט יגאל אלון לבין ראש מינהל-ההסברה יהודה אילון, יתחדדו על רקע הכישלון המחפיר של עריכת הירדן-מלחמת העצמאות.

החידון, שנערך ביוזמת ובאירגון מינהל-ההסברה, היה צריך להיות אחד ממיבצעי הרימום של יגאל אלון. בשל הכנות בלתי מספיקות, תקלות וחוסר כי-שרון באירגון, נערך החידון בפני אולם ריק למחצה ולא עורר כל הדים. הביוזון היה גדול יותר מאחר שמהלך החידון הועבר בשידור חי בטלוויזיה, שהציג את שריהכ"ט מופיע בטקס עלוב בפני קהל זעום וכיסאות ריקים.

הגליון הבא

לרגל האחד במאי, החל ביום ג' ה-בא, ושבו שובתת העבודה בדרום, תוקדם הופעת הגליון הבא של, "העו"ם הזה" ביום אחד. הגליון יופיע ברחובות תל-אביב ביום ב' בערב, ויופיע ברחבי הארץ ביום ג' בבוקר.

מה חדש בעולם התחתון?

-ביטנת פרוטה בלבני גברים.

טוני דו צבעי

קיד-פרוטה

טוני מודפס

טוני בוי לילדים

רוטקס מביאה לעולם הגברים חידוש מהפכני
שילוב של ביטנה מכותנת-פרוטה בתחתוני הסטרץ'-
שילוב של יופי ואיכות.

ביטנת הפרוטה האורירית והסופגת שאינה מגרה
את העור, מוסיפה מימד של בריאות והגינה
לתחתונים החדשים

תחתוני הסטרץ' המודפסים בשלל צבעים מיוצרים
מסיב מעולה, ומעוצבים בגזרה ספורטיבית צעירה עם
חגורת "Lycra" אלסטית, מיוצרת בלעדית ע"י "רוטקס".

תחתוני הסטרץ' עם הביטנה מכותנת-פרוטה
יעניקו לך, הגבר, הרגשה של בריאות.
גמישות ורכות.

רוטקס תמיד קרוב אליך

Rotex Helanca®

ק/כא ירי

עיתוני ישראל ציטטו בשבוע שעבר בהבלטה רבה ובהדרגה מיוחדת ידיעה שהופיעה בטיימס הלונדוני, בעיקבות פשיטת צה"ל אל מרכזי הפידאיון בביירות. הידיעה שצוטטה היתה מאת כתבו הצבאי של העיתון הלונדוני הנודע, הנרי סטנהוף.

באותה כתבה טוען סטנהוף ברצינות נוראה, כי שם הצופן של האירגון החשאי הישראלי למלחמה בטרור, שהוקם בישראל לפני שנה בפיקודו של האלוף אהרון יריב, הוא אצבע אלוהים.

כשראינו במערכת ידיעה זו וכשראינו את ההבלטה שנתנו לה עיתוני ישראל, מתוך רצון להציגה כגילוי עיתונאי חשוב, לא יכולנו שלא לגחך. שכן הכתב הצבאי של העיתון הלונדוני המכובד, לא נטל את המידע הסודי שלו על שם הצופן של האירגון החשאי הישראלי, לא ממקורות הביון הישראלי ולא מאנשי האירגון החשאי.

"ספטמבר השחור"

"אצבע אלוהים"

מתחרים במשלוחים

אויריים של גוויות

מאורקאי, שצבר בשיירות ישראל, הפך לאורייכו לטוכן המחבלים וירה במפעילו

בסופתאנו, ממעספת נמץ ששילחה אליו מביירות

כ"ב בדצמבר אירעה התפוצצות בירמתו הפאריסאית של נציג האירגון

הפך בשיירות ישראל, הפך לאורייכו לטוכן המחבלים וירה במפעילו

בסופתאנו, ממעספת נמץ ששילחה אליו מביירות

כ"ב בדצמבר אירעה התפוצצות בירמתו הפאריסאית של נציג האירגון

"אצבע אלוהים" בגיליון 1848 מ-13.1.73
 כוחות מסתוריים

אלא מעל עמודי העולם הזה, כי שם הצופן אצבע אלוהים הוא שם הצופן שהעניק העולם הזה למבצעי פעולות החיסול של מנהיגי אירגוני הטרור. בסוף ינואר השנה, כאשר דיווח העולם הזה (1848) בכתבת השער, עליו התנוססה תמונתו של אהרון יריב, על "מלחמת הסוכנים החשאיים", כתבנו בין השאר: "זה מול זה נאבקים, ללא כל מיגבלה של חוקים וגבולות, כוחות מסתוריים. את הצד הערבי מייצג מה שנקרא ספטמבר השחור ואילו מהצד השני מופיע רק כוח טמיר, חסר זהות וגוף, שאילולא היה פוגע דווקא במי שנחשבים אויביה של ישראל, קשה היה לשייכו בצורה כלשהי לישראל. אבל, כיוון שהוא מחסל רק "ערבים רעים", כאלה החורשים מזימות נגד ישראל, ברור לצד מיהו ניצב. זהו הכוח הנקרא אצבע אלוהים". גם בכתבת המישה של אותה כתבה קבענו: "ספטמבר השחור ואצבע אלוהים מתחרים במשלוחים אויריים של גוויות." (ראה גלופה).

הצורך להמציא כינוי כזה לגוף חשאי לא נולד רק בינואר האחרון. בשנות החמי"ש חתנסינו בכך לראשונה כאשר חיפשנו כינוי מתאים לשירותי הביטחון. באותה תקופה נשמר עצם קיומם של שירותי הביטחון הישראליים בסוד כמס. ואסור היה אפילו לרמוז עליהם ועל מיבציהם.

כיוון שאז שימשו השירותים גם לצרכים פוליטיים שונים של מיפלגת השילטון — חופעה שהעולם הזה תקף אותה בחריפות — היה עלינו להמציא כינוי כדי שיובן אל מי אנחנו מתייחסים. אז נולד הכינוי "מנגנון החושך", שהפך מאז שם נידרף לשירותי הביטחון הישראלי. כיום משתמשים בכינוי זה במקומות רבים מבלי לדעת מה מקורו ומדוע נולד.

גורל דומה, כפי הנראה, צפוי גם לכינוי "אצבע אלוהים", שנולד ליד שולחן המערכת. בעוד כמה שנים יספרו הכל בעלילותיה של אצבע אלוהים, ומחקרים אוניברסיטאיים ייערכו על הדרך בה הומצא הכינוי, כפי שזה קורה היום לתואר מנג'ן החושך.

על כל פנים, תודה לטיימס על האמון העיוור שהוא נתן במידע המתפרסם ב"העולם הזה".

★ "לחיות יש אושוויץ נצחי!"

מזה מיספר חודשים שהעולם הזה נטל על עצמו את פירסום המערכה הציבורית שמנהלת אגודת צערי-בעלי החיים בישראל נגד בית החיות באוניברסיטת בראילן, על התנאים הגרועים והיחס המחפיר לו זוכות חיות-הניסוי המשוכנות שם.

פירסומנו מיספר כתבות בנושא זה, ואורי אבנרי אף הגיש כמה שאלות לשר החינוך יגאל אלון סביב הפרשה. תשובותיו של השר לא סיפקו ואבנרי הגיש לשר שאלות נוספת בדבר היחס של ראשי אוניברסיטת בראילן לאנשי אגודת צערי-בעלי החיים.

שר החינוך העביר לאבנרי את תשובת רקטור אוניברסיטת בראילן, הפרופסור מנחם צבי קדרי, לשאלתה הנוספת. אין בכוונתנו להתייחס כאן לאמור באותו מכתב. מה שמתמיה היא גישתה של אוניברסיטה דתית אל המתנדבות, שנטלו עליהם את השמירה על יחס נאות אל יצורים חיים. כתב הפרופסור קדרי במכתבו בין השאר: "...נציגים של האגודה, בייחוד גבירות מסוימות, שבאו אל בית-החיות בשמה, אינם מבחינים בין שיתוף-פעולה ובין רצון להשתלטות. לאחר שנעשה ניסיון מצידן להתערב במהלך העבודה המדעית התקינה בבית-החיות, נאלצו שילטונות האוניברסיטה לאסור על אותן גבירות את הכניסה לבית-החיות בלא ליווי רשמי של הממונה על המקום... אין אנו יכולים להיות אחראיים על המתח הפנימי הקיים כנראה בתוך אותה אגודה, בייחוד בכל הקשור עם גבירות מסוימות המופיעות בשם האגודה".

הסיגנון המתנשא והמזלזל של רקטור האוניברסיטה כלפי מה שהוא מכנה "גבירות מסוימות", ודאי שאינו מתאים לכבודה של אוניברסיטה דתית בישראל. השבוע נמסר על הקמתו בניירורק של אירגון יהודי של צערי-בעלי החיים, שסיסמתו היא אימרה של הסופר יצחק באשוויס-זינגר, שאמר בשעתו: "לחיות יש אושוויץ נצחי".

מן הראוי היה שאימרה זו תעמוד גם מול עיניהם של ראשי אוניברסיטת בראילן.

החיות נצחיות

MUSK OIL

from the

SOURCE

המעורר את היצר הפראי
BAT-SHEBA and CLEOPATRA
 used MUSK OIL
 to entice and conquer
MUSK OIL lingers for hours

יהודית מילר
 ישראל

Ministerrådsordförande A. St. Kosygin Sveriges besök April 1973

KOHN, Eli

Korrespondent

351103

Yedioth Ahnashoth

Jou

PRESSKORT

Innehavaren av detta kort är ackrediterad vid utrikesdepartementets presskvartär i gamla riksdagshuset. UTRIKESDEPARTEMENTET

Manfred Nilsson

Manfred Nilsson
Chef för UD:s pressbyrå

PASSERKORT

8996

Gäller för tillträde till område som polisen avspärrat för allmänheten, dock med de inskränkningar som särskilt föreskrivits eller meddelats av tillståtgörande polisman. RIKSPOLISSTYRELSEN

Lennart Printz

Lennart Printz
Chef för polisavdelningen

Press- och passerkortet är personligt. Vederbörande förutsättes på polisens begäran kunna legitimeras sig, t.ex. med sedvanligt presskort, pass eller annan identitetshandling som är försedd med foto

VAR GOD VAND!

ENGLISH ON THE OTHER SIDE!

החתימה של קוסיגין

מתנססת על תעודת העיתונאי המיוחדת, שניתנה לכתב הישראלי עלי כהן, שסיקר את ביקורו של ראש-ממשלת ברית-המועצות בשוודיה. כהן וקוסיגין נפגשו כבר לפני שנה וחצי, במסיבת-עיתונאים שנערכה למנהיג הסובייטי בדנמרק. לפני שבועיים נפגשו שוב, בבית-חרושת שוודי למסיבות-כדורים, וכהן ביקש מקוסיגין שיחתום לו על התעודה. כעבור יום נפגשו השניים במסיבת-עיתונאים, בה התקף עלי כהן את קוסיגין בשאלות על יחסי ישראל-ברית-המועצות, וגרם להתקפת-זעם אישית מצד קוסיגין. שיחתה לסיקור נרחב בעיתונות ובטלוויזיה בשוודיה. בצד ימין, החתים הכתב את ראש-ממשלת שוודיה, אולף פאלמה.

סה, גילו את הבורחת והסגיר רן אותה למיטרה.

תקריט לאנציעה איר-זה לכתב במחנה נח"ל יגאל גרלי, שביקר בתערוכת ה-צוירים של הצירית-הקדנית רותי לוי. יגאל עמד ליד ה-חלון עם כוסית ויסקי בידו. אחד האורחים נתן לו, בלי כוור, דחיפה קלה, והכוס נפלה מהחלון על ראשה של הרקד-נית רותי סגל, שעמדה להי-כנס באותו רגע לחדר המדר-גות. רותי עלתה למעלה, וכניסה לחדר ושאלה בכעס: "מי זרק עלי את הכוס וקילקל לי את כל האופור?" גלאי ניגש אליה והתנצל. הדבר לא עזר. רותי לקחה כוס משקה, וזרקה אותה בזעם על הכתב הנדהם.

ברוב מקומות העבודה מקבלים העובדים, מילבד מ-כורת 13, גם כמה בקבוקי-משקה לכבוד חג הפסח. אבל ז"ל וזה תלם, דיילת-היופי הרא-שית של רבדון, שחורה מקורס השתלמות בארצות-הברית, קיבלה לשמשה מהחברה גם מכונת ויד 404 לבנה וחדשה.

פסוקי השבוע

● מוזכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אחרון, לנבחר ל-נשיאות הפרופסור אפרים קציר: "ההסתדרות לא אוהבת להידחק!"

● הנ"ל להנ"ל: "פועלי ישראל נכונים תמיד להיות החמורים של המשיח - אבל לא של הקבלנים..."

● אבא אכן בראיון עי-תונאי: "יש לנו כישרון לאור מי מובקע לייצר עצמנו לא רק את פסוקו של יום, אלא גם פרשת השבוע ופרשת החודש."

מפיק התוכנית הוא יוסי גר-דארי.

● המפיק מיכאל שווי-לי, זה שהנציח עלי-גבי הצור-ללוד את פישקה במילואים, מתכוון להפיק תוך שבועיים סרט על הפשיטה הישראלית לביירות. "יש לי כבר גיסיון לעשות סרט אחת-שתיים", אמר שווי-לי. "זה יהיה סרט מתח בלתי-רגיל. אני עושה אותו לפני שחוטפים לי אותו."

● באחד מימי השבוע עז-צרי סייר-בטיחות את הברדן אירי זוהר, שרכב על קטנוע ללא קסדת-מגן. "אדון זוהר, למה אתה נוסע בלי קסדה?" שאל הסייר. "תעזוב אותי", השיב השחקן. "אני רודף אח-רי זה שגנב לי את הקסדה!"

● חווייה גיימס בונדית עברה בשבוע שעבר על דויד וליזה בברוקלין, ועובדי המס-פרה שלהם. לפני מיספר שבו-עות נכנסה למספרה בחורה ו-ביקשה לצבוע את שערה. כע-בור יום היא באה שוב והסי-תפרה, וכך הלאה במשך כמה ימים. תמורת העבודה שילמה בצ'קים. לפתע חדלה לבוא. ו-במקומה חזרו הצ'קים מהבנק. בסוף השבוע שעבר ראה אחד העובדים את הבחורה עוברת ברחוב לפני המספרה. הוא הו-עיק את חבריו שיצאו לתפוס אותה. כשהרגישה הבחורה כי-סכנה פתחה במרוצה ונכנסה לאחד הבתים. הרודפים ארבו לה בחוק. כעבור רבע שעה היא הוציאה מחדר המדרגות. גילתה את העוקבים, ברחת ל-הצר הבית ונעלמה שם כאילו בלעה אותה האדמה. ליד אחד מפחי הזבל בחצר ראו העוק-בים ערימת זבל מפוזרת. הם ניגשו לפח, הרימו את המיכ-

שדור, יעקב שריה, שהיה מנכ"ל מיסדר-החינוך. יעקב שריה, אביו של יוסי שריה, שהוא מראשי עיריית מפא"י, טען בין השאר: "אני לא מבין מדוע תמיד משתתפת בחורה אחת ותמיד היא יוצאת-דופן. אחת המשתתפות ויתרה על המדינה. שנייה ויתרה על ית-רותה. רק הבחורים המשתת-פים מיושבים בדעתם. אני מתאר לעצמי שגם המפיקה היא בחורה." למען הדיוק,

עליזה עזיקרי וצביקה פיק
שיר בצרפתית וצביקה באיטלקית - שפות שאינן מוכרות להם. כדי לא לעשות בושות, הם לוקחים שיעורים בצרפתית ובאיטלקית אצל פרופסור לשפות זרות שעלה לארץ מברית-המועצות.

שותפות. עומדת רנה לפתוח בוטיק בכיכר המדינה בתל-אביב.

● גילוי חדש על התנהגותו של אדולף אייכמן, ב-תקופת מישפטו, הביא בשבוע שעבר מי שהיה התובע במיש-פט, גרעין האיוור. בתוכ-נית גלי-צה"ל, זכרון דברים, סיפר האיוור כי ימים אחדים אחרי תחילת המישפט, הוקרן בהקרנה סגורה סרט דוקומנטרי נאצי על מחנות ההשמדה. ב-סרט חזו, מילבד אייכמן, סני-גורו רוברט פרוואצ'יץ, אנשי התביעה, כמה משומרי של אייכמן וכמה מעובדי ה-בניין. באמצע הסרט הבחין האיוור שאייכמן מעביר פתק לסניגורו. הוא ביקש שידליקו את האור ודרש לראות מה כתוב בפתק. אז התברר לו ש-אייכמן התמרמר עליך שנכחו אנשים זרים בהקרנה. בניגוד למה שהובטח לו, "אילו ידע-תי שיהיו אנשים נוספים", הוא כתב, "הייתי לובש את חליפ-תי ולא מופיע בסרטל אסי-רים."

● במסיבת-עיתונאים ש-רד הרמטכ"ל דויד ("דדו") ארעור לכבוד יום-העצמאות, שאל אותו הכתב הצבאי של מעריב, יעקב ארן, איזה קייץ הוא חווה לישראל הש-נה? השיב לו הרמטכ"ל: "מה אני, מטרולוג?"

● האצנית הישראלית אסתר שחמורובירוט, ש-השתתפה בתחרויות האתלטיקה הבינלאומיות בדרום-אפריקה, משכה את תשומת-הלב לא רק בגלל הישגיה הספורטיביים: אסתר רצה בלי חזייה. כשנש-אלה מדוע, השיבה: "זה עניין של נוחיות. זה עוזר לי לשפר את הישגי."

● בהתקפה מוחצת על תוכנית הטלוויזיה עם צעירים ועל הצעירות שהשתתפו בה, יצא בישיבת מליאת רשות ה-

● חנופתו של ח"כ גח"ל יוחנן באדר, שנישק בהפגני-תיות את ידה של ראש-הממ-שלה גולדה מאיר, בליל ה-שימורים בכנסת, הרגיזה רבים. החבר הזכיר לוותיקי תנועת החרות מאמר-התקפה שפרסם אותו יוחנן באדר על גולדה מאיר, לפני הקמת המדינה. ל-אחר השבת השחורה. באותו מאמר, שפורסם בביטאונה של תנועת ז'בוטינסקי, המשקיף, התקף באדר את גולדה וטען, בצטטו פילוסוף הודי, כי שלו-שה דברים הם בלתי-אפשריים, ואחד מהם: להתווכח עם אשה.

● גולדה מאיר הצהירה בזמנו שאצלה יהודי חייב ל-דבר אידיש, אך דויד בן-גוריון חושב אחרת. כשטייל בשבוע שעבר ברחובות טבר-ריה, עצרה לידו מונית ומתו-כה ירדו זוג תיירים, שביקשו לצלמו. בן בני הווג ובן-גוריון התפתחה שיחה: בן-גוריון (ב-אנגלית): "האם תשובו לארץ לתמיד?" התייר (באידיש): "כן, בוודאי. זה כבוד גדול כי-שבילנו לראות אותך". בן-גוריון (באנגלית): "אידיש - זה לא השפה שלי. אתם צרי-כים ללמוד לדבר עיברית!"

● אילו ספרים הרשימו את דויד בן-גוריון בצעירותו? בראיון לכתב במחנה גדנ"ע, זאב סגל, הוא סיפר: "שני ספרים שקראתי בילדותי, עשו-עלי רושם כביר למשך שנים רבות. האחד היה אהבת ציון של אברהם מאפו, והשני אוהל הדוד תום של בורש-סטי, בתרגום עברי. וכמובן - ראשון לכל היו סיפורי המיק-רא. קראתי גם סיפורת רוסי-ת."

● בתו של שרה-אוצר פינחס ספיר, רנה הולצי-מן, מנסה לשפר במיקצת את התקציב המישפחתי. יחד עם-אתי כספי, אשתו של עורך-הדין רם כספי, ועוד שתי

„העולם הזה“ 1858, „היום בו השפילה הכנסת את עצמה“, על ליל השימורים בכנסת, בו התקבל חוק באדר-עופר.

אני רואה בחומרה יותר גדולה מעצם החוק באדר-עופר עצמו, את האפשרות שיכול היה בכלל להיווצר מצב כזה שהוליד את החוק.

הסכנה שבהצלחה זו, שהיא עלולה ל- סחרר את בעליה, ולהגדיל את תאבונם. ומי יודע לאן נגיע.

מול קואליציה מזוהה זו, מובן שמנצח המיטען (של הקולות) את הטייען — ככל שיהיה צודק.

במצב כזה הוויכוח במליאה, לא יכל להועיל, להיפך, זה עלול ליצור את הרור שם הבלתי רצוי שכאילו היה ויכוח ענייני, ו„רוב — ניצח“. זה לא טוב, משום שישנם לא מעט אנשים שתמיד מוכנים ללכת עם הרוב, משום ש„הרוב — ודאי צודק“.

ובכן, מחובתכם להסביר ליצבור איזה מין „רוב“ הוא זה. לכן אני חושב שטוב הייתם עושים אם בשלב מסוים של המאבק, עוד לפני ההצבעה — הייתם סורישים — כל הסיעות הקטנות, מן המליאה, ואז לא היה ל„רוב“ בכלל עם מי לדבר.

אני חושב שצדד שכזה, היה מבליט את האבסורד שבמצב, והיה חודר לתודעת היצבור.

דוד אברהם, תל-אביב

מכתב

מלמעלה

ישבנו הלילה ביציע הכנסת, אני וכמה מידידי וראינו הכל. למרות שכולנו לא תומכים במפלגתכם, התרשמנו ממאבקו של אורי אבנרי יחד עם נציגי שאר הסיעות הקטנות, למען ביטול חוק הגזירה של באדר-עופר.

אני באופן אישי קיבלתי שיעור מאלף על הפוליטיקה הישראלית.

אני מאחל לאבנרי ולשאר המפלגות הקטנות למצוא את הדרך שתביא את הבוחרים בבוא העת לזכור מה שקרה ולתת את קולם למפלגות האופוזיציה האמיתית, כל אחד לפי נטייתו.

אבי ורדי, הרצופים, ירושלים

גזל

הקולות

האופוזיציה הנכבדת לשעבר שבקה חיים, וקולה נשמע רק נדירות בכנסת בקול דממה דקה.

החוק החדש באדר-עופר יזכר לשימצה בין רבבות אורחי המדינה ויביא לידי הורדת קרנה של מפלגה זו.

זהו גזל קולות אורחים שמעולם לא התכוונו להצביע בעדם.

רבים מאלה שחונכו בחוץ-לארץ על ברכי התנועה הבית-רית ונצטוו בצעירי

מה

נשתנה?

יזומה למען חוקה לישראל

בעולם נחשבת ישראל לדמוקרטיה נאורה. אבל חוקה — אין עדיין למדינה שלנו. גם בסוגייה זו נכנעה מפא"י לדתיים והתחמקה מהכרעה ברורה.

במושג זה של הכנסת מנסים הליברלים לשבור את הקפאון בענין זה

בימים אלה הגיש ח"כ הליברלי, פרופ' י. קלינגהופר, הצעת „מגילת זכויות היסוד של האדם“. זהו צעד ראשון במגמה להוציא את הויכוח על הצורך בחוקה למדינה מתחום התיאוריה לתחום הדיון הענייני.

„מגילת הזכויות“ באה להעניק לאזרח ערבויות בקשר לזכויות היסוד שלו. כי לפי המצב של היום אפשר ע"י הצבעה רגילה במליאה, או כל חרית האזרח, וגם אם אין קעת כוונה לכך, הרי מיטב זכויות אלו יהיו מובטחות ע"י הליך מיוחד, חוקתי, מאשר על הכאן הטוב של השלטון.

הצעת הליברלים באה „לשריין“ זכויות יסוד כגון חיי האדם, חופש הביטוי, חופש ההתאגדות, חופש הפולחן, שוויון בפני החוק, זכות לבעלות בנכסים, יוזמה חופשית, זכות לעבודה, זכות השביתה, זכות לשכר הוגן, לביטוח לאומי ולמנוחה שבועית.

זו הצעה שקולה ועניינית. עתה יעמדו המפלגות במבחן. עליהן יהיה להעלות מעל לחשבונות אופורטוניסטיים וזמניים, ולהצטרף אלו רץ יגיע משהיה לחסות את הדמוקרטיה בישראל על יסודות איתנים של חוק ומשפט.

דבר המפלגה הליברלית

רצות קטע, גזור מ„מעריב“ של שנת 1961. זוהי מודעה של המפלגה הליברלית, שהצביעה לפני שבוטלה הצעת חוק הדורסנית של באדר-עופר. שימו לב לפיס' קות המסומנות. אה, הימים הטובים ההם! דורון ארזי, תל-אביב

קורבנות בגנש והרס טוטאלי בכל רחבי המיזרחי הערבי. אך „מיבצעי המנע“, הקטי' לנייט, לוחצים על הערבים יותר ויותר, אל ההתפרצות המלחמתית הריגשית והבלתי-רציונלית שתוצאתה הסופית יכולה להיות הרת-אסון ללא תקדים: שואה אימה ורבת היקף להם, ולישראל — חיסול סופי!

יש רק דרך חיובית ויעילה אחת לשם חיסול סופי של הטיור הערבי, והיא: חיסול סיבתו שהיא הבעייה הכאובה של הציבור הערבי הפלסטיני! וזה ניתן כיום לביצוע — ע"י הכרה בפלסטינים כבצד העיקרי בסיסון וניהול מו"מ איתם (ולא עם מדינות ערב!) לשם השגת פיתרון פשרה סביר והוגן כלפי שני הצדדים!

שלמה זק, ירושלים

ההר

הוליד עכבר

„צבא לבנון התקיף. תיזמורת כבאי א-שפועלה נכנסה לפעולה. האויב הובס.“ זאת היתה הדיעה הרווחת בעולם ואצלנו עד לפעולה האחרונה של צה"ל בלבנון. השר הממנה את עצמו להצהיר הצהרות, הצהיר, ההרגשה היא כי ההר הוליד עכבר. במחול השדים החדש לא נגענו אף בשולי שובלה של הבעייה — כי הבעייה האמיתית היא שלום או מלחמה — קצירת תשור אות היציע הן תחליף משכר לחוסר-אונים. הנסתפק בתחליפים?

אמנון בריל, מושב בן-עמי

מי

המעצב

„העולם הזה“ 1857, „יהלומים אוהבים חתיכות“, על פתיחת מיפ"על אולם תצוגות ליהלומים ב"רמת-גן.

בסקירתכם על פתיחת אולם התצוגה, ציינתם את עיצובו הנאה של האולם. גם

רוזנברג מרגנית

עיצוב נאה

חברים שלי שהיו בפתיחה החגיגית, סיפרו לי על יופיו של אולם התצוגות. מאוד חבל שלא הזכרתם מיהו מעצב המקום.

מ. דרוקר, רמת-גן

את האולם עיצבו שני אדריכלים מעבירי-פנים צעירים: דן מרגלית ואשר רוזנברג — ראה תמונות.

פרוטקציה

רפואית

בשם חברים רבים כאן בבולוניה, ובש"מי, אני פונה אליכם ומפנה תשומת-ליבכם לשערוריה ציבורית בארץ.

הדברים אמורים על ועדת הקבלה ב"בית-הספר לרפואה שליד הסניגין בחיפה. כידיע לכם בוודאי, נמצאים באירופה 2000 (אלפים!) ישראלים הלומדים רפואה. רבים מהם מקוויים לשוב ארצה בתום שלוש שנות לימוד פרה-קליניות ולסיים לימודיהם בישראל. דא עקא, מספר המקרי מות מוגבל שכן נקלטים כ-40 איש ובחיפה 50. (בקרב יתחרו עימנו גם עו"לים חדשים רבים ובוודאי יקדימונו!).

בשנה החולפת היו בחיפה מיקרים בהם התקבלו אנשים לאידווקא על-סמך ממו"ח מחליטים בבית-הספר. (הקריטריון הקובע הם הציונים!).

פרוטקציה זו היא שערוריה ציבורית ממדרגה ראשונה ולצורך ההגינה הציבורית ראוי שהנושא יקבל את הטיפול המתאים.

כאן בבולוניה נחתמת בינתיים עזומה שתישלח למבקר המדינה ולשרי-החניון (המשך בעמוד 12)

אזהרה

למנהיגי ישראל!

אחרי כל מיבצע „מזהיר“ של צה"ל בלב מדינה ערבית — אני ניתקף חרדה עמוקה לגורל המדינה הזו, ולקיומם הפיסי של חושביה היהודים!

אין ספק ש„שיעורים“ רוויידים אלה — מחזקים את ריגשות הזעם. העלבון וה-שינאה אצל הערבים, ומסקנתם שאין מנוס מחיסול ישראל — מתחזקות אף היא. אין ספק גם שהערבים, תוך מלחמה טוטאלית, מסוגלים אף כיום לנצח את ישראל במלחמה ולמחוק אותה כליל (!) — אך הם נרתעים ועוד יירתעו מלעשות זאת בגלל ידיעתם הברורה שהמחיר שידרש מהם יהיה איום: עשרות מיליוני

תם על טוהר המידות והיושר בתנועה, יפנו הפעם עורף בסלידה לאלה שלמדו להחליף את עורם כזיקית למען כסא נוסף.

מאשה פירמן, רמת-גן

תופעה

מכוערת

„העולם הזה“ 1857, „במדינה — הפגנות — לא חגיגות, לא נכון“, על התפגנה נגד תעוול שנגרם ל-עקורי איקריט ובירעם.

האם עניין איקריט ובירעם כל-כך נעלה מעל שאר הבעיות, שהרשתים לעצמכם להשאיר את האיזור היפהפה שבו נצרכה ההפגנה האחרונה, מלוכלך בצורה מחרי'דה?

כל הערכתי לגבי האנשים שהתאספו כדי להאבק על ביטולה של תופעה מכורעת — פנה לחלוטין. הקריאה לעשיית צדק לתושבי איקריט

משכורתו של החייל הסדיר

אליהם גם בהיותו מחוץ לתפקיד. ועוד עשרות הוצאות אחרות שאין טעם בפירוטם.

כמובן שהפער העצום בין „משכורתו“ של החייל לבין הוצאותיו, חייב להיות מכוסה ע"י הוריו של החייל, ומנסיוני האישי יודע אני כי הוצאות כאלה מגיעות לעשרות ולמאות ל"י מדי חודש ולא כל חייל יכול „לסחוט“ את הוריו ללא גבול, ולא לכל ההורים יש כסף ואפשרויות בלתי-מוגבלות לשלם סכומים אלה מדי חודש כדי שבנם החייל יוכל לשמור על צלמו החברתי-אנושי.

העלאת משכורתו של החייל בשירות-חובה לכדי מינימום של 100 ל"י בחודש.

● כרטיסי הנחה בלתי-קולנוע — שמכירתם מקובלת אצל קציני חזיר — יימכרו בקופות בתי-הקולנוע.

● נסיעות באוטובוס בקווים העירוניים לחייל בשירות-חובה תהייה חינם.

דור, חייל, אי-שם

אני רוצה להעלות בפניכם את אחת הבעיות החמורות בתנאי השירות של החייל בשירות-חובה-סדיר. לדעתי בעיית משכורתו של החייל בשירות-חובה היא אחת הבעיות אם לא הבעייה המעיקה קשות על החייל.

כידוע, משכורתו הממוצעת של חייל בשירות-חובה נעה בין 30 ל-40 ל"י, סכום שהוא אפסי, אם לא למטה מכך בהשוואה ליוקר-החיים וההוצאות המינימליות של חייל.

להלן דוגמה קטנה להוצאות חייל: חפיסת סיגריות עולה כיום 1,80 ל"י, וחייל המעשן חפיסה ליום — הרי כבר הוצאה של 60 ל"י לחודש, וזה לא כולל הוצאות „קטנות“ כמו

טמפו ומצופה או סנדוויץ', שעה שהחייל נמצא מחוץ לבסיס (סנדוויץ' פשוט עולה 3,5-1 ל"י), הוצאות נסיעה בתוך העיר

ובעיקר ההוצאות הכבדות כגון בלילוי (המגיע ל-20-10 ל"י לחייל ובתיאגות), שהרי לא כל חייל יכול להגיע אל קצין

העיר בשעות הפתיחה המקובלות על-מנת לקנות כרטיסי סרט בהנחה. והוצאות לבגדים — חייל צעיר לא יכול להרשות לעצמו מבחינה חברתית להסתפק במדיו הצבאיים ולהיות צמוד

* שכל לימוד נמוך יחסית למוסדות על-תיכוניים
* אפשרויות לקבלת הלוואות מותנות ההופכות
למענקים בתנאים מסוימים
* מילגות ופרסי לימודים, דחית שירות בצה"ל.
* פנימיות לנזקקים ועוד.
פרטים והרשמה במוסדות להכשרת מורים.
מידע נוסף אפשר לקבל במחלקה להכשרת מורים במשרד
החינוך, רח' יפו 19, ירושלים, 94141, טל. 02-226441

משרד החינוך והתרבות / האגף להכשרת מורים ולתחומים
במחלקה להכשרת מורים יו"ר: דודא

בוגרי תיכון

הנשירו עצמכם להוראה

באוירת לימודים נעימה

בואו ללימוד בסמינר
בתנאי לימוד אופטימליים

הצטרפו
למעגל
הלומדים
בסמינר

לשנת הלימודים התשנ"ה

צילם י. זילברג

אולפן גרג (בריקמא)
פותח ב" 30.4.73 קורס ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת! פרטים:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209.
חיפה: "במעלה", טל. 664922.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי.
המערכת והמינהל: חל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
תאריך: 136 • מען מברק: עולמפרס • הדפוס: החדש בע"מ.
ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גז בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המדור: העולם הזה בע"מ.

בעונת החגים

והחופשים הזו, זכור!

ל"פוטו ברנר" מבחר גדול של
מקרנות לשקופיות ולסרטים,
מצלמות ופילשים במחירים נוחים.
* הגדלת גלויה (9/13) בשחור-לבן
— 40 אגורות.
* צלומי פספורט — ב"רגע.

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוץ 30

רחם עליהם

גורי חתולים וכלבים

- אל תשליכם
- אל תתנהגו כמו עם צעצוע
- תתנהגו כמו עם בעלי חיים
- תביאו אותם
לאגודת
צער בעלי חיים
- יפו, שלמה 30, ת"א,
טלפון: 827621
- אוטובוסים 18, 41.

תמרורים

נחוג . במסיבה שנערכה עלידי אני
שי תיאטרון הבימה, יום-הולדתו ה-75
של השחקן **אהרון מסקין**. יליד רוסיה
הלבנה, הצטרף שם לצוות הבימה, עלה
לארץ עם הלהקה ב-1928 והופיע מאז ב-
עשרות הצגות.

נחוג . במסעדה בריבירה האיטלי
קית, בהשתתפות אשתו ושתיים מבנותיו,
יום-הולדתו ה-85 של **צ'ארלי צ'אפלין**.

נחוג . בעצרת מיוחדת בניו-יורק,
יום-הולדתו ה-75 של הזמר הכושי בעל
קול-הבאס, **פול רוברסון**, שנעדר מהע-
צרת בגלל מחלתו. פול, בנו של עבד כור
שי, נלהם נגד אפילת הכושים לרעה, גרם
להפגנות הגיועניים בהופיעו במחזות מור-
סיקליים, איבד ב-1960 את קולו ולקה מ-
או בהתמוטטות עצבים.

עומדים להינשא . בלוס-אנ
ג'לס, השחקן האמריקאי **רוי שטייג**
(47) והמוזיקרה **שרי נלסון** (36), השניים

רוי שטייגר ושרי נלסון
נישואים קרובים

הוציאו השבוע רישיון-נישואין והם עומ-
דים, "להתחתן בקרוב מאוד", כדברי ה-
שחקן. שטייגר היה נשוי כבר פעמיים
ונלסון פעם אחת.

כונה . לדיקן בית-הספר הירושלמי
של המכון למדעי היהדות היברו יוניון
קולג', פרופסור **עזרא שפינוזה-נדרר**
שהוא פרופסור לספרות עיברית ומכהן
מזה שבע שנים כמנהל לימודי היהדות
של הקולג'. יליד ברוקלין, מוסמך לרב-
נות, קיבל ב-1946 תואר מ"א לספרות
עיברית וב-1951 תואר ד"ר לפילוסופיה.

הועלה בדרגה . מניצב-מישנה
לתת-ניצב, ראש מחלקת התיכנון במטה
הארצי של המיטרה, **פרד בליימן**, ה-
משרת במיטרה מ-1945, יצא בשליחות
המיטרה לאפריקה, ואחראי בין היתר על
הפעלת המחשב האלקטרוני ועריכת מחק-
רים במיטרה.

פרש . מפעילות ספורטיבית, קפטן
קבוצת הכדורגל מנצ'סטר יונייטד, **ביבי**
צ'ריטון (35), ששיחק בשורות הקבוצה
למעלה מ-20 שנה ונחשב לבכיר כדורגלני
בריטניה מאז מלחמת העולם השנייה, הו-
פיע 106 פעמים בניבחרת הבריטית והב-
קיע 49 שערים במדי הנבחרת.

נפטר . בביתו בתל-אביב, בגיל 30,
עורך-הדין **עמום**
אבני שהיה אחד

אבני

מעורכדינו של
מרדכי ("מוטי")
פרידמן בפרשת
חברת נתיבי נפט.
יליד הארץ, בנו
של אהרון אבני
ו"ל שייסד את האי-
קדמיה לציור ביפו
מכון אבני, בוגר
תיכון חדש בתל-
אביב, הופיע כשח-
קן בכמה מהצגות
הבימה, פעיל בצו-

פים, שירת בנח"ל והיה אסיסטנט-מרצה
באוניברסיטת תל-אביב.

טבע . בחוף ימה של הרצליה מול
מלון אכדיה, **אישטוואן קרטיש** (42),
שנחשב לאחד מחשובי המנצחים בעולם,
הגיע לארץ כאורח של התיזמורת הפיל-
הרמונית הישראלית. בן למישפחה יהודית
מהונגריה, היה מנהלה המוסיקלי של ה-
תיזמורת הסימפונית של לונדון ולאחרונה
המנהל המוסיקלי של האופרה והתיזמורת
בקלן שבגרמניה.

AROYO

עד שתחליט למכור אותו תוכל להשאילו לאשתך.

יהלום היווה השקעה טובה. דאג רק לרכוש אותו
במקום טוב. קרן אור - יהלומים ותכשיטים.
מגדולי יצרני היהלומים. ללא צינורות תיווך
וללא מחירים מנופחים.
מחיר היהלומים בארץ הוא מן הנומוכים בעולם
נצל הזדמנות זו ובוא למקום הנכון.

קרן אור - יהלומים ותכשיטים.
המקום בו תקנה יהלומים ותכשיטים ישר מהמפעל.
שם גם תמצא ייעוץ מהימן של מומחים
אשר ידריכו אותך ויסבירו לך הכל אודות יהלומים.

קרן אור - יהלומים ותכשיטים. אולם מכירות ותצוגה
מפואר המכיל מבחר עצום ומגוון של יהלומים ותכשיטי יהלום.

קרן אור - יהלומים ותכשיטים. רח' אבא הלל 17, רמת-גן
(ליד בורסת היהלומים) טל. 728930
פתוח ברציפות מ' 08.30 עד - 19.00, ביום ו' עד 13.00.
יהלום של תכשיט? קרן אור!

האם במאי זר מסוגל לשמוע

עברית? ארבעה שחקנים ומתרגם

שהתנסו בכך עונים:

פית אותה הוא רוצה להשיג, והרי ברוב המקרים הבמאי הוא אירי, המחזה הוא צרפתי והשחקן הוא יהודי מבולגריה...
דבורה קירר: "אפשר לעבוד עם במאי זר אבל אי אפשר להתעלם מבעיית השפה. פעמים רבות נתקלתי בבמאים שניסו להכתיב לי אינטרסציה מסוימת. היתקשתי לשמוע את הצליל של המישהי בשפה שלהם. הנה, למשל, בעבודה עם לינדברג שביים את ביוגרפיה בקאמר. כל השחקנים התלוננו שהוא רצה לשמוע את המנגינה הגרמנית. הוא פשוט לא הבין שבעברית זה נשמע אחרת. במאים

עברית היא שפה פרובלמטית. עובדה זו ממררת את חייהם של העולים החדשים ושל צופי התיאטרון בישראל. כבר אין זה סוד שמה שנשמע מעל הבמה כ"אינני חפץ" הוא במציאות "לא רצה". ואם מנסים במיקרה הטוב ליצור עברית של יום-יום שתישמע מעל הבמה בטבעיות ובקלילות, מתקבלת לרוב פארודיה על עברית מדוברת. איך לחרוג, קיס מי? לעברית מבלי להישמע בומבסטי מדי או, להיפך, גם מדי? אברהם שלונסקי כבר כתב על נושא זה מאמר שלם. מבקרי התיאטרון מבכים כמעט בכל ביקורת את

הבימה חגגה בחוג המישפחה את יום-הולדתו השבעים וחמש של אהרון מסקין. לכבוד המאורע נערך נשף רב הוד והדר, באולם הכניסה של התיאטרון. ולהצגה בא רק קהל נבחר של אוהדים מושבעים: בני משפחתו של מסקין ובני משפחת התיאטרון. השחקנים שמואל סגל, דליה פרידלנד וליא קניג הגישו קטעים מאוליפיקים, כמו במסיבת כיתה. הגוש החיזור היתגבד להיום הפועה לקואופרטיב השחקנים ואלו גדעון זינגר, יענקלה בן-סירא ואריאל פורמן הגישו קטעי בידור מיוחדים ליום-ההולדת. הדיאלוג התיאטרלי ביותר היה זה של אהרון מסקין ורעייתו. שפתחו את הריקודים בוואלס נוסטלגית.

תיאטרון

על דו"קים, רכוש ונאש,

אהבה אסורה, ומה לא?

"השיבה", הצגת בכורה של ה"תיאטרון הקאמרי" בשיתוף עם "צוותא". המחזאות: מרים קיני. משתתפים: עודד תאומי, תיקי דיין, מכרם חורי, אסתר גרינברג ויהודה פוסק.

מי אמר שלא כותבים בארץ על הבעיות הכואבות? הנה למשל ה"שיבה", מחזה מקורי המטפל במה שכואב: בעיית הדור קיום. אבל — וכאן מתחילה שורת "אב-לים" המנסים להסביר מה בעצם הופך את ה"שיבה" למחזה לא חשוב, למרות שה"נשואים" שהוא מקפץ עליהם כה חשובים. מרים קיני, מחזאית צעירה ולידת הארץ בחרה כגיבורי הדרמה שלה משולש נצחי המורכב מצעיר יהודי-ישראלי אידיאליסטי, צעיר ערבי תושב ישראל וחברה יהודיה מתוסבכת בתווך. ליהודי יש גם זוג הורים המתכתשים ביניהם בנוסח הדין והשלום.

היהודי, ראובן, הוא אמנם אידיאליסטי שחריחופש ומגן על זכויות-האדם, משום שחברו הערבי נעצר. הערבי הוא אותו ערבי שאביו בנה את הבית בו גרים הוריו של ראובן, שפשוט לא ידעו שזהו רכוש נופקדים.

הוריו של ראובן הם טיפוסים היסטריים, עובדי קיבוץ, שמצד אחד שומרים

תאומי ודיין

הכל מאחורי הפרגוד

את העוגה לאורחים ומצד אחר מגישים קוניאק צרפתי דווקא בימי השבעה על בנם שנפל במלחמה.

הנערה היהודיה, תיקי דיין, היא תיבת פנדורה של בעיות הנובעות מגירוש הוריה; צינית להחריד ואינה מבינה מדוע בוחר הערבי להתחתן עם אחת מבנות כפרו בעוד שזה כל טבעי שערבי ויהודי יחיו יחד. מדוע אם כן היא כל כך פוחדת שידידה הערבי ידע על שבגדה בו עם חברם היהודי המשותף?

אם לא די בבעיה זו יש עוד שפע בעיות, המסובכות זו בתוך זו, ומשאירות חוסר איוון מזור בהצגה: הערבי (המ) שוקק בחוסר ביטחון על ידי מכרם חורי) הוא הדמות המאוזנת היחידה והחיונית שבמחזה. הוא היחיד המתנהג לפי הגיון אנושי מסויים. בעוד שאר הדמויות (אף שתיקי דיין מיטיבה להביע מבוכה של

אח, עברית קשה שפה

ליח להרגיש כל כך קרוב את השחקנים עד שהגיע לתוצאות עצומות. לעומת זאת, בא לזויות במאי מצלית, קלוד רג'י, שהעלה בצרפת בהצלחה מוזהר את החיה המזורה הזאת. קטעים של צ'כוב, הוא בא לחזרות עם הטקסט הצרפתי ולא הרים ממנו את העיניים. הוא ציפה לשמוע כל הזמן את האינטרסציה הצרפתית. הוא ניכשל כי לא הצליח לתפוס את המנטליות הנכונה. וזה המיכשול העיקרי, לדעתי, בעבודתם של במאים זרים. השפה היא רק אלמנט, אבל אם הבמאי לא מכיר את המנטליות של שחקן, ואת המנטליות של הקהל, זה עצוב באמת.

דן אלמגור: "בוודאי שבמאים זרים אינם שומעים נכון את השפה העברית. הם לא שומעים את האינטונציות, ולא יודעים אם השחקנים מזיפים או לא. למסקנה זו הגעתי מתוך עבודה רבה שיתנה לי עם במאים זרים על חומר שתרי גמתי. אני זוכר למשל את החזרות על בדרך למוסט הסגור. אותו במאי ביים את ההצגה גם באמריקה, ושם עשה זאת בהצלחה עצומה. ראיתי את המחזה שם וראיתי אותו כאן. זה לא היה אותו דבר. הוא לא שלט בשפה ולא הרגיש בבחירה הלא נכונה של השחקנים. יש עוד דבר אחד: הבמאים האורחים אינם מכירים את המנטליות של הקהל הישראלי. הם מנסים לכוון את התוצאות לפי סטנדרטים אירופיים ואמריקאיים, ואלה אינם מתאימים לאזנו של הישראלי. דיברתי עם במאים אורחים רבים שענו באוזני כי הם מקבלים הלאה ביומיים הראשונים, אבל אחר-כך

כמותו מפסידים לפחות גוון אחד חשוב מתוך כל הגוונים המרכיבים דמות: הגוון המוסיקלי. אני נוהגת להקדיש תשומת לב מיוחדת לנגינה של השפה. היא שכתובה לי את קצב התנועות והמבטים.

דבורה קירר

לאן נעלמה המנגינה?

ונאבקים בשחקנים שלא הכירו מעודם ובשפה שאינה דומה לשום שפה אחרת ששמעו מעודם. האם אין בשירוף זה של במאי זר ושחקן דובר עברית סיכוי בטוח לכישלון אמנותי? או, שמא, השמיעה, כמו כשרונותיו האחרים של איש התיאטרון, תלויה במידת גאוניותו של האדם? מה מרגיש שחקן ישראלי כאשר במאי זר מאזין לו? האם גם האורח קולט ומבין או שהוא סתם, קולט צלילים ומנחש? **אברהם רזנאי:** "כמובן שאם היו מציגים בפני בחירה בין במאי ישראלי מציין לבמאי זר מצויין הייתי בוחר בישראלי. אבל לדעתי, גם כשהבחירה נופלת על האורח ההפסד אינו כה גדול. במאי תיאטרון טוב יש לו גם שמיעה טובה. הנה למשל מייקל מיצ'ם, שביים את הבית, בהבימה. אם שכחת מילה מסוימת או שינית אינטונציה מהיום למחר הוא היה שומע זאת מיד. כזה הוא ניסיוני עם רוב הבמאים הזרים הטובים איתם עבדתי."

נסיים עזיקרי: "לדעתי זה קשור בכישור האיש של הבמאי בלבד. הנה למשל פטריק דרומגול, שביים כאן את אותלו ואת תווש בראש. היה לו כשרון יוצא מן הכלל לקצב. ובמילא, אינני חושב שבמאי צריך להכתיב אינטונציה. במאי טוב צריך רק להסביר את התוצאה הסופית

אדקדעי

אדמגור

"אינני חפץ", או "אנילארצוזה"

עזיקרי

מוסקין אדקדעי: "אפשר לעבוד עם במאי אורח. אבל זו בעיה. ישנם מייקרים קוטביים. הנה למשל, קונרד סוינר-סקי, שביים בתיאטרון זווית את הכרסות, מחזה אוונגארד פולני, שהיה לאחת ההצגות לחות הבימתיות הגדולות של אותה שנה. לסוינרסקי הוקצבו ארבעה שבועות לעבודה. בשבוע הראשון הוא הרכיב ליהוק בעזרת מתרגם, ואני הופקדתי כעוזר לידו. בתוך שלושה שבועות דיבר עם השחקנים את כל השפות שבעולם, כולל אידיש. הוא הכיר כל טוב את המחזה והציג

לא הוסיף הרבה לרדידות המחזה. הוא פשוט הציב פרגוד במרכז הבמה, שמאחוריו נפתרות כל הבעיות. משם מביאה

נערה מתוסבכת) נעים מסביבו כאריות בכלוב של קירקס. אשר לבימוי של עודד תאומי — הוא

תיקי דיין קפה, לשם היא הולכת להשמיע תקליט. באיזשהו מקום נידמה שחלל ריק היה עוזר למלא את העניין.

מכתבים

(המשך מעמוד 8)
והקוראת להפסיק את הנוהג הניפסד הזה
הקרוי פרוטקציה.
יבאה תורן (טורקניין),
בולוניה, איטליה

הגוויה

החיה

"העולם הזה" 1859, "לילי בארץ
ההפקר", על חוויותיה של לילי
אביון בעיר הרפאים שליד ראש-
העין.

מה אתם מבלבלים את המוח? מה פת'
אום אתם כותבים מתחת לתמונה מנוחת
הלוחמת שלילי שוכבת בתוך אמבטיה?

פרסום ידי יוקבסון

take your TIME

לילי אביון

ארון מתים — לא אמבטיה!

זה בפירוש ארון מתים מעץ! וגוויה
חיה כמו זאת של לילי, לא מתאימה בשום
אופן לארון מתים!
דוד רוזן, חיפה

הכביש

של-גולדה

"העולם הזה" 1852, "הכביש של
גולדה", על הכביש המוביל מרבי-
בים לצאלים.

ברצוננו להגיב על מיספר אידיוקים
ברשימתכם:
(א) הכביש משרת 30 ילדים בלבד.
(ב) הדרך העוקפת לבית-הספר נמשכה
לפני סלילת הכביש, רק כשעה.
(ג) הכביש הישן נסלל ב-1956. עם הת-
קנת קו המים.
(ד) "סיבלם" של הילדים לא ערך שנים.
אלא שנה אחת בלבד.
(ה) משני נכדיה של גולדה מאיר, אשר
גרים ברביבים, נכדה אחת גמרה תיכון
כבר לפני ארבע שנים, ונכד אחד לומד
שנה שלישית בתיכון.
(ו) סלילת הכביש נסתיימה לפני כשנה
וחצי.
(ז) אורכו של הכביש 27 ק"מ ולא 22
ק"מ (עד צאלים). מצאלים למגן יש כביש
כבר הרבה שנים.
(ח) זו הפעם הראשונה שאנו שומעים
על השם הכביש של גולדה ונראה לנו
שמקורו בכתב העולם הזה.
תלמידי כיתה י"א, רביבים
● מקור השם כביש-גולדה הוא בחיילי
מילואים שמשורחים בסביבה, ומהם
הוא הגיע למערכת העולם הזה.

טעות

לעולם צורקת

"ה שוטים הצליחו להשתלט על סלא-
מה אולם בינתיים, נרגמו באבנים, נפצעו
קל נציג משרד הפנים וחמישה שוטרים
נוספים..." (הארץ, 13.4.73).
דינה רינגל, כפר-סבא

זו - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

מצחיקים

הם באמת מצחיקים, האמריקאים האלה. מזה עשרה חודשים רוגשת ורועשת הארץ, מחוף אל חוף, בגלל פרשת "וטרגיט". גילויים בעיתונים, מהפכות בקונגרס, ועוזרים בממשלה. אפילו במישכן הנשיא רועדות אמות הסיפים.

מנבאים שזהו סופו הפוליטי של הנשיא ניקסון. שנבחר זה עתה ברוב עצום. סקרי דעת-הקהל (שבאמצעות-הברית יש להם ערך) מוכיחים כי הפופולריות של הנשיא צללה במהירות מסחררת.

וכי זה — בגלל מה?

■ ■ ■

בכנ: בעיר וושינגטון יש בניין-מישרדים גדול ועגול, הקרוי "וטרגיט" — שעריהם. (למה? ככה.) בבניין זה שכנה הנהלת המיפלגה הדמוקרטית. ב-17 ביוני 1972 נתפסו כמה אנשים בנשיא ניקסון לפרוץ למישרד זה. נסתבר שהם הטמינו בו מכשיר האזנה, וכי במשך שלושה שבועות האזינו לשיחות המנהיגים הדמוקרטיים. שתיכנונו את מערכת-ההאזנות. תוך כדי חקירת המכשיר, נתגלה שהיה קיים במטה-הבחירות של הנשיא ניקסון אגף לבידוש והחבלה.

אגף זה תוכנן מיבצעים שונים, שנועדו לעורר את דעת-הקהל נגד הדמוקרטים. לסכסך בין מנהיגיהם, וכו'. בין השאר שלח מיכתבים מזויפים למערכות העיתונים והפיץ מידע מפוברק וכוזב, כדי לפגוע במועמדים הדמוקרטיים העיקריים.

ראש האגף הזה, עורכדין צעיר בשם סיגרטי, הועסק עליידי הפקיד הממונה על פגישותיו של הנשיא ניקסון. משכורתו שולמה עליידי פרקליטו הפרטי של הנשיא. נתגלה שבכספת הפרטית של מוריס סטאנס, שר המיסחר לשעבר, גויבר מטה-הבחירות של ניקסון, נשמרו סכומי-כסף עצומים במזומנים. סכומים אלה נאספו מבעלי הון ומחברות-ענק, בניגוד לחוק המפקח על הוצאות הבחירות. כל מה מן התורמים הוכנסו לתיבת-השגרים של שגריר רים בעריבירה שוונת (כהונת השגריר בתל-אביב לא נמכרה אז, עד כמה שנודע עד מה). הכספים הועברו בצורה חשאית, דרך חשבוניות-בנק שונים בארצות הברית ובמקסיקו, ושימשו בין השאר לימון פעולות הבילוש והחבלה.

הפרשה פרצה במהלך מערכת-הבחירות. אנשי ניקסון טענו שזהו פרובוקציה דמוקרטית. ואכן, השערורייה לא השפיעה על התוצאות בקלפי.

אולם כמה עיתונאים, ובראשם שני כתבים מזכירים של "ווישינגטון פוסט", לא נתנו מנוח. הם המשיכו לחקור, לגלות ודרכו, וגרמו לכך שהפרשה לא ירדה מסדר-היום.

הפורצים הועמדו למישפט. הודו והורשעו. אך לפתע גילה אחד הפורצים שהם הודו באשמה תמורת סכומי שוחד גדולים שקיבלו מידי מקורביו של ניקסון, שביקשו למנוע גילויים נוספים במהלך המישפט. זהו פשע לפי החוק האמריקאי.

עכשיו נכנס גם הקונגרס לפעולה. ועדת-חקירה, בראש שות סנאטור דמוקראטי, פתחה בחקירה והומינה עדים. הנשיא ניקסון אסר על כל פקיד הממשלה להעיד בחקירה זו, בטענה שקרונן הפרדת-הרשויות פוטרת את פקיד הממשלה מן החובה לשחק פעולה עם הסינאט.

בינתיים חקר הסינאט את מ"מ מנכ"ל הבולשת הפרדית, לית, שהיה זקוק לאישור הסינאט כדי לקבל מינוי קבוע. האיש הודח שמסר לבית הלבן מידע שוטף על ניהול החקירה בפרשה זו. למרות שאנשי הבית הלבן עצמם היו החשודים העיקריים, הסינאט לא אישר את מינויו. בינתיים הובילו החוטים אל שריהמישפטים לשעבר, מנהל מטה-הבחירות של ניקסון, נראה כי חוגו המצומצם ביותר של ניקסון מעורב בפרשה עד מעל לראש. הושמע בגלוי החשד שניכסון עצמו היה שותף לבילוש ולחבלה. ראשי המיפלגה חששו מזעם הציבור, ותבעו מניכסון להסיר כל מיכשול בפני החקירה.

השבוע נכנע ניקסון. הוא הטיח עד כל פקיד הממשלה להעיד על חלקם בפרשה, והבטיח לשתף פעולה עם כל חקירת הסינאט, הכוללת ובית-המישפט.

הפרשה ממשיכה להכות גלים, ומספקת את הכותרת הראשית בעיתונים. אין לשער מה יהיו תוצאותיה הפוליטיות.

וזה באמת מצחיק.

■ ■ ■

מה היה קורה אצלנו, אילו נתגלתה פרשה כזאת? נניח שמחר בבוקר ייתפסו שלושה צעירים, בשעת נסיון להטמין מכשיר-האזנה בבית ז'בוטינסקי (לשעבר מצודת-זאב, לפני ההתברגנות של חירות) בתל-אביב. יסתבר שהם נשלחו עליידי מטה-הבחירות של המערך. דהיינו-היה!

למה ישלח אברהם עופר את אנשיו להטמין מכשיר-האזנה במישרדו של יוחנן בדר? הרי עופר ובדר מסתוריים כל שני ומשישי, לא לחכנו בקוננויות שונות. אבל נניח שזה יקרה בכל זאת. מה יהיה החמש?

אין בארץ חוק נגד האונט-סתר. ולא במיקרה אין. אמנם, לפני שמונה שנים הביא שריהמישפטים דאז, דב יוסף, הצעת-חוק כזאת לכנסת. היא נועדה לאסור

איש לא יעלה על דעתו שיש בבית מר פינחס ספיר בכפר-סבא כספת פרטית, ובה מיליוני דולארים במזומנים, שהם הקרן החשאית של המערך.

פשוט אין צורך. כבר נודע ברבים כי מר ספיר מחזיק בקרן פרטית למטרות צדקה, שבה הצטברו כבר כמה מאות מיליוני לירות. לא נמסר איך וממי נתקבלו המיליונים, באילו שיטות ותמורות אילו הבטחות אוסף מר ספיר את הכסף, איך הוא מוציא את הכסף, ואילו ביקורת יש עליו.

לעומת זאת נתגלה בפרשת אוטוקארט שמיפעל פרטי למכוניות שילם מאות אלפי לירות למוסד השייך לפלג המיפלגתי שאילו השתייך שרי-התחבורה. בפרשת חל' גיבוריט נתברר שבבני בית-החולים שילמו תרומה נכבדה למוסד הקשור במיפלגתו של שרי-הבריאות. בפרשת דן נתגלה שהקואופרטיב שילם תרומות לתנועת-ההירות, שנציגה כיהן כיו"ר ועדת-הכלכלה (האחראית לתחבורה) בכנסת. וכו' וכו' וכו' וכו'.

בישראל אין מוכרים כהונתו של שגריר. אין צורך. כל העשירים וכל המיפיעלים תלויים בכל יום בחסדו האישי של מר פינחס ספיר, והכל יודעים שכדאי, בהחלט כדאי, להיעתר לכקשו תיו.

ב-1965 נמסר כימעט רשמית שהמערך הוציא כ-350 מיליון ל"י (לירות של אז) על מערכת-הבחירות שלו. זהו סכום אגדתי אפילו במושגיו של ריצ'רד ניקסון. מניין בא הכסף?

ב-1 בינואר 1973 נכנס לתוקפו חוק האוסר על המיפ" לגות לקבל תרומות מתאגידים ישראליים. מבקרי-המדינה מפקח על הוצאות-הבחירות. כימעט כמו באמריקה. אבל מותר למיפלגות לקבל מאות מיליוני לירות מתאגידים בחו"ל, ואין כל איסור על הוצאת מיליונים על פעולות שאינן מסוגלות רישומית כהוצאות בחירות". ובהשוואה למר פינחס ספיר, שריהמיסחרר לשעבר של ארצות-הברית דומה לאצבעוני.

■ ■ ■

א כל נניח ששני הצעירים הנ"ל ייתפסו מחר וייעלמו מהחיים. נניח גם שנתגלתה כספת מלאת דולארים שחורים בכספת של עסקן בכיר במערך.

האם תרעש הכנסת? האם תמנה ועדת-חקירה פרלמנטרית, בראשות איש האופוזיציה, שתזמין את ראשי מנגנון המערך לעדות בשבועה בפומבי?

עצם המחשבה מצחיקה. הח"כ הטרדן יעלה הצעה לסדר-היום. הוא יגמק אותה במשך 15 דקות. שריהמישפטים ישיב שזהו טכסיס בחירות שקוף של האופוזיציה. אל לה לכנסת לעסוק בשטיות מעין אלה. בהרמתי-דיים אוטומטית תוריד מליאת הכנסת את ההצעה מסדר-היום, ברוב של 13 נגד 7. אבל נניח ששריהמישפטים יסכים בכל זאת להעברת ההצעה לוועדת-הפנים.

וזו תשמע פרטים מפי דובר המישרה. אין לה סמכות וחשק להזמין עדים, וישיבותיה סגורות. היו"ר שלה, ח"כ מרדכי סורקיס (המערך), ינסח את המסקנות. לאמור: נתגלו פגמים מסוימים בפעולת המישרה ומבקרי-המדינה, אך אלה אינם גובעים מדון. המסקנות יתקבלו ברוב של 15 (המערך, גח"ל והמפד"ל) נגד 4. אנשי הרוב יובחלו. דקה לפני ההצבעה, מן המיוזון ומחדרי-המנוחה, בזה יפתיים הפיפוף הפרלמנטרי.

■ ■ ■

א כל העיתונות! הנה, העיתונות! היא לא תיתן מנוח! בורדאי שזא. למחרת הפרשה, יתפרסמו ככל העיתונות ידועות בעמוד האחרון, כותרת עץ שלושה טורים.

עיתון אחד יפרסם סדרה של שלושה מאמרים על השערורייה. הוא ימתח ביקורת חריפה על טיפול הממ" שלה, המישרה והכנסת.

בגלל סדרה זו, יעברו שאר העיתונים על המשך הפרשה בשתיקה. מקובל בארץ שאין עיתון נוגע בפרשה שנתפרסמה לראשונה בעיתון אחר. חורש אחרי גילוי הפרשה יחזור אותו עיתון לעניין במאמר ראשי, ויביע צער על כך שלא נערכה חקירה מקיפה, ולא הוסקו המסקנות המתבקשות. בזה יפתיים הפיפוף העיתונאי.

■ ■ ■

כ נוחגת חברה מבוגרת, המשגשגת בחממה הנוחה של השחיתות הכללית, היודעת שאין להפריז בגינוי נים דמוקרטיים.

בקיבוץ, ישראל 1973. כמה מורח, לעומת זאת, תגובת האמריקאים! מסעי צלב בעיתונות, חקירות מישרתיות, מהומה בקונגרס, ועוזים בבית הלבן, כמש מנוחך!

האונט-סתר פרטית, ולהתיר רק ציתות מטעם המישרה ושירותי-הביטחון. בתנאי שבכל מיקרה יתקבל מראש אישור של שופט או קצין בכיר.

כשמסר דב יוסף את תפקידו ליעקב-שמשהו שפירא, מתה גם הצעת-החוק. היא פשוט לא הובאה לדיון, ושבהק חיים לכל חי. כיום מותר לכל אדם להאזין לשיחה, ואברהם עופר יכול לקיים האזנה צמודה לשיחותיו של כל מנהיג פוליטי.

אבל בארץ בטוחים הכנ שקיימת במידה האזנה כללית כזאת, לא מטעם חובבנים בשרות בדר-עופר, אלא מטעם גופים מוקצונים ניים, המדווחים במישרין לראש-הממשלה, שי-היא גם מנהיגת המיפלגה.

במשך השנים, התלוננו עסקנים רבים על כך שמאזינים לשיחותיהם הטלפוניות ופותחים את מכתביהם. אם תגיד

מתירנות

קארקטורה של ביד מולדן

היום לעסקן ישראלי שאין מאזינים לשיחותיו, הוא יגפול לך בסטירי-לחל.

מה זאת אומרת, לא מאזינים לשיחותי? מה אני בעיניך, סתם אפס? אדוני, לי יש האזינה עד הקו 24 שעות ביום!

■ ■ ■

נ, ניה, בכל זאת, שיתפסו מחר שני צעירים בניסיון להטמין מכשיר בבית ז'בוטינסקי. מה יקרה להם? יש תקדים.

לפני כעשרים שנה נתפסו זוג צעירים במישרד מפ"ם. מאיר יערי גילה מכשיר-האזנה בשולחן-העבודה שלו. ואנשיו הציבו מארב לאנשים שפרצו בלילה כדי להחליף סוללה. הם נמסרו למישרה. מה קרה הלאה? שום דבר לא. הצעירים פשוט נעלמו.

מה זאת אומרת, נעלמו? הרי הם ביצעו עבירה פלילית. ההאזנה מותרת, אבל הפריצה עדיין אסורה. ובכן, הם שוחררו בערבות, ונעלמו. המישרה לא טרחה לברר מה היו שמותיהם האמיתיים.

אותו הדבר בדיוק יקרה לשני הפורצים הצעירים לבית ז'בוטינסקי. הם יובאו בפני השופט בלישכתו, שלא בנוכחות צלמים ועיתונאים, וישוחררו בערבות עצמית. **צלם שינסה בכל זאת לצלם אותם יאסר, והסרף במצלמתו יוחרם. כיוון בית-המישפט, אדוני! כאן אסור לצלם!**

אחר-כך יתברר שבמישרה נרשמו שני שמות כוונים. שריהמישרה יודה בכנסת, בתשובה לשאלתה של הח"כ הטרדן, שהיתה כאן רשלנות מסוימת. הוא יודיע שהי חקירה הפנימית במישרה הטילה את האחריות על היומאי התורן, השוטר דויד לוי. הוא קיבל גזיפה והועלה לדרגת סמל. **בכך יסתיימו הליכי המישרה והמישפט.**

■ ■ ■

תעורר, כמוכן, השאלה: מי שילם לצעירים שנעלמו? וזו? ובכלל, אילו קרנות חשאיות יש בידי המערך?

הסיפור הפנטסטי על עיסקה שהוצעה לישראל:

התכוון כמובן למיראזים. "זה יעלה 110 מיליון מארק", אמר לידידיו. "אולם קודם כל אני זקוק לאישור ממשלתי ולהוכחה שהכסף ישנו ביד".

האישור הממשלתי התקבל בקלות. שלי-טר הודיע לבון כי הוא מתווך בעיסקה רכישת 15 מיראזים מצרפת באמצעות פירמה שווייצית לישראל — לא פחות ולא יותר. התשובה הרשמית של משרד ההגנה הגרמני: "מכיוון שהסחורה רק תעבור דרך גרמניה בטרגוויט. אין צורך ברשיון מיוחד לצורך זה".

בינתיים פנה אלברכט אל השגרירות הישראלית בפאריס. הודיע שיש בידו הוכחה על קיום 15 המיראזים שניתן לרכושם. לדברי גרליך, השיבו הישראליים שהם מוכנים לתת ערבות בכל גובה שידרש באמצעות בנק אירופאי מוכר וידוע, וזאת כשיודיעו להם את המספרים הסידוריים של המיראזים ומקום חנייתם. אולם שליטר דרש משותפיו אשר העי-ברו לו את הדרישה הישראלית, שימצאו לו קודם את הערבות הבנקאית לפני שימסור בידם את מספרי הייצור של המטוסים הצרפתיים ושאר הפרטים.

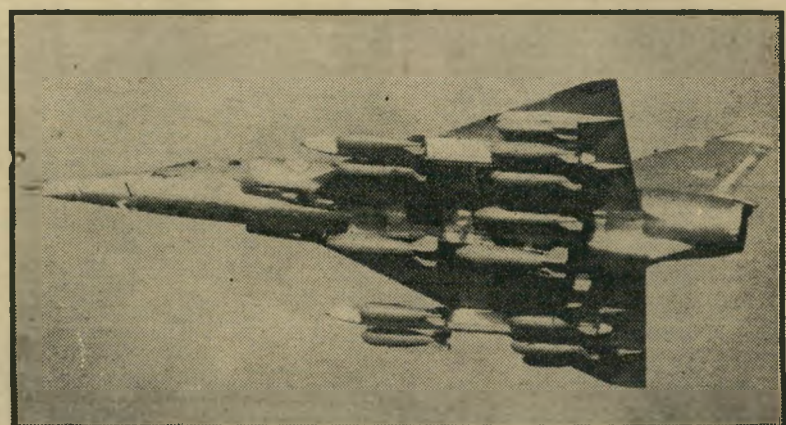
קרוב משפחה

של דאסו

כאן נכנסו שדרות סוחרי הנשק למבוכ: מה לעשות? קודם כל נקבעה פגישה סודית של כל המעורבים בעיסקה במלון הילטון באמסטרדם. מצד המוכרים הופיעו איש-עסקים מלואן בשם פטר מולאק, סוחר מכונות מפרנקפורט בשם קורט ליטיק ואלמוני ענק, שסרב להזדהות ולמסור את פרטי זהותו, ושרמו שהוא קרוב משפחה של מרסל דאסו, יצרן מטוסי המיראז'. בתום משאומתן של שעות נערך חוזה מכירה כדת וכדין, בו נאמר כי יסופקו 15 מטוסי סילון במחיר 2,750,000 דולאר לחתימה לחברה השווייצית. השותפים הגרמנים התחייבו לספק ערבות בני-קאית בלתי חוזרת, בגובה מחיר כל ה-15. שלושת השותפים הגרמנים הלכו לסעוד את ליבם, שמחים ועליונים, וחישבו לעצמם כי כל אחד מהם הרוויח בעיסקה כמיליון דולאר. הם לא ידעו שהענק, שהציג את עצמו כקרוב המשפחה של דאסו, אינו אלא סוחר תמונות מפרנקפורט בשם ניקולאס אנטונוביץ', וכי החברה השווייצית אינה אלא פירמה זעירה בעלת משרד של שלושה חדרים שכורים.

ספורן, מנהל קופת-מילווה כפרית קטנה. לאף אחד מהשלושה לא היה אשראי בבנקים אפילו עד לגובה של 100 מארקים. אבל כל השלושה הילכו בגדולות. הרב חובל נשאר תקוע עם שש שולות-המוקשים, שעגנו בהולנד — אותן השולות שהוצעו לישראל. ספורן הציג את עצמו כמנכ"ל ואכל במסעדות פאר. גרליך, גבהי הקומה והבלונדי, חלם על עסקים בקנה מידה בינלאומי, ועל הקמת כפרי-נופש.

המסעדה במלון המלך-דוד בירוש-לם הייתה ריקה מאדם, מלבד גבר בלונדיני שישב ליד אחד השולחנות. היה זה הסוחר הגרמני קלאוס גרליך, 35, שהיה שקוע בארוחה שלפניו. לפתע משך משהו את תשומת-ליבו. גרליך הרים את עיניו נכנס אל המסעדה. גרליך הרים את עיניו לעברו והבחין ברטיה השחורה שעל עינו. לא היה לו ספק מי האיש. הוא נדהם: "הרי זה משה דיין!". הוא קם ממושב,

ניגש אל שר הביטחון ואמר לו באנגלית: "אני שמח מאוד להכירך". משה דיין, שלא הכיר את האיש, לחץ את ידו, והשיב לו, מטעמי נימוס כנראה, כי גם הוא שמח מאוד להכירו. אחרי כמה משפטי נימוסין נוספים באותה רוח, סיים דיין את השיחה בחוסר סבלנות. אולם לגרליך זה הספיק. הוא יכול היה לספר מעתה ואילך כי הוא מכיר אישית את משה דיין, והוא לא שיקר. מאותו רגע החל מציג את עצמו כלידו האיש של משה דיין — דבר שפחה בפניו, כך הסתבר, דלתות רבות.

בין השאר, בעזרת המלצה של ידיד-עסקים, נפתחה בפני גרליך גם דלתו של אחד ממשרדי הרכש של משרד הביטחון הישראלי. שם פגש גרליך, לדבריו לכתב השטון הגרמני, קצין חימוש אל"מ קר באיך. גרליך שאל אותו אם צה"ל זקוק ב"מקרה לשש שולות-מוקשים, כמעט כמו חדשות. שיש לו להציע למכירה. מעודפי מלחמת העולם השנייה. האל"מ לא גילה התלהבות לרכוש את שולות-המוקשים, אבל על כוונתה שאל את הגרמני, לדבריו, אם יש לו במקרה להציע עוד כמה דברים. כמו, למשל, מטוסי-סילון.

לגרליך, בעל עסק קטן יחסית בשם "בוא אפריקה", לא היו במקרה אותה שעה מטוסי-סילון במלאי. אבל בחוש המסחרי שלו הוא הריח שהוא יכול כאן להרוויח הון. הוא ניגש לעניין ביסודיות גרמנית. בחזרו לביתו בגרמניה, לאחת העיירות בחבל הריין, התייעץ עם שניים מידידיו, שעזמו היה לו הרבה מן המשותף: חלומות גדולים ומחסור בכסף. האחד מהם היה רבי-חובל אריך אלברכט מדואיסבורג, המציג את עצמו כבעל אוניות, סרסור ספנות, ונציג עשיתיית. השני היה אוואלד

לתיירים גרמנים באפריקה. שלושת האדרי-נים החליטו לפתח יחד פעילות קדחתנית, כדי לשפר את כושר המגן של ישראל ואת מצבם הכלכלי גם יחד.

לראות ולנוגע אחר-כך לשלם!

גרליך ואלברכט החלו לטוס לתל-אביב ולפאריס, דיווחו לפקידים ולדיפ-לומאטים ישראלים על הקשרים המצוי-ינים שלהם בשוק הנשק וביקשו הרשאה לטפל בעניין רכישת המטוסים. צריך לזכור שכל זה היה בשנת 1970, כאשר האמברגו הצרפתי על מטוסי הסילון לישראל היה בעיצומו. משום כך לא נתקלו השניים באמון רב.

זכר הרבי-חובל: "בפאריס אמר לי אלוף-מישנה שמעון אחד: ידידי אלבי רכט, לפניך כבר פנו אלי שלושים איש בעניין זה. אנו אומרים לכולם: לראות ולנוגע ואחר-כך לשלם!".

השלושה היו כבר קרובים לראש. כאשר נולד בראשו של גרליך רעיון גואל: בואו ניפנה לשליטר, יש לו חנות לנשק, והוא יודע כל דבר בתחום זה.

כך נכנס לתמונה אדון נוסף: אוטו שלי-טר, בעל חנות לכלי-ציד בהמבורג. אליו פנה אלברכט באוגוסט 1970, בשאלה פשוטה: "האם אתה יודע איפוא אפשר להשיג כמה מטוסי סילון מדגם מיראז'?". שליטר לא הופתע מהשאלה. גם לו לא היו במלאי מטוסי סילון אותה שעה, אבל הוא טס לפאריס, התאכסן במלון נקסטטר המפואר והודיע בשבוע לגרמניה: הצלחתי להכיר מישהו שיש לו 15 חתיכות. והוא

שליטר

"יש 15 חתיכות!"

גרליך
"אולי צריך שולות-מוקשים!"

הבנקאית. אין דבר קל מזה. מנהל קופת-המילווה הכפרית הכין לעצמו ערבות של הסניף שלו על סך 110 מיליון מארקים. את המיסמך הזה הביא לידיד איש, מנהל בנק פרטי גדול, וביקש ממנו לשמור את הערבות בכספת הבנק שלו. בתמורה קיבל אישור על נייר המכתבים הרשמי של הבנק הגדול, כי ערבות בסכום זה אומנם הוסקדה אצלם.

הפגישה הבאה התקיימה בבנק בלגי. בגאווה רבה הציגו שלושת הגרמנים את המיסמך המרשים, שהעיד, כביכול, כי הפקידו 110 מיליון מארק בבנק גרמני. אבל הבנקאים הבלגים הבינו את הטכסיס, תבעו לראות את הערבות המקורית. סוחר הנשק מהמבורג התעצבן, מיהר אל הבנק הגרמני וביקש לראות את המיסמך ש-הופקד שם. הוא ניתקל, כמובן, בסירוב.

תביעה מישפטית

נגד הבנק הגרמני

כאשר נאלץ הבנק לסרב 3 פעמים בזה אחר זה לפונים אליו, שביקשו לר-אות את המיסמך, נבהלו השותפים. הם אצו אל הבנק, לקחו בחזרה את המיסמך שהפקידו שם, קרעו אותו לגזרים ושטפו אותו באסלת בית-השימוש. יחד עם הגז-רים נעלם גם חלום המיליונים. אולם הפרשה לא הסתיימה בכך. סוחר-הנשק הגיש תביעה משפטית נגד הבנק הגרמני, תבע פיצויים על הכסף שהשקיע כבר בהכנת העיסקה על סמך הערבות הכוזבת. הסכום שדרש הגיע ל-30 אלף מארק. אך לפי הצעת השופט המחוזי הושגה פשרה והבנק שילם לו 9000 מארק (בשל הכירור הממשפטי של תביעה זו נודע ברבים על העיסקה הפנטסטית). שלושת השותפים האחרים יצאו בשן ועין.

מה רצו הישראלים להשיג בכל העיסקה הזו? שכן קשה לשער כי האמינו ששלושה נוכלים קטנים עשויים לספק להם 15 מיראזים ולעקוף בכך את האמברגו הי-צרפתי. קורט ליטיק, סוחר המכונות והי-דים, הביע סברה משלו על כך באוזני כתב השבועון הגרמני שטון: "הישראלים בכלל לא רצו לקנות את הסילונים. הם רצו רק לדעת את מספרי הייצור הסידוריים שלהם. בדרך זו רצו כנראה לברר אם המדובר הוא בחלק מ-50 המיראזים שניקנו עליידי ישראל, ושלא סופקו לה. היה חשוב להם לדעת (בטרם ויתרה יש-ראל רשמית על המטוסים שהוקפאו וקיב-לה חזרה את תמורתם מצרפת) אם המטו-סים האלה הגיעו לשוק השחור."

רונים הסתברה לו טעות. היה זה כאשר נודע כי שר-העבודה יוסף אלמוני הביע את נכונותו להתייצב כמועמד למישרת מוכ"ל בהסתדרות בבחירה גלויה במוסדות מיפלגת העבודה.

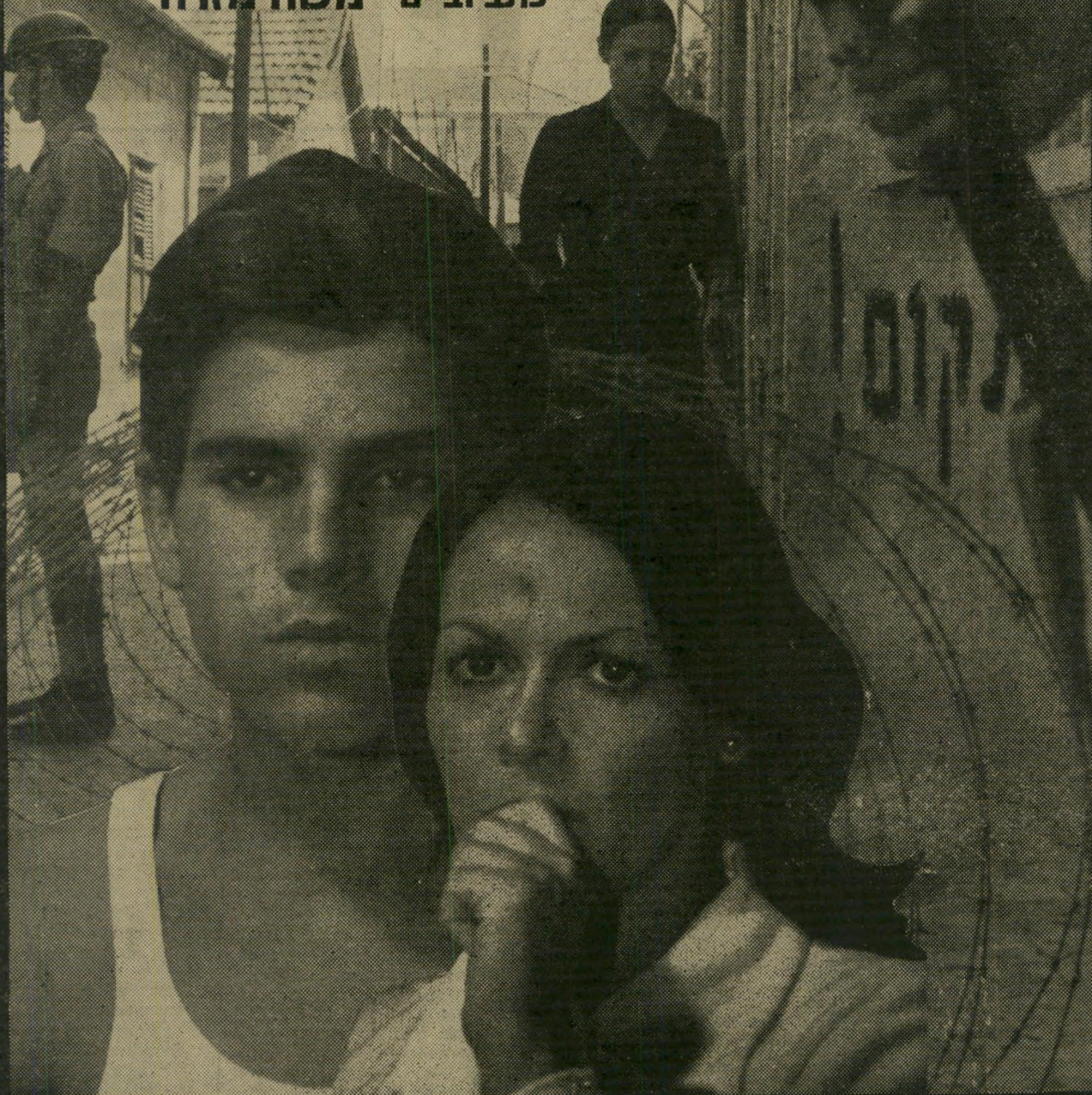
לבטל בחירה זו וממילא לא חשוב אז מתי יתקיימו הבחירות. אלא שבן-אהרון לא לקח בחשבון דבר אחד: אפשרות שמועמד אחר יגבר עליו בבחירות הפנימיות במפלגה. בימים האחר-

לאריות עצומה בין הפועלים, חוש-שים אנשי הגוש להדיחו בגלוי מכהונתו. הרי אם תועמד בחירתו להצבעה במוסדות המפלגה כבר עתה הוא ייבחר כמועמד לתפקיד המוכ"ל הבא. המפלגה לא תוכל

חשבון מהיר שערכו אנשי בן-אהרון הוכיח להם כי קשה מאוד לתרגם את התמיכה שבן-אהרון נהנה ממנה ברחוב, לשפת הדיים במזכירות ובמרכז המפלגה. (המשך בעמוד 19)

גילה אלמגור בסרטו של המפיק מנחם גולן **הבית בדחוב שלוש**

כתב וביים משה מזרחי

שייקה אופיר יוסף שילוח מיכל בת-אדם
אבנר חזקיהו אתי גרוס והנער: עופר שלחין
צלם: **אדם גרינברג** עורך: **דב הניג** מפיק במעל: **יורם גלובוס** בשיתוף: **אחים אלה**
בצבעים

ממשיכים בעת ובעונה אחת ב-6 הערים הגדולות

חיפה "אורה"	ירושלים "רון"	תל-אביב "הוד"	שבוע 3
נתניה "אסתר"	רמת-גן "אורדע"	באר-שבע "חן"	

ההלווייה
נשים ערביות מבכות את כמאל נאצר ושני חבריו בעת הלווייתם בבירות. לידם איש פתח, בתלבושת הדומה למדיו של פידל קאסטרו. תמונה זו צולמה בבית הקברות בעת הטמנת גופות ההרוגים בפשיטה לביירות.

כי אנשי אצ"ל נתלו בעכו. ברחוב מטיילים חיילים בריטיים. אני חש בועס, בשינאה אפורה כשק, העולים בלבי. אני — שפרשתי מאצ"ל מפני שהתנגדתי להשקפותיו ולדרכו, מפני שלא הסכמתי לשיטת הטרור. אך כשנתלו ה"טוריסטים", גבר בי יצר הנקם. אף שלא הסכמתי לדרכם, הם היו בעיני גיבורים, לוחמי-שיחרור שמסרו את נפשם למעני.
 (הצטרפתי לאצ"ל, בעודי נער, בגלל הוצאתו להורג של שלמה בן-יוסף, "טוריסט" שנחלה בגלל התנקשות באוטובוס ערבי מלא נשים וילדים...)

אחד מראשי העיר מנפנף בגליון האחרון של "אל-קודס" הירושלמי, "הנה", הוא אומר, "זוהי האמת!"
 והוא קורא באוזני פסוק מן המאמר הראשי: "כועסים עלינו, מפני שאנו מבכים את מתינו..."
 "מישפחת נאצר", אומר ידידי, "זוהי מישפחה מכובדת מאד. מישפחה של

מאת
אורי אבנרי

משכילים. מחנכים. הדוד, מוסה נאצר המנוח, שהיה פעם שר בממשלת ירדן, היה מחנך גדול. כמאל היה משורר. איש עדין. גם אמו משוררת.
 וידידי קורא באוזני את השיר שכתבה חאס לכבוד בנה: "ילדי כמאל: מנעו מעיני לראותך, ואתה מתפלש בעפר, / חשבו שלא אראה אותך. / אבל אני רואה אותך בכל צעיר / ושומעת צעדיך רוקעים בקצב: / לא מתתי היום, / מהפכן אני, ועם המהפכים אלך! / מותי מעלה את האש, / גופי מלבה את האש. / לא מתתי היום, / עמי חי היום!" על השיר, בעל ארבעת הבתים חוצציה-להבות, חתומה וודיעה נאצר, "אום סאמי".
 קצת מוזר. בעינינו, כמאל נאצר הוא דובר שר טוריסטים, מנהיג של חבלנים. הוא וחבריו, הרוגי ביירות, תיכננו את המינועים בישראלים ברחבי העולם, את הריגות הספורטאים, רצח הדיפלומטים, את פיצוץ המטוסים והטבח בלוד, פגיעה בגברים, בנשים ובילדים ללא אבחנה.
 גבר עדין? נשמה של משורר?
 משום מה אני נזכר במאמר שקראתי באותו בוקר עצמו — כתבת העולם הזה על שני הרוגי ביירות שלנו, בני הקיבוצים. תיאורו שלאבידע שור בפי חבריו: נער עדין-נפש, אוהב-שלום, שונא-צבא, שרעיון אחוות-העמים דרך אותו. ושיר קטן

מה באמת אירע בשטחים המוחזקים בעיקבות הריגתו של כמאל נאצר וחבריו במיבצע של צה"ל בביירות?

שכם אינה מה"י"כת

הרוקח היה אדיב. אבל הוא לא חייד. בפנים חמורות, תוך הקפדה על אמירת "בבקשה" ו"תודה", הוא הגיש לי את התרופה שביקשתי. בעל בית-הקפה היה אדיב. נער הגיש לי את ספלון-הקפה. יושבי השולחנות הסמוכים העיפו בי מבט חטוף, והפנו את ראשיהם. איש לא חייד. שכם, הרחוב הראשי. אין ישראלים. ג'יפ עמוס אנשי מישמרי-הגבול עובר לאיטו, נעצר, ממשיך בדרכו. העוברים-ושבים מתעלמים ממנו, כשם שהם מתעלמים ממני. עבר כבר שבוע מאז מותו של כמאל נאצר וחבריו בביירות. אבל שכם אינה שוכחת. בפעם הראשונה, מאז ימי 1967, אני מרגיש שאני האויב, הכובש — והם הכבושים. הנערים העומדים בפניה, המביטים בי בפנים קפואות, קודרות, אולי היו רוצים להטיל בי רימון, או לשלוף אקדה, או לכוון לעברי תת-מיקלע.

העיתון האסור
 העמוד הראשון של אל-פג'ר, העיתון הירושלמי שעורכיו נאסרו בגלל גליון זה. בראש העמוד הכתבה על שיחוף-פעולה בין שרותי-הביטחון של ישראל וירדן לקראת ביירות. משמאלה, תמונתו של כמאל נאצר בצעירותו. מתחתיה, השיר של אום של כמאל שנכתב אחרי שהוא נהרג. מימין המאמר הראשי, תחת הכותרת: "לשם מה מתו? זוהי השאלה!"
 אין חייד בשכם. אין בת-צחוק. יש משהו מעורר-כבוד בייחסו זה של ציבור שלם, המפגין אבל אילם, זעם שקט.
 שתי נשים, לבושות שחורים, חוצות את הכביש, נכנסות לבית גדול. "הן הולכות לנחם את דודתו של כמאל", אומר ידידי הערבי, שנלווה אלי ברחוב, חרף האווירה הכללית. "היא גרה כאן." ומבלי ששאלתי, חוסיף: "הוא היה אדם כל-כך תרבותי, משורר..." הוא דיבר על כמאל נאצר, דובר הטרור.
 בלי משים, נודדת מחשבתי אל ימים עברו, לפני 26 שנה. העיתונים מודיעים

של חברתו. על הפרחים האבלים על אבי דע. מפני שאבידע אהב פרחים. שני הרגלים של אותו לילה: נער בעל צחוק מלכב מקיבוץ, שאהב פרחים ושלוש. נכר מרמאדלה, שכתב שירים רומנטיים. נער שיצא לפעולה כדי להגן על בני-עמנו, ונהרג. נכר שגלה בבירות כדי ליהיה למען עמו, ונהרג. אבידע שור, המסמל בעינינו את כל הטוב והיפה — ושכני שכם רואים בו רוצח נחשב, כובש מגואל בדם. כמאל נאצר, המסמל בעינינו את תאוות הרצח המסורפת של חבורת טרוריסטים, צמאתים — ושכני-שכם רואים בו משורר של תחייה לאומית, לוחם-שיחורור, קדוש שמסר נפשו על מיובת עמו.

מוחה של אגדה

חד עם כמאל נאצר וחבריו מתה אגדה — האגדה ש"למעשה כבר קיים השלום בין שני העמים."

אגדה זו נולדה כמו אגדות רבות אחרות אצלנו, וגם אצל עמים אחרים. משהו ממציא סיסמה לצורכי הרגע, כדי להצדיק מהלך פוליטי כלשהו. חוזרים על הסיסמה, כדי לשכנע את הזולת. גם הסיסמה הזו אווילית ביותר לובשת אדרת של אמינות, כאשר חוזרים עליה פעמים הרבה, ובסוף מתחיל בעל הסיסמה עצמה להאמין בה. פעם המציא משהו, בסביבתו של משה דיין. סיסמה. הנה, יש כבר שלום בין ישראל ובין הערבים בשטחים המוחזקים. "למעשה", ולראייה — הגשרים פתוחים, החיים מתנהלים, "כסידרם", הערבים עובדים ב"ישראל ומשתכרים יפה, הכל בסדר. אם יש כבר שלום — אין צורך לעשות שום.

ואם אין צורך לעשות שלום — אין צורך לחשוב על החזרת השטחים. ואם אין צורך לחשוב על החזרת השטחים — אפשר להתנחל ב"הם, להפקיע ולקנות קרקעות, ל-

חדר השינה של כמאל נאצר בבירות, בו מצא את מותו. לדברי כתבים שלק ברנע האחרון את אקדחו, שלא היה טעון כי, כפי שאמר לעיתונאים זרים, "אין לי מושג איך מטפלים בנשק."

שדה הקרב

שני עורכי אל-פג'ר נאסרו בעוון הסתה והפרת תקנות הצנזורה. בגלל פירסום שירה של אם כמאל, וכתבה שהתיימרה להוכיח שפעולת-ביירות הוכנה בשיתוף עם שירותי-הביטחון של ירדן.

אז מה? אל-פג'ר ("השחר") מופיע בירושלים, וירושלים אינה כפופה ליממשל צבאי. היא שטח ישראלי ריבוני. העורכים הם תושבי השטחים המוחזקים. אם הסיפור על שיתוף-פעולה ישראלי-ירדני בפעולת ביירות הוא עורבא פרח, לא היה הצנזור טורח לאסרה בעיתון ישראלי. כי הצנזור הישראלי הוא איש צבא, האוסר רק דברים העלולים לגלות סודות צבאיים. אין לו תפקיד פוליטי. מסתבר שבשטחים ערביים, גם בישראל, יש לצנזור תפקיד אחר. הוא אחראי למצבייה-רוח של ה"אוכלוסייה". כמו כל צנזור ככה מיישם מר של כיבוש צבאי.

לערבים בשטחים הכבושים, כולל ירושלים המזרחית, מותר לפרסם מה שהם רוצים. יש להם חופש-הבעה כימעט מלא "כימעט" — כי בגע של משבר נעלמות הפיקציות הפורמליות והפוליטיות, וחוזרת המציאות: מיישם של כיבוש ואוכלוסיה כבושה. בלי חוקמות. ייתכן שהמסודות האחראיים כבר מצטערים עכשיו על מאסר השניים. אפשר היה להתאפק. אפשר היה לאפשר להם לפרוק את המחשבה במשך כמה ימים, במאמרים ובמודעות-אבל ובשירים. לא נורא. המאסר היה מעשה נחפו ולתי-חושב. דיין ששטס איבד את עשתנותו ורגע.

אבל המאסר הוכיח שמאחורי החזית השלווה של "מישטר הכיבוש הליברלי" מסתתרת נכונות נחושה להנהיג כירגוע מישטרי כיבוש תקיף, בשעת הצורך. ובעלי המישטר יודעים שצורך זה יבוא להתעורר בכל עת, מפני שאין שלום, ואין שני עמים החיים בי צוותא, ואין שיתוף-פעולה, אלא יש עם אדונים ועם כבוש, שלא השלים עם גורלו.

א' הם "המחבלים"?

החשב העם הזה על "המחבלים"? האם התפרצות הרגשות שלו אחרי פעולת ביירות היתה רק אצל על מותם של בני מישטחות פלסטיניות — או הודות עם האירגונים עצמם?

זוהי גופתו של דובר החזית לשיחורור פלסטין, איש פתח, כפי שצולמה מידי אחרי פעולת ביירות, על ריצפת דירונ. בעשרות כדורים מתת-המיקלעים של חיילי צה"ל.

כמאל נאצר

שדכם במדינת ישראל. כך נולדה אגדה. העיתונים התחילו להדפיס אותה. הטלוויזיה צילמה אותה. יצחק בן-איהרון הסתמך עליה בראיון בי שבעון אמריקאי. חיים הרצוג אמר בתוכניתו של דייזיר פרוסט. בתגובה על דברי הפלסטיני: "אתה קול מן העבר. המציאות היא שיש כבר שלום בין ישראל ותושבי השטחים המנוהלים..."

וכך, כימעט-כימעט, נעמדו מידי יום ערבים, תושבי הגדה ועזה, ונעלמה חבטייה העיקרית של קיומינו, והכל בא עם מקומו בשדום — בלי מאמץ. בלי מחיר. די היה בי סיסמה.

והנה, בכמה עמודים מודפסים, בהפגנה אילמת של אבל וועם, חיסלו "ערביי ה"שטחים" עלומי-השם והזהות, את האגדה. והמדינה כולה נדהמה והודעזה. הייתכן? ! תושבי השטחים, האנשים הטובים העובדים ע"פ פרי גומי בניינו ובפרדסו, מתאכזרים על שחוריסם? עיתונים ערביים מופיעים במיסגרות שחורות, והנה, בכמה עמודים מודפסים, בהפגנה אילמת של אבל וועם, חיסלו "ערביי ה"שטחים" עלומי-השם והזהות, את האגדה. והמדינה כולה נדהמה והודעזה. הייתכן? ! תושבי השטחים, האנשים הטובים העובדים ע"פ פרי גומי בניינו ובפרדסו, מתאכזרים על שחוריסם? עיתונים ערביים מופיעים במיסגרות שחורות,

ישבנו בחדר של נכד בשכם. על הקיר היתה תלויה פעם תמונתו של המלך חוסיין. עוד נשאר כתם בהיר במקום. הוא מוסתר רק חלקית על-ידי תמונת-נוף. כמאל היה אחד מבנינו. הוא פעל למען עמו, ולכן הוא נרצח. אומר אחד הנוכחים, איש משכיל בגיל העמידה. זוהי אחת התופעות הנראות מוזרות ביותר בעיני ישראל, הי משוחח עם פלסטינים: דמרות שי הפידאיון עוסקים בטרור, אין הררי גת כמאל וחבריו נראים להם כי מעשה-מיהמה לגיטימי, אלא כי רצח ברברי.

בין האבלים על מות אבידע שור והר אבלים על מות כמאל נאצר חוצץ, בין השאר, גם קיר של מילים. בעיני הישראלים, כל האירגונים הפלסטיניים הם "מחבלים". זהו שם כולל. ההל על כולם, ללא יוצא מן הכלל. אולם בעיני הפלסטינים, "האיר" גוף לשיחורור פלסטין" הוא גוף פרי ליטי, המאחר בקורבו את כל הי גורמים והאישים של העם הפלסטיני מחוץ לשטחים המוחזקים. הם מתייחסים אליו כפי שאנחנו התייחסנו, כזמנו, לסוכנות היהודית, ממשלת "המדינה שבדרך".

באירגון-השיחורור (אש"ף, בקיצור) יש מיגוון רחב של נטיות ומגמות — החל ביסודות מתונים וכלה בקבוצות קיצוניות. כמאל נאצר היה ראש המחלקה המדינית והדובר של אירגון זה. בעיני הפלסטינים לא היה "טרוריסט", אלא מנהיג פוליטי. גם האנשים שנהרגו בפעולות-מיסחורין ברומא, פאריס וניקוסיה היו פעילים פוליטיים של

התמונה האחרונה

של כמאל נאצר, כפי שצולם במסבת עתונאים מטעם אירגון השיחורור בבירות.

אש"ף, דוברים ותועמלנים, ולא מבצעים. (קשה, כמובן, למצוא הקבלה למצב זה). אך אנחנו ידענו בשעתו להבחין היטב בין עסקני הסוכנות היהודית לבין מפקדי ההגנה, וגם בין אנשי ההגנה לבין ראשי הצ"ל ולח"י. בעיני הבריטים היו כל אלה "טרוריסטים", ובשבת השחורה נאסרו שמה שרת דוב יוסף יחד עם אנשי ה"פלמ"ח. וכולם יחד נכלאו עם אנשי הצ"ל ולח"י בלטרון ורפיה).

אצלנו אין אבחנה בין אירגון לאירגון. בפעולת-ביירות פוצצה מפקדת "החזית העממית הדמוקרטית לשיחורור פלסטין", פלג שמאלי-קיצוני קטן שאין לו כימעט השפעה ופעילות, אך החביב במיוחד על השמאל החדש האירופי. מדוע פוצצה דווקא מפקדה זו, ולא של הגופים האחרים, האחראיים לפעולות-טרור נרחבות? אין לדעת. נראה שבחירת המטרה היתה מיקרית למדי. כשם שלא נעשתה הבחנה ברורה בין השידאיון הקיצוניים, מסוג ספטמבר השחור, ובין הפעילים הפוליטיים באש"ף. נדמה לי שאם אנחנו נתונים במאבק עם הפלסטינים — וכיום זוהי מלחמה ממש, המעסיקה את מיטב כוחותינו — מצוים אנחנו ללמוד את מיובת האירגונים, להבחין בין המגמות השונות במחנם, לאחר את מיקומם של כל איש וכל גוף על המפה המדינית והמבצעית.

המושג הכורז "מחבלים", שהוא חסר תוכן מדויק, מפרע לנו ככך. אם לא נדירק יות, נמצא את עצמנו

נו מגששים באמלה, ודא רק בעת
מיבצע דידי בביירות.

ש **אלה פשוטה:** האם אתם, הפלס-
טינים, מזדהים כולכם עם האירגון
השיחרור פלסטיני?

כל הנוכחים בחדר מנענים בראשם לאות הסכמה. גם האיש שאמר כמה דקות לפני כן שהוא מוכן להחזרת הגדה המערבית לשלטון המלך חוסיין. גם האיש שאת דיעותיו אני מכיר מזה שנים, והדרגל בכינון מדינה פלסטינית בשטחים המוחזר קים, תוך הסכם ושלוש עם ישראל.

האם אתם מזדהים גם עם התוכנית הירושמית של האירגון? האם אתם מעלים על דעתכם לרגע שאפשר לבטל את מדינת ישראל ולכונן משהו הקרוי "מדינה דמוקרטית אל-כיתתית שבה יהיו נוצרים, מוסלמים ויהודים בצוותא"?

איש מיוחד, המזהה את עצמו
כמי שהיה אחד המייסדים של איר-
גון-השיחרור בשנת 1964, אומר:
"חקיוניות של ישראל מכריחה
אותנו להיות קיצוניים."

האמנם? האם יש טעם בהצגת תוכנית בלתי-מציאותית, המעודדת את היסודות הקיצוניים בישראל? מדוע לא יציג אש"ף תוכנית מציאותית, כגון כינון מדינה פלסטינית בגדה המערבית ובעזה, תוך שלום עם ישראל?

נ"ל. "אִיךְ יִכּוֹל הַאִירֶגֶן לְהַצִּיג תוֹכִי
נוֹת כּוֹזֵאת, כֹּאשֶׁר אַתֶּם" (הדובר
מִתְקֵן אֶת עֲצוֹנוֹ): "כֹּאשֶׁר שִׁילְדוֹ-
נוֹת יִשְׂרָאֵל מִסְרִבִּים לְהִכָּר כִּכְלָד
בְּקִיּוֹם הַעַם הַפְּסֻמִּינִי, וְרוֹצֵה לִי
סֶפֶק אֶת הַכֶּסֶף שֶׁנִּכְשְׁנוּ?"

"תראה" נכנסו לדבריו אחר, "אתן לך
 משל. ישראל לקחה את כל הבגדים שלנו.
 המעיל, המקטור, המכנסים, החממות, ה-
 גופיה, אפילו התחתונים. הכל, האם נבוא
 עששיו נגידי? תחזירו לנו לפחות את
 החממות? אנחנו דורשים שיחזירו לנו את
 הכל. ישראל היתה צריכה להציע לתחזיר
 לנו חלק מהבגדים. אילו עששית זאת, זה
 היה מעורר תגובה אצלנו. אבל היא אומרת
 רק בפירוש שיש רוצה להחזיק בכל".

האחרים מנענים בראשיהם לאות הסכמה.
 „זה מה שדיין אומר. הנה הסקיעו אלפי
 דונמים ליד שכם, במרחק חמישה קילו-
 מטרים מפה. רוצים להקים ישובים ישר-
 אליים בכל הגדה. אין לנו ברירה. אנחנו
 מוכרחים להודות על אש"ף. זהו הגוף
 היחידי בעולם הלוחם למעננו.”

לאחר מכן, בעומדנו ברחוב, אומר לי אחד מהם: "אילו נתנה לנו ישראל הופש פוליטי, היו קמים אצלנו גופים חדשים, מיפלות חדשות. היה מתחיל ויכוח. **"אתם הופכים בעצמכם את אירי גויה שחררו לנציג היהודי של ה" עם הפסטימי. אינכם משאירים לנו שום ברירה."**

איך מסבירים את זה לאדם פשוט ב־
ישראל, ששמע במשך חמש שנים שיש
שלום בין ישראל והערבים בשטחים, ויש
נוצר דריקום, ושתושבי השטחים מרוצים
מאד מפני שהתעשרו, והמחבלים "עומ־
דים בפני חיסולם הסופי?"

א יבני ידע מה בדיוק הייתה מטרם של המתכננים, כאשר החליטו לשגר יחידה ליריחו של כמאל נאצר כדי ל הוציאו להורג, אולי בחור בו סתם, מפני ששמו היה ידוע ברבים, כדובר אשף, וקל היה לאתר אותו. אולי רצו לחסל את הישבה המסכילה באירגוני הפלסטיניים, אולי שבו שהמבצע הנוצח יימנם את בני העם הפלסטיני עד כדי כך, שיאבדו כל אימון באירגון השיחרור, וכל זיקה לו.

הריגת נאצר גרמה להפגנה מרשימה של
אחדות לאומית בין הפלסטינים בשטחים
עבר אחרים מעבר לחתי. העימותים ה-
לובין בירושלים ובשטחים המוחזקים
הצטרפה כולה להפגנה זו ויחד עימה כל
עסקני הציבור — גם אותם שנבחרו לא
מכבר בחסותם משה דיין והמלך חוסיין
ב"חירות" העיוניות.

יש ללך לפחות תוצאה חיובית אחת: יחד עם נאצר מתו כמה אנדרת. המציאות חדרה לתודעתם של ישראלים רבים.

והמציאות היא זו: הבעייה הפלסטינית לא נפתרה. היא גם לא התקרבה לפיתרון בשש שנים של כיבוש. מכמה בחינות היא התמירה והתריפה. מוטב לחשוב עליה לפני שתח"מיר עוד יותר.

(המשך מעמוד 15)

אם יתייצב אלמוגי בגלוי נגד מועמדותו של בן-אהרון הוא עשוי לגרוף מלבד קולות הגוש, גם את קולות חיפה, אנשי רפ"י לשעבר, הצעירים ועוד גורמים.

על רקע זה נסוג בו בראהרון. בינתיים נשקט. מהתביעה לבחירת המזכ"ל במוסד דות המפלגה כבר עתה. הוא מוכן לדחות את ההכרעה למועד מאוחר יותר בתקווה שבינתיים יוצע לאלמוגי תפקיד קוסם יותר. אנשי הגוש מצידם ממסים לשמוע את ליבו של בראהרון בהצעות קוסמות

נסיגה שקטה של בן-אהרון

להסתלק מתפקיד המזכ"ל. בין השאר אף רמזו לו כי יובטח לו תיק של שר בממ"שלה הבאה. אחרי שגילדה חתן למנוחה עד כה טרם התפתח בן-אחרון להצעות. בניתנים נראה שבן-אחרון יסכים לוותר ולדחות את הבחירות להסתדרות. אלא שאצל שחקן שח אימפולסיבי כמורה לעולם אין לדעת מה המהלך הבא שהוא מכן יריביו. כללי המשחק הרגילים אינם חלים עליו.

מי אתה, מר חזזברג?

מיהו האיש ששמו

הוזכר עליידי הנציג הסעודי

כנאצי יהודי?

כל ישראל שמעה את השם. אך רוב ה-
מאוינים לא ידעו למי הכוונה.

הדובר היה ג'מיל בארודי, הנציג הסעודי באו"ם. בשיא הוויכוח במועצת-הביטחון פנה אל יוסף תקוע בטענה מוחצת: מי היה האיש שהמציא את תורת-הגזע של הנאצים? אדם בשם רונברג!

יוסף תקוע פרץ בצחוק, לעיני מיליוני צופי הטלוויזיה בעולם וב ישראל.

זקני ציון. בארודי, הבדרן התורני ב-
"אז", היה בטוח שבעל שם כזה מוכרח
להיות יהודי. ואם יהודי יכול לעזור להיטל-
לר, או למה לא המופתה, שברח להיטלר
רק מפני שלא היה לו מקום אחר לברוח
אליו?

אבל אלפרד רוננברג, שנתיב ב-1946
בנירנברג בגיל 53. אז היה יהודי. הוא
היה ארי טהור - אם כי כל כך גרמני
רוננברג נולד באסטוניה, שהייתה אז
חלק מממלכת הצאר הרוסי. הוא היה צא-
צא המיעוט הגרמני המיוחס, שחי בארץ
זו מאז ששלטו בה הגרמנים ומנית, במאה
ה-13. אחרי שסיים את לימודיו באוניבר-
סיטה של רוואל, ברח מפני המהפיכה ה-
רדשביטית לגרמניה.

למולדתו החדשה הביא רוזנברג שינאה
להסתת לסובייטים, ואמונה עיוורת בעל-
יונות הגזע הרומני – אמונה שהמיעוט
הרומני באסטוניה שמר עליה בקפדנות.
הוא גם הביא עימו את הפרוטוקולים של
זקני ציון, זיוף שנולד ברוסיה הצארית.
הוא הסחובב בין המהגרים הרוסיס-הלב-
נים במינכן, ושם הופגש עם דמגוג צעיר,
שהתחיל אז לעשות חיל בעיר: אחד אדולף
היטלר.

זנברג לקח חלק בפוטש הבלתי-מוצלח של היטלר במינכן, וכאשר היטלר ישב בבית הסודר, הנהיג את המיפלגה. כששוחרר (המשך בעמוד 23)

מציעה:

מודרכים

שְׂפָרַיִט סְתִיף

באניה "דן"

מה-1 עד ה-13 באוקטובר
ל: קוסדס, פיראוס, גנואה, מרסייל,
נמלי, פלרמו, הרקליון

שׁוּיט סובות

באניה "נילי"

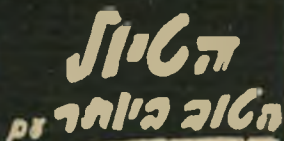
מה-7 עד ה-22 באוקטובר

ל: רודוס, פיראוס, ברצלונה,

ניצה, ליבורנו, נפולי,

קטניה, איסטנבול

חוברות והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

האמניות, דן' ו, גילי" נבנו ב-5/1964 סיווג בטיחות א.א.

1940 שנה אחרי

שישו הילך על פני

אותם מים, החליקו

בעקבותיו צעירים

ישראלים, שהתחרו

על אליפות ישראל

בסקי מים

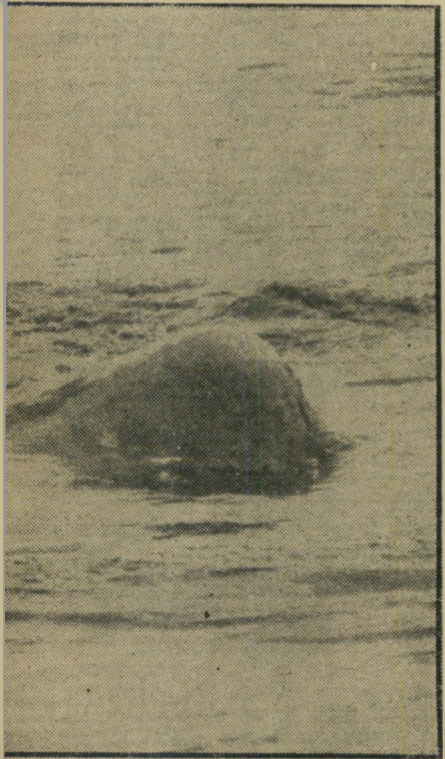
החובבת - אורה פרנקל, אשק' - לונית בת 21 וחוב' בת'סקי מושבעת, הגיעה במיוחד לסבריה.

סלאוים עליכום

האלוף

גיא מרשנסקי (16 וחצי), בידו האחת מגלשת'הסקי, לאחר שזכה באליפות הסיבוב בקפיצה מעל מקפצה. בתמונה מימין: אחד המתחרים בעת ביצוע תרגיל החלקה על הצד - אחד הקשים בביצועי סקי'המים.

- וגורם לקריאת התפעלות

ה שמחה נערכה קצת מוקדם מדי, בנו למען האמת. הכינרת היתה עדיין רוו גשת, הפריעה לתנאי-תחרות אידיאליים. מוג'האוויר היה קריר מדי, והמתחרים לבשו חליפות-גומי של צוללנים להגנתם. אולם לא היתה ברירה: המנצחים אמורים היו לצאת לתחרות האליפות באירופה בזמן - ולפיכך התייצבו בעונ'נפש לי תפקיד.

היו שם גיא מרשנסקי בן ה-16 וחצי, בנו של יששכר מרשנסקי, חובב סקי ותיק. וחזי בן-דוד (17), בנו של יונה דוד, סקייאיסט ותיק שהיה אחד הי שופטים. ועופר ומושקי גנוי, בנו של ותיק סקי נוסף. ודניאלה ודש, היכולה להתאמן בספורט כל ימות השנה בסירת-המנוע של אביה. ובראש - עמד כמובן שופטים והאירוע כולו - עמד כמובן עימנואל גרינברג, דובר התאחדות הסקי בארץ.

ה עסק כולו היה די חלוצי, גם השנה. למרות שהיתה זו השנה הרביעית ברציפות שבה נערכה אליפות ישראל ב'סקי'מים. נשארו ממדי האירוע במיסגרת מישפחתית מצומצמת, כבימים עברו. עם ישראל - שהתפקד במלואו, איש לא נעדר, לאורך חופי הכינרת. בפסח זה כבכל פסח - העדיף לצפות מהחופים, להשאיר את העבודה השחורה למשוגעים לדבר.

ה מקור המילה הוא נורווגי, ומבוטא למעשי שי, השתבש בעולם המערבי ל'סקי.

המשוגעים לדבר שניגשו השנה לתחרות על האליפות — הנערכת על שמו של חובביסקי נלהב — סרן רמי ולד מהצנחנים, שנפל במלחמת ששת הימים — היו עלמה אחת ו-18 גברים: דניאלה, ארבעה קשישים, שבעה בוגרים, ונערים שבעה. הקשישים היו בדרך-כלל הוריהם של ה-18 בוגרים ו/או הנערים, הבוגרים ו/או הנערים היו בדרך-כלל בניהם של הקשישים, והשופטים, המארגנים והקיבוצים היו בדרך-כלל קרובי-מישפה אלה של אלה.

* * *

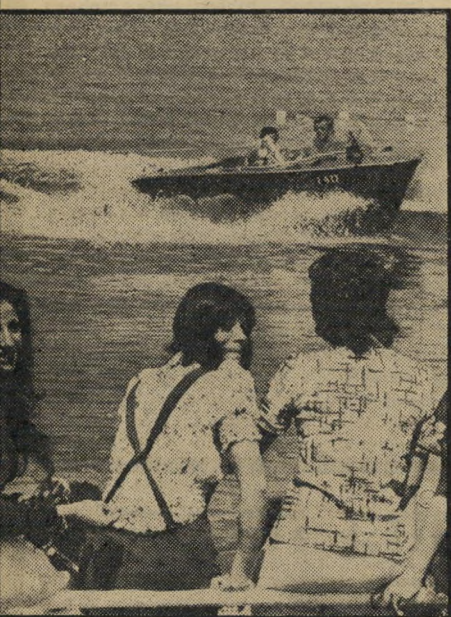
מה שהיה רק טבעי, בהתחשב בכך שסקיימים הוא תענוג יקר עדיין בישראל. בהיעדר מיתקני-עגינה נאותים ל-סירות-ספורט בחופי תל-אביב, נאלצים בעלי הסירות לנדוד לכינרת. לנסוע כל שבת לכינרת, בתוספת כמויות-הדלק הר-ענקיות ששותה מנוע של סירת-ספורט, כי-תוספת ההשקעה בסירה ובציוד — משאיר-רים בהכרח את הספורט בממדים מצומצ-מים.

זה לא הפריע לחתיכות שהתקבצו בחוף-גיא מכל קצוות הארץ, הציגו אופנת בגדי-

יצוללן להאגה מפני הקור -

הצופות

צמד יעלות'חן חל'אביביות, שבאו לנפוש בכינרת, עוקבות מחוף אחרי המתחרים. ההדיוסות בקהל ראו לנגד עיניהם רק דמויות ססות וחזקנות את הים, המבינים בספורט האציל נהנו גם מהנקודות העדינות יותר שנחשפו.

ים וחוף מרהיבה — להתפעל מהמעט שיש. הן נאנחו למראה כל סלאווס * — נאנקו נוכח כל סיבוב של 180 מעלות — עצרו גשימתם למראה כל קפיצה מעל המקפצה — שביצעו המתחרים, תוך שהם טסים על מיגלשיהם מאחורי סירת-המנוע הדור-הרת. לא היה ספק, למראה ביצועיהם — הספורט התקדם בהרבה מאז גילה אותו לראשונה, לפני קרוב לאלפיים שנה, בנו של הנגר מנצרת, שהצליח להתקדם על-פני המים בחוף גיא במהירות של הליכה בסך-הכל — ויש אומרים שאף בלי מיגלשיים, כמוכן, יש לזכור שלא עמדה לרשותו סירת-מנוע.

אולם ספורטאיה-המים של ישראל נושאים עיניהם לעתיד, לא לעבר. סיכם השבוע את התחרות אחד הפעילים: „אה, מתי נוכל להזמין כבר את חוסיין להשתתף בתחרות הארצית שלנו? אני כבר רואה את עצמי בוועדה-הקבלה, מקבל את פניו בברכה הערבית המסורתית: „סלאווס עליכום, הדד-מלכותך“.

(*) החלקה בשמיניות. בסקי-שלג — בין שורה של מוטות מוצבים במרחקים קצובים. בסקי-מים — בין מצופים, או בלעדיהם.

מכיה של חנה פוליבדה, שהקור לא מרחיע אותה

המארחות שלוש צעירות טברייניות, ש'הרגישו עצמן כבעלות-בית בין אלפי ה'אורחים, צופות בתחרויות סקי-המים.

מתחרה בעת ביצוע סלאווס חד: המגלשה היחידה יוצרת נד מים הנותר מאחוריו, הכוח הצנטריפוגלי משמאל: החיפאית אילנה דינגר נהנית מהביצוע.

סלאווס

הקל-צופים מרותק עוקב במבטים מאומצים אחרי דמויות המתחרים הטסות ביעף, שענני רסיטי-המים שמעלים מקשים על הקהל להבחין בביצועיהם על פני המים. מגן עליו מליפול.

פרוטקציה לראש העיר

לכבוד נציב התלונות, ירושלים, א.נ., הח"מ הוא פקיד בעיריית נתניה, ש- השחיתות כואבת לו. לפני כחודש מכר ראש העירייה עובד בן-עמי אחד חמגרים שלו בנתניה, ב- גורל דונם וחצי, לעולים מצרפת. את ה- תמורה, כמיליון ל"י, קיבל בדולרים. לפי ספרי החשבונות של העירייה מגי- עים ממר בן-עמי מיסים על המגרש ה- נ"ל בסך 27 אלף ל"י. פקיד מחלקת הגבייה של העירייה לא חסכומו לתת אישור להעברת המגרש בטאבו לפני תש- לום החוב הנ"ל. אך לפי פקודת בן-עמי, נתן גיזר ה- עירייה את האישור הדרוש — מבלי ש- המיסים שולמו. הסיבה: ראש העירייה מסרב להכיר במיסים.

העניין גרם להתמרמרות גדולה בין הפקידים, אבל הם פוחדים לדבר. חקירתו של נציב התלונות, בעקבות המכתב שהתקבל בלישכתו, עדיין לא הושלמה. אולם השבוע, לאחר מאמצים רבים להצניע את הפרשה, הודתה לישכתו של ראש עיריית נתניה בפרשה. טענה רק כי במכתבו של הפקיד שהתלונן היו אי-דיוקים. האחראי לענייני הכספים בעירייה, ד"ר משה בר-מנחם — סגנו של בן-עמי — הכחיש כי לו עצמו היה חלק בפרשה. וכי הוא זה שחזרה לגובר העירייה להוציא את האישור לטאבו — למרות שלא שולמו המיסים על המגרש. לדבריו, הוציא גובר העירייה את האישור שלא בהוראתו. ראש-העירייה עצמו טען כי המיסים שנקבעו לו על-ידי העירייה היו מוסעים. וגבוהים ממה שמורה החוק. לפיכך סירב לשלם עד הבירור. לדברי בר-מנחם, מסר ראש-העירייה התחייבות כי אם יפסיד בבירור — עם עירייתו שלו. — ישלם במלואו את שתשים

החמרה בחוקי הירושה

בנוח שבעולם הוא, שכאשר נפטר אדם מן העולם, מתיישבים קרוביו להתאבל עליו. בישראל, לעומת זאת, ניתן לראות את בני-המשפחה, במקרים רבים, נחפזים, במקום לשבת שבעה — לבנק. הסיבה: בארץ, בדומה למדינות נוספות בעולם, מקובלת הדיעה שרכושו של אדם, אותו צבר כל ימיו, אינו שייך ליורשיו, אלא למדינה. משום כך, חלים עליו מיסי ירשון גבוהים ביותר. התוצאה: בני הנפטר או אלמנתו נחפזים לרוקן את חשבון הבנק של הז'ל או הכספת שלו — לפני שנודע דבר הפטירה ברבים, כדי למנוע מאנשי-המס לשים ידם על רכושו זה. עתה, מבקשת מחלקת מס-עזיבון באוצר לסתום פירצה זו: היא פנתה אל המפקח על הבנקים, במטרה לאלץ את הבנקים למסור לה מידע מדויק על השעה שבה נמשך כסף מפיקדון או כספת של נפטר, כדי לגלות אם היה זה לאחר פטירתו. הבנקים מתנגדים בתוקף לטירדה חדשה זו, בטענה שאין זה מעניינם להתחמם את הלקוחות על כרטיסי-זיכרון, כמו פועלים בהגיעם לעבודה בבתי-החרושת.

מה מייקר את השרות לטלוויזיות

כל בעל מקלט טלוויזיה המשלם ביטוח שנתי עבור קילקולים ואחזקה, יודע שה- תענוג הוא יקר מאוד. המחיר הענק אינו מוגבל כמובן לטל- וויזיות, נכון באותה מידה גם לגבי מכונות כביסה ושאר אביזרים חשמליים. כמו שהוא נכון גם לגבי תיקונים בפועל, ללא ביטוח. החברות המספקות שירותי אחזקה ותי- קונים הצדיקו תמיד את המחיר הגבוה הפוסדים שנגרמו להן, לדבריהן, עקב פעילותן זו: "אילו לא החובה להעניק שירות לקוחות — היית מחסל מזמן את מחלקת התיקונים." היתה תגובתו המעט-אחידה של כל מנהל חברה כזו.

הבורסה - המהמרים - מצילי הבורסה

בשיא הגיאות של הבורסה התלאביבית, לפני מספר שבועות, החליטה הנהלת המוסד לייעל את המסחר: היא חילקה את רשימת הניירות הנסחרים בבורסה לשניים, קבעה כי המסחר, בשלב הפתיחה רב- העומס, יתנהל במקביל, בשני אולמות נפרדים, כאשר באולם אחד סוחרים רק בחלק אחד של הניירות, ובאולם השני — בחלק האחר. ימים מספר אחרי הנהגת השיכלול — שקעה הבורסה בשפל חמור: ממחזורים יומיים של עשרה מיליון ל"י, נפל המחזור למיליון ופחות. מובן שהייעול הפך מיותר, ולפני כשבועיים החליטה ההנהלה על איחודו מחדש של המסחר באולם אחד. התוצאה: עוד באותו שבוע השתפרה האווירה, החלה מסתמנת מגמת ביקוש. מקורות ספולה זו שימשה אות, אף לאלה שנוקקו לאות כזה, כי לא היתה כאן מקריות כלל: פיצול המסחר לשני אולמות מנע מהר ספקולנטים, היושבים ביציע הקהל, לעקוב אחרי המסחר בחלק של המניות שהועבר לאולם השני, שאיננו נראה מהיצי. אמנם הנהלת הבורסה התקינה מערכת טלוויזיה במעגל סגור, שבאמצעותה יכלו הצופים לעקוב אחרי המתרחש באולם המרוחק — אולם לגבי המהמרים, הפועלים באמצעות תחושה דקיקה לגבי התפתחויות קלות שבקלות — לא היה בכך תחליף לקשר הישיר הקודם. התוצאה: פעילותם שותקה בצורה חמור רה, ושיתוק זה תרם את חלקו לשיתוק הפעילות הכוללת. מאחר שהספקולנטים הללו — המייצגים גם גופים כספיים נכבדים, לא רק אישים פרטיים — הם המובילים תמיד, לכל כיוון. עם ביטול הייעול ההרסני, חזרו המהמ- רים לשוק. מגמת הביקוש שהם עזרו להחיות מעודדת בימים אלה על-ידי הבני- קים, המעוניינים בחימום האווירה לקראת ההנפקות החדשות שהם עומדים להוציא. לשני גורמים אלה יש להוסיף גורם שלישי — הגדלת הנזילות במשק בשבוע עות הקרובים. המסקנה, מכל זאת: יש לצפות לגיאות מחודשת, בהרפת, בשבועות הקרובים. כמה זמן תימשך גיאות זו — זו כבר שאלה אחרת. שאיש מהמומחים אינו מוכן לענות עליה.

משכורות ענק למנהלי בנק

לבנק למיתוח ומשכנתאות יש שני מנהלים כלליים משותפים — קרל רייך ואברהם פרידנבורג. ב-1971 שילם להם הבנק משכורות והוצאות בסך כ-17 אלף ל"י לחודש — כ-8,500 ל"י משכורות חודשית לנפש. ב-1972 עלה הסכום ל-21 אלף ל"י — למעלה מעשרת אלפים ל"י לאחד לחודש. סכומים אלה לא ביטאו את מלוא ה- הטבות שקיבלו המנהלים. בנוסף, נהנו השניים גם מחלואה, שהגיעה בסוף ה- שנה לסך 106 אלף ל"י. תנאי החלואה: ריבית של שמונה אחוז וללא הצמדה. על החלואה ללא הצ- מדה אפשר לקבל כיום במשק עד 25-30 אחוז ריבית, אולם אם אפילו ללכת ב- קטנות, ולחשב את אחוז הריבית ש- בנק לפיתוח ומשכנתאות גובה מלקוחו- תיו — 18 אחוז — יוצא שחפפרש בין שני הסכומים, שהוא רווח נקי של שני המנהלים — מגיע לעשרת אלפים ל"י לשנה.

בדרך לבולוניה (המשך ממעמד 14) יות הנוצריות וכמה גופים כלל-ערביים. בסך הכל: 136 איש.

ששת הישראלים

ה צד הישראלי עבר אף הוא תהליך ארוך של דיונים ולבטים. לפני שנה הוזמנו שמונה ישראלים להשתתף בדיונים המקדמים. באותו מעמד הפיץ אורי אבנרי, אחד המזומנים, תזכיר בכתב, בו הציע לשקול את האפשרות לשתף בוועידה גם את ה"יונים" של הר- מערך, כדי להשפיע על המימסד הישרא- לי. אולם הערבים התנגדו לשיתוף חברי מיסלוגות השותפות בממשלת גולדה מאיר, המנהלת מדיניות של סיפוח. אבל הערבים לא התנגדו להשתתפות אישים בעלי השק- פה ציונית וישראלית-לאומית. המישינת הישראלית הציגה עיקרון, שנתקבד על-ידי הכל: רק הישראלים יקבעו מי ייצג את מדי- נה-השלוש הישראלי בוועידה. הוקם ועד ישראלי, שבו השתתפו הגו- פים העיקריים הדוגלים בדעה שעל ישראל ראל להצהיר על נכונותה לוותר על הר- שטחים המוחזקים תמורת שלום-דאמה, ש- יבטיח את ביטחון המדינה. למרות חילוקי- הדעות המפורדים בין גופים אלה, הסכי- מו לשתף פעולה כדי להביא להצלחת ה- וועידה. כצעד ראשון לקראת ועידת נוס- פות, שהתקיימה גדולות ורחבות יותר, השבוע פורסם גילוי-דעת הוועד הישרא- לי. הנושא את חתימתם של חמישים אי- שים, רובם אנשי העולם הזה — כוח חדש, רק-ה-ש"ה. האופוזיציה של מקי וברית השמאל הציונית-הסוציאליסטי, בצד אישים בלתי-תלויים. הגילוי מבטיע הסכמה עקרונית בהצהרות שהונחו בייסוד יוזמת הוועידה, ומפרט: הוועד הישראלי יפעל: לשלום יציב וצודק; להכרה בעצמ- אות, בריבונות ובשלמות הטריטוריאלית של מדינת-ישראל והמדינות הערביות; להכרה בזכויות האזרחיות של העם הפלס- טיני, ובכללן זכותו להגדרה עצמית. לביצוע החלטת מועצת הביטחון מס' 242 על כל סעיפיה, כולל נסיגת יש- ראל מהשטחים שנכבשו במלחמת יוני- 1967, במסיגרת הסכם-שלום שיבטיח את הגבולות הבטוחים המוכרים בין מדינות ישראל לבין המדינות הערביות. תוך שלילת כל הגורמים והמגמות, בכל מקום, המחבלים בשלום בין מדינות-ישראל והמדינות הערביות, מתנגד הוועד הישרא- לי למדיניותה של ממשלת-ישראל המת- בטאת בסיסו, בהתנחלויות וביצירת עוב- דות מוגמרות בשטחים הכבושים, מדיניות המונגדת לאינטרסים של עם ישראל. הוועד הישראלי יפעל על-יף עקרונות אלה, ועל בסיס זה תופיע המישינת הישרא- לית בוועידה. כששת הנציגים הישראליים נכ- חרו אורי אבנרי, יוסי אמיתי (מקי- רחן מקיבוץ נבולות, איש ש"ח), בורשטיין ותופיק מובי (רק-ח), נתן ילין-מור (מקי שדה), מפקד לח"י) וזאב שדה (חבר קי- בון מעברות, מברית-השמאל).

צריכים לקבץ

מ ה תהיה דמות הוועידה? השבוע עוד לא התגבש הדבר סר- פית. אמנם, לפחות שלושה מהנציגים הי- שראליים — אבנרי, ילין-מור ובורשטיין — קיימו בעבר, בהזדמנויות שונות, שי- חות עם חלק מן היוזמים הערביים. האי- טלקיים והסובייטיים, כדי להחליף דיעות, אך התוכנית הסופית תיקבע, כנראה, רק בסוף שבוע זה, בפגישה הנוספת של הווי- עדה המכינה הבינלאומית. המגמה תהיה, כנראה, שלא לקיים ועידה שיגרתיית, שבסיומה יתקבלו החל- טות נוקשות — דבר שקשה יהיה להשיגו בהרכב זה. לעומת זאת, יש ערך עצום לעצם המעמד שבו יביעו ישראלים ערי- בים ואחרים את דעותיהם על מהות הש- לום, יקשיבו איש לדעהו. תיוכחו זה עם זה — ואפילו יריבו זה עם זה. כפי ש- אמר אחד היוזמים הערביים, "מוטב לריב זה עם זה מאשר לירות זה בזה!" הבעיות ההיגיוניות חמורות — החל בבעי- יות-ביטחון, נוכח האפשרות שפלב קיצוני מצד זה או אחר ירצה להתנכל לוועידה ולמשתתפיה, וכלה בבעיות פוליטיות מסור- בכות ומורכבות. אולם, כפי שאמר השבוע נתן ילין-מור: "אם לא נקפוז למים, לא נוכל לשחות". וכאשר שוחים — יש לפחות סיכוי סביר להיגיון למחר.

(המשך מעמוד 19)

היטלר ממאסרו הנוח והקצר, נשאר רוזנברג עורך הביטאון של המפלגה (פלוקר) שר ביאובאכטר, והאדיאולוג המוכר שלה. השפעתו על היטלר גברה והלכה, כי בניגוד לשאר המנהיגים הנאציים לא לקה בשחיתות אישית, לא עסק בחיירותוללות ולא השתדל להתעשר. הוא היה בודד, מתרחק וסגור בעולמו התיאורטי. היטלר חשב שהוא גאון.

סיפרו הגדול של רוזנברג, המיתוס של המאה ה-20, היה חיקוי גלוי לסיפרו של גזען אחר, הבריטי הוסטון סטוארט צ'מברליין, מאבות האנטי-שמיות המודרנית, חתנו של המלחין רוקארד ואגנר, צ'מברליין חיבר את 'סודות המאה ה-19', בה 'הוכיח' שגאוני כל הדורות, ובכלל זה דוד המלך ה'אדמוני' וישו הנוצרי, היו אריים. היהודים היו תמיד גזע נחות ו'ספיל'. רוזנברג, 'הוכיח' זאת שוב, הוסיף על כך תעמולה קיצונית נגד הדת הנוצרית. סיפרו הפך לספר השני בחשיבותו של התנועה, אחרי חייו קאמפף ('מאבק') של היטלר. כמו סיפרו של היטלר, הוא משעמם ביותר.

שר השטחיים. למרות השפעתו הרבה על היטלר, לא עלה רוזנברג לגדולה. היטלר לא רצה לריב עם הכנסייה, ולא נתן לו את המישרה המיוחלת של שר החוץ או שר-החינוך.

שעתו הגדולה והנוראה באה עם כיבוש מערב ברית-המועצות. הוא דגל תמיד ב'הריסת המדינה הסובייטית, ובהגדלת שטח המולדת הגרמנית. היטלר מינה אותו למזר של השטחים המוחזקים בברית-המועצות, העניק לו תואר של 'שר השטחים המוחזקים'. רוזנברג החליט למסור השטחים לי' התנחלות גרמנית. כשלב ראשון היה צורך להשמיד את האוכלוסיה הסלאבית.

לפי התוכנית התכוננו הנאצים להשמיד תחילה את כל היהודים, ולאחר מכן עשרות מיליוני סלאבים. משום כך הורחבו מיתקני אושוויץ אחרי שהשמידו היהודים כבר התקרבה לסיימה. אולם, 'הממלכה בת אלף השנים', כפי שכינו הנאצים את מדינתם, התמוטטה לפני כן.

רוזנברג הועמד לדין בנירנברג, בין פשעים נגד השלום, בפשעים נגד האנושות

רוזנברג
מירו יהודי?

ובפשע-ימלחמה. העובדה שמחה כמה פעמים בקול רפה נגד המעשים הקיצוניים ביותר לא עמדה לו. הוא נידון למות והורצא להורג.

ב-27 השנים שעברו מאז כימעת נשכח — עד שהוזכר לתחייה עלידי בארודי.

עיתונות

המלכה המקורקסת

הקירקס, בתחית מפעה שי
"קווין אלוות השנייה" — היה
קעין וכאפס נעומת הקירקס
שערך שריהתחבורה כסיומו

היה זה מחזה מרהיב-עין: שריהתחבורה

* ביולי 1941, ערב הפלישה לברית-המועצות, השתתף רוזנברג בהתייעצות, בה הכריז היטלר שהתפקיד הוא, לחלק את העונה הענקית בצורה נוחה, כדי שנוכל ראשית לשלוט בה, שנית לנהל אותה ושלישית לנצל אותה.

תינוקת

בבית נבון

הרבה יותר חשובה היתה התינוקת ה' זעירה. *

למרות שהקרב על הנשיאות הסיח קצת את תשומת-הלב, הריהי כיום במרכז עולמם של בני הזוג נבון. האב ה' טרי התלבט קשות, בשבועות האחרונים, לפני שהחליט לקבל על עצמו את השליחות שבה יצא בשבוע שעבר לאירופה, השאיר את נירה — זה שמה של העלמה

רובבות, שהשתתפו בצערם של ה' שניים, לפני שלושה שבועות — לא ידעו שבועם מגיע לבני-הזוג נבון מזל טוב:

לאחר כתשע שנות נישואין, אימצו להם אופירה ויצחק בת. אלפי מיברקי, מכתבי וטלפוני ההשתתפות, בנוסף למילים בעל-פה — הביעו את צערם של המונים ברחבי-הארץ על הצורה הענומה שבה הוכשלה מועמדותו של יצחק נבון לנשיאות המדינה.

אהבה ממבט ראשון

היתה נוצרת תמיד בין אופירה לבין ילדים שאיתם עבדה. בחצלוס זה: אר פירה כחילת-מורה, בעת מסיבת-חנוכה לילדי הכיתה אותם לימדה, מקשיבה בחמיי מות לסיפור נלהב מפיה של תלמידה עטורת-נר. בימים אלה, זכתה אופירה לילדה משלה.

הצעירה — בלא חיוך אב מעל עריסתה. לא שהיא נשארה בודדה, חס וחלילה. נוסף לאופירה, המרחפת מעליה ללא הרף, נמצאת עתה בבית הנבונים בירושלים גם אחות מטפלת, הגרה במקום 24 שעות ביממה, עוזרת לאופירה להי' כנס לעניינים.

כאשר יציף השבוע, עם גילוי הסוד ברבים, גל חדש של מיברקי, מכתבי וטלפוני-ברכה את בית הנבונים — מן הסתם יבקשו המברכים להביע שימחתם, לחשתתף באושרם של בני-הזוג הפופולאריים.

ספק אם רבים מהם יחשבו, באותו רגע, על אומץ-הלב שנדרש משני בני-הזוג על-מנת לקבל את החלטתם זו. שכן אימוץ ילד איננו רק תהליך ח' קי ארוך ומסובך — אפילו כאשר האבי המאמץ הוא סגן יו"ר הכנסת והאם

המחשבה, שהזוג לבית נבון לא יישב בארמון הנשיא — כאבה לרבים. אך היא כאבה להם — הרבה פחות מאשר לבני-הזוג נבון בעצמם. נכון, ליצחק נבון גרמה הכשלת הנשיא אות תיסכול עמוק וחרף. לאשתו — עוגמת-נפש לנוכח ההישג, שהיה כה קרוב, לרגע, לנגד עיני בעלה — ונמוג. אך לשניהם גם יחד היה כל הקרב הסוער, וההפסד שבקבוצתו, בעל מש- מעות מוגבלת למדי:

* בכיתה לא לאופירה (העולם ה' זה 1856) שבו הושוותה אופירה נבון, לוא היתה הופכת לאשת-נשיא המדינה, לזקליו קנדי הישראלית — פרסם ה' עולם הזה תמונה של זקליו קנדי, כשר היא נושאת בדושותיה לטבידה את תינו' קה ג'ון. הליכי האימוץ הסודיים אוטרים גילוי פרטים על אימוץ תינוק בטרם עת.

ניפוח עיזבני. קול הדממה הדקה, לאחר הרעש הגדול, היה מבין במיקצת. העיתונות העולמית, שהפכה את מסעה של קווין אליזבת השנייה לסאגה מפוארת, נראתה קצת טיפשית כאשר הגיעה הספינה השבוע לנמל אשדוד. ללא שמץ של נסיון מצד אנשי ספטמבר השחור לפגוע בה.

כמה איומים בטלניים, שנפחו עלידי

של ממשלת-ישראל עמד והתוכח, כעני' בפחה. עם רבי-החובל של האנייה. כאשר נכשלו מאמציו, ורבי-החובל דחה, בתקיפות בריטית אופיינית כלפי הילידים, את הבקשה — הסתפק השר בפשרה מגוחכת.

היה זה סיום קירקסי הולם למסעה הקירקסי של ספינת-הפאר הבריטית קווין אליזבת השנייה.

הבוס במטבח

יצחק נבון

פעיל במטבח. תמונה זו צולמה לפני ה' אימוץ. כאשר יחזור מסיוורו הנוכחי ב' חו"ל, ילמד גם מקצועות ביתיים נוספים.

המאמצת היא פסיכולוגית-ילדים מקצועית.

התהליך הארוך והמסובך יותר מתחיל עוד לפני הגשת בקשת האימוץ — כא' שר בני-הזוג מחליטים על עשיית ה' צעד הזה.

מחליטים כי אהבתם לילד, רצונם לג' דל תינוק, להקים מישפחה — גדולים וחזקים מהפחד האטאטיסטי, הקדום, מפני קבלתו של ילד זר, לא ידוע, שגם עם כל עזרי המדע המודרניים אין לעי' תים לדעת למה יגדל.

בגיל 37 ו-52, החליטו אופירה ויצחק נבון כי אהבתם גדולה מפחדם — ואימ' צו להם את התינוקת בת השבועות ה' ספורים.

אצל אופירה, לפחות, היתה אהבתה לילדים גלויה מאז ומתמיד. מכל ענפי הפסיכולוגיה, בחרה להתמחות דור' קא בפסיכולוגיה של שיקום, עבדה, מאז סיום לימודיה, עם ילדי אילן המשותקים ומיח"א החרשים-אילמים, ניסתה להקל על עולמם.

אולם האהבה לילדים זרים איננה יכולה להרגיע את הכמיתה לילד משלך. כמיהה זו באה עתה על סיפוקה. מי שרואה את אופירה, בימים אלה, בין ה' חיתולים והבגדים הסרוגים, הצעצועים ובקבוקי-החלב, המוצצים וערימות הכבי' סה העקיות — יודע בדיוק כיצד היא מרגישה.

נירה הקטנה נולדה עם כף-כסף בפי' חסרה-שניים. בת לאם ואב שיישאר אלמונים לנצח לגביה, זכתה לאם ואב חדשים. תוך שבועות, תתפרסם תמונתה ברחבי העולם, כשהיא נישאת בזרוע' תיהם של כל האח"מים של ישראל — מדייד בן-גוריון, ירדו הגדול של יצחק נבון, ומטה.

אולם חשובה מכל השטויות הפיקניטיות הללו, היא עוצמת-האהבה שיעני' קו לה הורים בגיל מבוגר, שזכו לילדם הראשון, בבחירה חופשית, מרצונם של-הם.

העיתונות לממדי-ענק, הפכו את האנייה למיבצרישט. אסוף אנטי-ביטחון בריטיים — הצביעו בבירור על רצינותה של כל הפרשה.

באשדוד, קיבלו את פני הספינה כתריסר אנשי משטרה וביטחון, בשקט ובביטחה. 300 הנוסעים התפזרו להם לסיוריהם ברחבי

(המשך בעמוד 26)

בור חברותיה. בפניה הן שומכות את ליבן. זיהויה, לדבריה — יביא לזיהוין של חברותיה וידידותיה.

הפחד מפני הזיהוי — הוא כמובן בעצמו חלק מהבעייה הכאובה, מוכיח כי הרווקה בעצמה קיבלה את ההשקפה הגברית שבמעמדה זה יש משום פגם, משום נחיתות, משום מום. על כך, בהמשך הסידרה.

דוק את המצב בשוק הגברים הפנויים. על מה שגילתה אין טעם להרחיב את הדיבור. היא גילתה מה שכולנו יודים עות כבר מומן: הגברים הנחמדים כבר נשואים — ואלה שלא נשואים... היא ניסתה למרות זאת. היא הלכה למסיבות — וקיבלה הצעות ל.קפה של לילה. זה הרגיו אותה. פיתאום התברר לה שההרגל לאחד הקבוע הוציא אותה מהמציאות הקיימת. היא המשיכה לנסות. כפתה על עצמה להיענות להצעות. את

כתבה זו, השנייה בסידרה „הרווקות — האמת הערומה“, הוקדמה מפיה של רווקה ירושלמית בת 28, מורה בבית-ספר תיכון בכירה. בניגוד לקודמתה בסידרה, ביקשת להישאר בעיון-שם — בעיקר כדי להגן על זהותן של אחרות. המורה ידועה כ„כותל מערבי“ בין צי-

ברוקה!

ל ספר או לא לספר?

אני מהססת. אני לא מהססת משום שלי, אישית, יש מה להסתיר או להתבייש. הצרות שלי הן שלי בלעדיות. בכלל לא אדבר עליהן. אולם אתה מבקש ממני לספר על חברותי. אותן חברות שמוצאות בי את האוון הקשובה, הכותל המערבי שלהן. בגללן אני מהססת. אולי ייראה הדבר מוזר. אך כשקראתי, בשבוע שעבר, את כתבת הפתיחה בסידרת הרווקות — התביישתי. התביישתי בשם כל בנות-ימי, רווקות או גרושות, צעירות בשנות העשרים ה- מאוחרות או השלושים המוקדמות. ה- מחצית הדפוקה. בעצם, למילה היסוס לא היה מקום כאן. התכוונתי בעצם לבושה. תבין, אני, כ- אשה, מתביישת עבור כל מיקרה ומיקרה שאספר כאן.

■ ■ ■

ה אינטליגנטית. ברצוני לספר קודם על האינטליגנטית. היא איננה מה שקרוי יפהפיה. אך גם מכוערת איננה. היא באמת אינטליגנטית. מעמיקה, בעלת טעם מעורר ותרבותי. ראש בריא על הכתפיים. בקיץ הקרוב תחגוג את יום הולדתה ה-31. והיא עדיין רווקה. רווקה — אך לא פנויה. יש לה זה שבע שנים, חבר קבוע.

נשוי, כמובן. שבע שנים. האין זה מוגזם? היא יכולה הרי לזכות כבר בתואר פילגש ניצחית. אבל נסה להגיד לה מילה זו. „פילגש“ היא מתפרצת בכעס. „מה פיתאום? רא- שית, אני לא חיה על חשבונך. ושנית, אנחנו פשוט חברים!“

הסיפור, גם הוא „פשוט“: היא הכירה אותו כשהיתה בת 24. היא התאהבה (אם תשאל אותה, היא תכריז: „אנחנו

הרווקה חייבת להסכים לכל. אפילו לגבדור הישראלי, שחלב-אמו, שם יבש על שפתיו, והוא כבר מציע: „בואי להזדין.“

התאהבנו!“ הוא סיפר לה את הסיפור המקורי „אשתי-לא-מבינה אותי ואני-מת להתגרש ממנה-אבל בגלל-הילדים-זה-קשה ולוקח-הרבה-זמן.“ היא האמינה לו. עברה שנה. עברו שנתיים. הסיפור לא השתנה. היא התחילה ללחוץ: „פתחת בכלל תיק גירושין?“ הוא הסביר, שוב במקוריות מפתיעה: „היא-לא-מסכימה להתגרש ואני-לא-יכול-ל פתוח-תיק-כי-היא-תרשש-אותי-ואני-רוצה שלא-לא-מסכימה-לה-שאין-לה-גבר-במיטה ואז-היא-בעצמה-תרצה-לפתוח-תיק!“

■ ■ ■

ה יא היתה כבר בינתיים בת 26, עדיין אינטליגנטית, אבל בכל זאת המשיכה להאמין. כשחלפו חמש שנים, והסיפורים לא הש- תנו — היא פתחה את עיניה. „אני בת 29 ונדהמה פיתאום. היא נוכחה לפתע לדעת שרוב חברותיה, שלא היו מעולם חכמות כמותה — נישאו מזמן וילדו ילדים.

ידידתי האינטליגנטית גילתה יוזמה. היא אמרה שלום כואב לנשוי שלה. יצאה לכי-

השנים היפות חלפו ביחסי-מין-והאהבה חמקה נעלמה לה.

התוצאות אפשר היה לקרוא בכתבת ה-
פתיחה של סידרה זאת...
בשלב זה החליטה האינטליגנטי: „את
הרכבת כבר ממילא איתרתי. אני צריכה
להיות מאושרת שיש עוד גבר שרוצה
אותי לא רק ללילה אחד!“
היא חזרה אל חברה הנשוי. שבע שנים
ואותם הסיפורים.
בושה!

רוע מזה גורלה של חברתי החתיכה.
היא — עדיין — יפהפה במלוא מובן
המילה. גם לה יש חבר קבוע, זה ארבע
שנים. ואפילו רווק, הפלא ופלא.
יופי, לא? תתפלא, אבל לא. גם סיפור
זה נכנס אצלי לקטגוריה של „בושה“:
היא בת 30, והוא בן 35. רואים אותם
הרבה יחד, אך רואים אותו גם הרבה עם

„אולי אפילו שכבתה עם זה שיכול היה להיות בעלי - ולא היה לי שכל לתפוס אותו.“

אחרות. הוא פשוט אינו מוכן לוותר על
כל האחרות. בשביל מה הוא רווק?
הוא טוען שהוא אוהב אותה — ורק
אותה. היא מתוודה ש„אף גבר לא שווה
אותו!“ ובכן, מה העניינים?
את התשובה מכירים כולנו: גבר פולי-
גמי שאינו יכול — גם אם ירצה — להס-
תפק באשה אחת. הוא יפה, הוא עשיר
ורבי-קסם, והן נוספות למיטתו כדבר ה-
מובן-מאליו.
והיא, הקבועה שלו, סובלת. „בטח
שאני כועסת על עצמי שאני לא יכולה
לגמור איתו!“ היא מצהירה בפני חברי-
תיה. והיא כנה, באומרה זאת.
הכעס העצמי גובר, ככל שחשנים עובר-
רות. מתחת לאפור המיקצועי, מגלה העין
המנוסה קמטים וחריצי-מרירות. „תעמידי
אותו בפני אולטימטום!“ מייצעים לה.
היא כבר עשתה זאת. חמש פעמים. ותמיד
נשברה.
בושה!

ב כל אש החינוך החופשי שקיבלנו
בארץ, טוענת ידידה שלי — רווקה,
עצמאית, ובשנות העשרים המאוחרות.
„באיושן מקום אני מאמינה שפיספסנו
את האהבה הגדולה. כולנו. מבלי שהרגש-
נו.“

היא מסבירה את עצמה: „בגיל 17 ויתר-
תי על הבתולים. מסקרנות. כולם עשו את
זה. אז גם אני.“
„או היה לי חבר. ועוד אחד, ועוד אחד.
והיחסים התבססו תמיד על המין. היה
נחמד, והיה המון סיפוק מיני. הרגשתי
גורא מבוגרת ונהנית מזה.“
„אני אפילו זוכרת שאחרי הצבא הת-
חרינו, בין הבנות, ברשימות. עשינו חשבון-
נות מי שכבה יותר וכמה פעמים בלילה.
הכל היה או שעשוע. הסיסמה היתה:
רק פעם אחת. אבל אחר כך, בגיל 23,
24, התברר לי פיתאום שמין ואהבה הם
שני דברים שונים.“

„ואז התחילו החיפושים אחר האהבה.
והם נמשכים עד היום.“
אבל בשפע הנסיגות כולם — לא היתה
אפילו הצעת-נישואין אחת. „אולי אפילו
שכבתה עם זה שהיה יכול להיות בעלי —
ולא היה לי שכל לתפוס אותו.“ היא מנסה
להתגונן.

המעצב חבוי במילה „אפילו“.
וגם היא אינה מבינה את הבושה.

ב כלל, אם תשא אותי — הרי הבושה
הגדולה היא בעצם התעוררותו של
גושא הרווקות.

קשה לי להאמין שבושא זה היה עולה
אי-פעם — לולא הרווקות עצמן. אם, כמו
שכתבה אלה זוהר בכתבה הקודמת, הגבר
דומה לילד שדמיה-הכיס שלו מסוגלים ל-
קנות את כל הקונדיטוריה — אשמות בכך
הרווקות ששיחקו את האמא — ונתנו
לילד-הגבר את הביטחון שדמיה-הכיס שלו
מסוגלים לקנות את כל העוגות!
אני תמהה על אותן נשים צעירות,
היודעות כלי-כך לשמור על הדיאטה —
אך אינן יודעות לשמור על עוגת-עצמן.
פעם היו הגברים הישראליים נטפלים
אל תיירות, כי הן „קלות לפלירט“.
הי-
פלירט, שהיה למעשה מישכב מקרי, נמשך
שבוע-שבועיים ונגמר.
את התברות הרצינית, שהובילה לחופה

שייכת למוזיאון?

טוענים שלפי הסטאטיסטיקה על כל
גבר ישראלי פנוי, בגיל הרלוונטי
לנישואין, יש שלוש פנויות. אני מחכה
עכשיו לסטטיסטיקה על התגבורת הגבר-
רית שהביאה לנו העלייה האחרונה מברית-
המועצות. איני יודעת אם הניהוש שלי
בנושא מתקרב למציאות, אך אני חוששת
שאפילו כן — לא נפתרה הבעיה.
החינוך החופשי שהוטמע בנו — הגורר
בעיקבותיו הוסר-בושה, האפייני כל-כך
לישראלים — הוא-הוא שורש-הרע.

אילו מלכתחילה, היו בנות המין היפה
מתהדרות בביישנות — במקום במתירנות
— יתכן שהתמונה היתה אחרת.
בארצות-הברית, מספרים, נהגים ה-
צעירים כיום חזרה אל השמרנות, אחרי
שטעמו מלוא-הכוס מתענוגות תמיתרנות.
מעניין מתי גם זה, כמו כל אוסנה
אמריקאית, יגיע אלינו.

מוכרח להגיד לך שאני מתנחמת בזה
שכאשה אני תיה, לא נובלת. יש לי גבר
ויחסי-מין סדירים.“
ובהזדמנות אחרת היא גילתה לי שהיא
מכירה חברות, ששכחו מתי היה להן גבר
בפעם האחרונה. „הסרגיה שלהן גדולה
משלי“, התנחמה.
היא דיברה בשם הרווקות הממוצעות,
שאינן זוהרות, שאינן מצטיינות ביופי
חיצוני, היא לא הכלילה את החתיכות,
שלאורה הולך להן.
השאלה היא — האם באמת „הולך להן?“
או שהן רק „ג'וק על הגב“. אני מאמינה
שלחלק באמת הולך, ואין הן צריכות ל-
כרסם בלילות את הכר המייוחדת.
אך מה קרה לאהבה, לעזאזל! האם היא

— קיים הישראלי, אחרי כל הפלירטים, עם
הישראלית, אחותו לרוח ולמנטליות.
היום, גם הפלירט — מושג יפה לכש-
עצמו — הולך ונעלם. אפילו הגבר-רבים
הישראליים, אלה שחלבר-אימם טרם יבש
על שפתיים, כבר מציעים: „בואי לי-
הודיין.“ הישראלית הממוצעת שבשום
פנים אינה מוכנה להיחשב שמרנית —
מסכימה לכל ההצעות.
היכן, אם כן, קבור הכלב?
ידידתי האינטליגנטית גילתה לי פעם:
„את יודעת, כשמתחילים להכיר את עולם
המין — אי-אפשר לוותר עליו. אשה שאין
לה גבר — נובלת כפרח בלתי-מושקת.
אני כבר יודעת שאת קסר-הנישואין, הגורר
רכבת משפחתית — הפסדתי. אבל, אני

במדינה

כאבים נוראים. תהליך גורא זה מתחיל כאשר האווז הגועד לפיטום הוא בן שישה חודשים. נמשך מספר חודשים. עד שהוא ראוי לשחיטה. במהלך חודשי ייסורים אלה. גדלה קיבתו של האווז פי שלוש מממדיה הנורמליים. הכבד, המנסה למלא את תפקידו בתנאי חוסר-הנוזלים החמורים בגוף — מתרחב פי עשרים מגודלו הטבעי. קשה לתאר את הייסורים העוברים על האווז. כתוצאה מבטן מתוחה

(המשך מעמוד 23)
הארץ, 900 אנשי הצוות, לאחר שסיימו את תפקידיהם. החלו יורדים לחופשת חוף. העיתונאים והצלמים ראינו את כל מי שתפסו. התרכזו בדון קיטר השחרחרות בת ה-21 ולין ג'ונס הבלונדית בת ה-20. שתיים מדיילות-הספינה היפהפיות. מי שהפר את השלווה היה שרית-החבורה. **הכתב נעצר.** השמחה החלה עם שחר. כאשר כתב הטלוויזיה מנשה רוז הצליח

"קווין אזובט 2" עוגנת בנמל אשדוד
— דממה דקה

דיירת לין ג'ונס
— סירוב מזור

עד סף ההתפוצצות ותנאי-צימאון קיצור ניים בלתי-פוסקים.
עידוד ההתעללות. בעולם הרחב. אסור פיטום-בכוח של בעלי-חיים. רק לאחר רונה נתקבל חוק ההופך זאת אפילו ב-קליפורניה — מדינה בעלת לובי חקלאי חזק — לפשע. בעוד שעד עתה היתה זו עבירה קלה בלבד. רק בצרפת ובבלגיה אין חוקים נגד נוהג זה — אולם גם שם הוא כמעט שאינו קיים בפועל. בגלל לחצם של אירגוני צער בעלי-חיים. הממשלה היחידה בעולם שלא רק שאינה אוסרת נוהג זה, אלא אף מעודדת אותו

להסתגל אל סיפון האנייה בלבים. אנשי הביטחון של המלכה הצליחו לאתר אותו. עצרוהו.

כאשר נקשרה הספינה אל שובר-הגלים, קיבל את פניה. בין היתר, שמעון פרס. לאחר שבירך לשלום את אשתו סוניה ובנו, שהצטרפו למסעה של המלכה בליסי בון. נתפנה השר לעסקי-ציבור.

הבעייה שעמדה בפניו: רבי-החובל של המלכה סירב להתיר לעיתונאים הישראליים במקום לקיים עימו מסיבת-עיתונאים על סיפון הספינה. אלה, בתגובה, סירבו ל-ראיינו על החוף. סירובו של רבי-החובל נראה מוזר במיוחד לאור העובדה, שהס-כים לקבל על הסיפון את נציגי העיתונות הזרה.

הקפצן הקשוח. למעלה משעה נמי שכו מאמציו של שרית-החבורה לשכנע את רבי-החובל. לא היתה זו החזית היחידה שבה טרח: במקביל, ניסה לשכנע את רוז הנרגז, ששוחרר בינתיים, להימנע משאלות פרובוקטיביות לרבי-החובל, כמו למשל: "קפטן, האם גם בנמל אלכסנדריה היית מתנהג כך כלפי עיתונאים מקומיים?" "אני עיתונאי, לא דיפלומט", השיב רוז לפרס.

לבסוף, הצליח השר לרכך את ליבו של הקפטן הקשוח. השיג פשרה לפיה הורשה צוות הטלוויזיה בלבד לעלות על הסיפון. שאר נציגי העיתונות נותרו על היבשה. הצוות עלה, ושרית-החבורה מיהר להציג טלס בחברת הבריטי הגאה. הצגת הקיקרס האחרונה נסתיימה.

בעלי חיים

תמוח.

אבל חאכל

ישראל נותרה המדינה התרבותית היחידה שבה מעוררים התעללות כבעלי-חיים

המחזה, החוזר על עצמו פעמיים ביום, מועזע באכזריות: צינור באורך כעשרה ס"מ נתחב בכוח לתוך צווארו של האווז. הצינור מחובר למשאבה. הדוחסת בלחץ מזון לתוך ביטנו של האווז. בכמויות העולות בהרבה על צרכיו הטבעיים. לאחר כל סעודה כזו, מתמוטט האווז בעילפון. מרוב כאבים. במהלך הסיוט, הוא מקבל טיפות מים ספורות בלבד. להקלת עיקולו של צורך המזון הנורא.

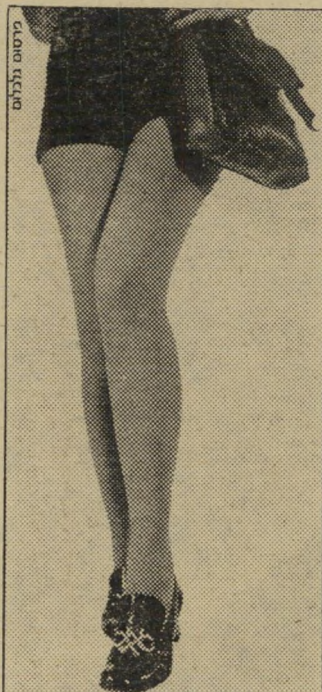
X12

ספורט טוטו

X12

**השבוע מינימום
פרס ראשון:**
250 אלף ל"י
 * * *
**מינימום
כלל הפרסים**
500 אלף ל"י

**עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!**

גרבוניס
Metci

את הרי יודעת

ש/חסי

מתאים לך

מתאים לך מאד!

גמישוניס
ארכונים - אקסטרוניס

**העולם הזה -
כוח חדש**

● **סניף הקריות**

ביום שלישי, 8.5.73, בשעה 8.30 בערב, כביתו של ראובן קריין, סימטת-אורן 4, קריית מוצקין, תתקיים:

**פגישת חברים
ואוהדים**

על הנושא:
1) התארגנות לקראת מערכת הבחירות,
2) התארגנות מקומית.

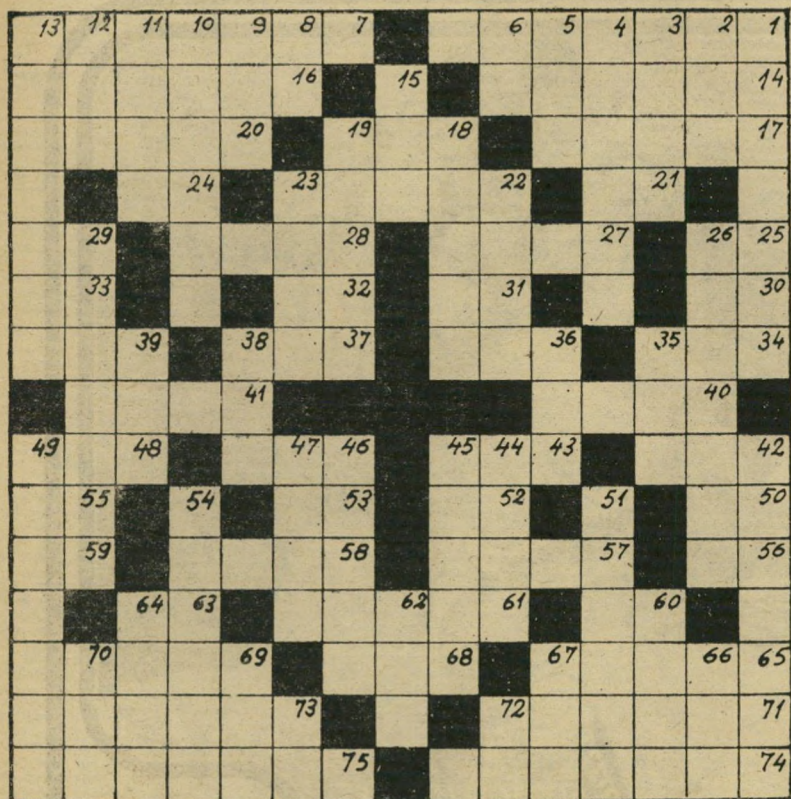
**צעירי העולם הזה -
כוח חדש
חוג ירושלים**

ביום שני, 30.4.73, בשעה 8.30 בערב, ב"בית החלוצות" (אכן גבירול 14, ירושלים), ייערך

מיפגש צעירים

שיעסוק בנושא:

**תפקיד הנוער
בחיים הפוליטיים**

באונד:

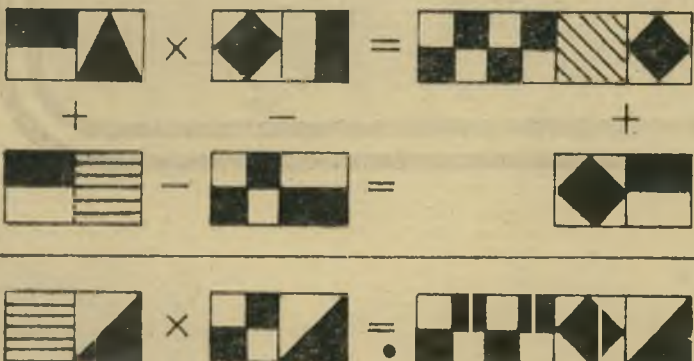
1. ממרח צמחי. 2. מלחין רומנטי ("הקד" לע החופשי"). 3. כד. 4. מאכל צפון-אפריקני מסורתי. 5. ויני, ויצ'י (באתי, ראיתי, ניצחתי). 6. מטבע ישראלי. 8. בה-מתמשא טיבטנית על ראשה. 9. יסור, יז רה לכל רוח (סיפורית). 10. מונח-יסוד בי פילוסופיה היהודית. 11. מיכל מים גדול. 12. מה? באידיש. 13. פילוסוף יהודי-הרני. 14. לנדי נודע. 15. אחורי הברך. 18. סופר ארי-מניאמריקאי מפורסם. 19. מחזאי נודע, אבי הדראמה המודרנית. 22. פרי מאכל. 23. התעשש. 26. צייר איטלקי (1447-1510). 29. מגיבוריה הלאומיים של איטליה (1807-1882). 35. לקח כסף במטרה לחזר זירו פעם. 36. כינוי לכומר נוצרי. 38. אשי פה. 39. כאב. 42. משורר ומחזאי בלגי ("הציפור הכחולה"). 44. לסטים. 45. נקיץ צר ועמוק. 46. אספר. 47. נחתום. 49. עיר שחברה לה יחדיו. 51. מלחמת שורר רים. 54. "ויקו לעשות ענבים, ויעש...". 60. אלמוג ארגמני. 62. מקור למיתתחום. 64. ישיב. ירנן. 66. האות ה' ב"ב האנגלי. 67. דיון בין צדדים ("ר"). 69. יבחר בקפדנות. 70. יזחום של פצע. 72. קידומת שמשמעה שניים. 73. מדף.

באונד:

1. פרודה. 7. מין של מעליגשם. 14. ססגוני, מגוון. 16. יפעת המראה מסביב. 17. עשוי גריסים. 18. אבי האב. 20. בן אחד המיעוטים בארץ. 21. צוואר (באנג' לית). 22. תואר אצולה אירופאי. 24. חור בלי ראש. 25. תריסר (בגימטריא). 27. יין (באיטלקית). 28. אגוז אדמה. 29. גוף. 30. לשעבר, ראש-משלת בורמה. 31. שמו הפרטי של מופאסאן. 32. זעף. 33. סוד. 34. מס. 36. בן-צבע. 37. מין כושם. 39. עוף דורס. 40. פלג. 41. רכס הרים בירדן. 42. לחם הפסח. 43. רצון עז. 46. סופר גרמני נודע ("ש"מ"). 48. מבלעדיו. 50. אלוף שפרש מזה"ל וחזר בו. 52. קידומת הר-לנדית. 53. קרס. 55. אם הפנינה... 56. לשעבר, נשיא דרום-קוריא. 57. מלחין אופרות איטלקי. 58. וסיפא. 59. האות ה' ב"ב האנגלי. 60. שחקנית קולנוע הוליוודית ותיקה ("ש"מ"). 61. כליר שיט שטוח. 63. אות הניצחון. 65. יוגשם, יבוצע. 68. יפה. 69. מוסיעה בסיוט-הלילה של הערבים. 71. קיבוץ בעמק. 73. מאכל איטלקי. 74. כקול שדי. 75. קיבוץ בדרום.

חשבץ 1860

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

דיירת דון קיטור

— לאחר רעש גדול

את שאר בני-גיועם מגורל דומה. פנויותיו של אירגון צער בעלי-חיים בארץ לממשלה, עד כה, לא הועילו. עתה, הצטרפו לקול הזעקה גם אירגונים נוספים. כשהם מאיימים להקים שערורייה ברחבי העולם, אם לא ייפסק הנוהג.

דת

עדים

ללא משפט

מי הם היהודים

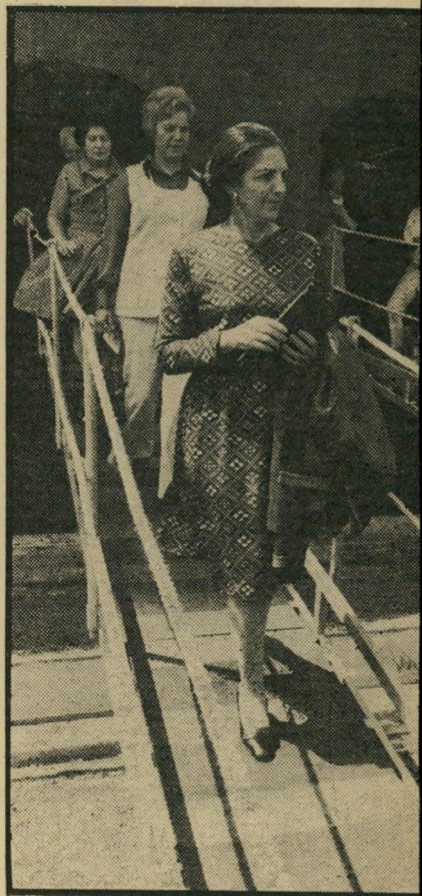
הישראלים שהצטרפו

לכת חדתית, "עדי יהוה"?

גלי הופמן, חיפאית יפהפיה ובלונדית, נית, היתה יכולה בנקל לכבוש את כתר מלכת היופי. לוליא פגשה ביוסף עבדי השחרחר, נענתה לחיזוריו הלוהטים ונישאה לו. היא היתה אז בת 22. מנשואים אלה נולדו להם 4 ילדים. גלי לא היתה יהודיה. כדי להינשא לבעלה, התגיירה.

"אבי החורג הוא יהודי וציוני, והוא הביא אותי לארץ, יחד עם אמא". מסבי" רה גלי היפה, "ראיתי את כל החיים בוורוד, רציתי להיות בשאי-בינס, ידעתי שאני יכולה להרוויח הרבה כסף בדוג' מנות. אבל כאשר ראיתי איזה מחיר צריך לשלם בשביל ההצלחה והפירסום, התחלתי להסס. כי אני מוסרית מטבעי."

הנשואים בין יוסף, בן משפחה יהודית ספרדית ותיקה, וגלי — נוצריה קתולית מפולניה, לא צלחו. הסצינות המשפחתיות היו לחם-חוקם של ילדיהם הרבים. כאשר נשבר לגלי, ברחת לבית אמא, "לא הייתי מאושרת אז" מספרת גלי. "באחד הימים, נכנסה אשה מבוגרת לבית אמי באקראי, וסיפרה לי על עדי יהוה. הסיפור שלה פתח לי את העיניים ואת הלב — תמיד האמנתי באיזה אלוהים, אבל אף אחד לא ידע לענות לי על שאלותי תשובות ברורות. האשה הזו מעדי יהוה ידעה לענות על כל שאלותי. כשהיא סיפרה לי כי יבוא היום וכל הסבל ייגמר, התעודתי והפכתי לאופטימיסטית. בעזרת עדי יהוה,

אשת-ישר מוניה פרס

יורדת מהספינה

עיסקי ציבור

(המשך בעמוד 28)

מיס דרמפון

סבון היופי ללא סבון לטיפוח העור

היום אנו מציגים בגאווה את הישגנו האחרון: מיס-דרמפון, סבון היופי ללא סבון, העשיר בויטמינים ותרכיזי צמחים ובחידושי המדע האחרונים החיוניים לשמירת וטיפוח עור האשה. מיס דרמפון הוא סבון המוקדש במיוחד לאשה שעושה יקר לה. תני ל"תיא" ליפות אותך. כי "תיא" פירושה תהיי יפה אשה.

דרמפון

הסבון ללא סבון לכל המשפחה

לפני כ-26 שנה, תיא גרמה למהפכה בשטח המדע, כאשר כימאיה יצרו את דרמפון - הסבון ללא סבון הראשון בעולם. מאז רבבות רופאים ומיליוני צרכנים בעולם ממליצים ומשבחים את דרמפון כסבון אידיאלי לרחצה ושמירה על עורם של תינוקות ומבוגרים.

Dermaphone

(המשך מעמוד 27)

הגעתי למסכנה שהדרך היחידה לחיות היא על פי דרך היושר והאמת הפנימית. ישנו כמקום סאטור. לעומת זה הסבר הפשוט והתמים של עקרת-הבית הצעירה. הנעדר כל הצטעצעות, יודעת שישנה גבעתי לנסח את השקפתה ואת עיקרי אמונתה בניסוחים רליגיוזיים. תוך הבאת שפע של מובאות וציטטות מן התנ"ך. שושנה, חיפאית אף היא. מתגוררת בבית אבן ישר וגדול. מרוהט ברהיטים עתיקים. היא אחת הפעילות העיקריות של כת עדיי-הוהוה בישראל. שושנה, 42, אשה עגלגלה, ממושקפת ונעימת-סבר, נשואה לימאי ואם לשתי בנות חמודות בגילים 8 ו-5 מבקשת להבהיר: "אין לנו כל קשר עם היהודים למען ישו".

תמיד חיפשתי את האמת, היא מעידה על עצמה. עד 1952, האמנתי בסאטור ובאכזיסטנציאליות. הייתי אז מאוד קארייריסטית ואינדיבידואליסטית. נהגתי לב-

רוחנית, את הדין-וחשבון אנו מוסרים ליהוה בלבד. איננו סוגדים לאף אדם עלי אדמות".

לדברי שושנה, זוהי הכת הדתית היחידה הדוגלת בכתבי הקודש בלבד, בניגוד לכנסיה הקתולית שיש בה יסודות אלי-ליים, והדת היהודית הבנויה על מסורת, תוך התעלמות מהכתוב בכתבי הקודש. עדיי-הוהוה, מאמינים בכל הניסים המופיעים בכתבי הקודש. נוסף לאמונתם כי אלוהים, מאמינים עדיי-הוהוה גם בקיומו של השטן ושל מלאכים.

מוסד הנישואין הוא ערך מקודש אצל עדיי-הוהוה, וקיום יחסים לפני הנישואין אין הוא בבחינת טאבו. העובר על הלאו הזה, עלול להיות מנוודה מהאירוע. טקס הנישואין של בני הכת הוא פשוט מאוד. "לא הייתי קוראת לזה טקס", אומרת דליה ארז, בת ה-24, מזכירת בית עדיי-הוהוה, "משום שאצלנו אין בכלל טקסים. לנישואין, קודמת הרצאה בפני בני-הוהוה ומוזמניהם על מהות הנישואין תוך הדגשת פחות הקשר ומוסריותו של התא המשפחתי".

דליה ארז ילידת עיראק, עלתה לארץ בהיותה בת שנתיים. היא נערה ממושקפת, נעימת-סבר המדברת בלחש. היא למדה בבית-ספר דתי, כאשר אביה, שנתפס לתור זה זה, הצליח להתדיר גם בביתו את עיקרי אמונתו. "אבא פגש בעדיי-הוהוה בעת מליחמת-העולם השנייה. בהיותו סטודנט להנדסת חשמל ביפאן", מספרת דליה, "הם נתנו לו כמה מספרים לקריאה — הוא קרא בהם ומצא את האמת. בגלל מאורעות המלחמה, ניתק הקשר שלו עימם. הוא חזר מיפאן לעיראק, נשא אשה ויחד עלינו ארצה. רק לפני כעשר שנים הוא גילה בארץ את עדיי-הוהוה וחידש את הקשר

ערת ה' עבדי-הוהוה
כל הסבל ייגמר

לות את כל זמני הפנוי בכסית, בוויכוחים אינסופיים על החיים ועל האמת. נהגתי אז לכתוב שירים. ציירתי מעט, וטיפחתי שאיפות של משרות. על נשואין, ילדים ובית, בכלל לא חלמתי — המסגרות הבורגניות היו זרות לי לגמרי. אבל בעמר קי הנפש, כירסמו בי הספק וחוסר הווי דאות — האם זו האמת? היה לי חבר יהודי, שיעץ לי לקרוא את הברית החדשה. קראתי. זה דיבר אל ליבי, היה לי טוב על הנשמה. הפסקתי להאמין בסאטור. מעתה האמנתי בישוע.

ב-1958 הפלגתי לארה"ב. הגעתי לגיור יורק בדיוק כאשר נערך שם הכינוס הגדול של עדיי-הוהוה ביאנקי סטדיון. ראיתי את הכתובות המברכות את באי הכנס ברוכים הבאים עדיי-הוהוה, ותמחתי — מה עושה כאן יהוה? הרי זה אלוהי התנ"ך, אלוהי ישראל — מה פתאום נישא שמו בחוצות ניויורק?

"כאשר התארחתי לאחר מכן אצל ישא ראל, שומר-מצוות בברוקלין, הקישו בי דלת שתי בחורות כושיות, ובעמדם על הסף הציגו עצמן כעדות יהוה. דרכן קשרתי קשר עם עדיי-הוהוה. קודם כל התחלתי ללמוד את התנ"ך ביתר יסודיות, עם מורים של עדיי-הוהוה. למדתי גם את הברית החדשה, כי אחרנו רואים את התנ"ך כהידה אחת. המורה שלי היתה איטלקיה נוצרית בשם רומרי פאלרמו. היא היתה אשה פתוחה ונאורה, שחקנית תיאטרון לשעבר. בשלב זה, התחלתי להפוך חברה מלאה בעדיי-הוהוה".

הבשורה באה מיפאן. עדיי-הוהוה הוקמה לפני כמאה שנה בארה"ב ע"י צ'רלס ראסל. עד יהוה הראשון, היה לפי אמונתם הבל, "שמת על קידוש השם" אין להם מנהיגים, או איש מופת — "משום שאצלנו לא קיים פולחן אישיות". כדברי שושנה, "יש לנו אמנם נשיא, אבל הוא אחראי לאירגון והדרכה

ידידך כועס — אבל לא נורא — זה יעבור לך. בשבוע זה מראים הכוכבים שינוי דראסטי. מה שחשבת שלא יהיה בסדר — יסתדר בסופו של דבר. בכל השבועים, זהו כי נראה השבוע שלכם, טללים. בלו היטב, טייל לזרחה, בעיקר בחיק הטבע ונצלו את ה"חיים. אל תשימו לב למה שהשכנה אומרת. מה היא מבינה?

סוף-סוף אתה רואה ברכה בעמלך. אתה עומד לקראת השנה החדשה, אם תצליח לשמור על מצב-רוח מרומם, תפתחנה בך פנים כל תלותות. אם לא תעשה בעיות, גם תדע להסתגל לשרה שלמה של מצבים חדשים, שאינמישותך מנעה ממך למצות קודם לכן. בתשור: לבשי תכלת השבוע, אל תרבי בטיולים.

אם את מתאכזבת מאוד ביום ב' או ג' — זכרי שרצית בזה, ולא עשית שום דבר בטייל כדי למנוע את הדבר. האיש שפגשתי שוב אינו נו משאיר בפין אלף טעם של אפר: זכרי שגם הוא איננו יכול לתת לך אלא מה שאת מרשה לו לתת. אל תהסס לצאת לבלות הרבה, לערוך טיולים ארוכים, רצוי במכונית; הופעתך היא בעלת חשיבות מרכזית לבריאותך השבוע.

הרגע לו אתה מצפה חודשים כה ארוכים יגיע השבוע, ביום ח' מיש או ביום שישי. הוא גם ירווה עבורך סימן לפתיחת תקור פתיחים חדשה. אין צורך לחשוך את העיניים, אך השתדלי לבנות עתיד טוב יותר. כוח השינוע שלך גוי בר, אתה אומנם מורצא את עצמך מבודד, אך יחד עם זאת מאושר ובעל כוח בלתי-רגיל. אפילו יריבים, יושפעו מנושא מסור יים, יכבדוך ולאידווקא מאהדה.

תתפלא על שכליך הרבה אנשים מתקשים להבין. הצרה איתך, שאתה נמנה על ה"זאבים הבודדים" ואינך מרבה לשתף לאחרונה את הקרובים לך ב"בעיות המעיקות עליך". בצרייה לך הש"בוע פעילות הקשורה בעבודת-כפיים. מעשהו של אדם יקר לך יכאיב לך למרות שלא התכ"וול לך. תצטרכי לעודד את בן זוגך בפע"ל, שבסופו תביא אושר לשניכם גם יחד.

ככוח הרגל — כן כוח-האהבה: שניהם מושכים אותך לפסים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששררת את הראש בנתיבות הללו עצמם. בי מילים אחרות: אתה עלול להיכנס לאהבה בלתי-נוחה בלתי-פורה, רייה, מתסכלת — ו"להיכנס אליה עם ה"ראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרכך אינו כפי שאת רואה אותו — אם את מסוגלת לראות.

גאוותך הרבה מונעת ממך לבקש טובות או להסתכל בקונויות. זכור כי השבוע מילת-הקסם היא טיפוח-קש"רים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גא"וולך, למד לפחות להחזיק את פין נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך, תן להם לעשות זאת, ואל תחצה הצ"עות העשויות להיות מכרעות עבורך ועבור שאר בני ביתך.

במישור חיי האהבה שלך, בת עקרב, לא יחולו שינויים מרעשים. על תדחי ב"נסות את מחזורי-ה"נלהב, למרות שאינך חשה כלפיו כל משיכה. תני לזמן לעשות את שלו; או שהרגי שתך השתנה בכל זאת, או שהוא יתיי"אש ממך. בן עקרב, למרות אופייך הנוח, קח עצמך בידיים. אתה נוטה להתפרץ. קח עצמך בידיים.

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משעה הקשור באש עלול להקיב על שימ"חתך. מזלך מצוי בש"בוע זה בסימן של לה"בה. יהיו לך גם הס"ב תבניות עם ילדים ב"משפחתך. שילידי ו"כוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כא"ל נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנו"כחית. שקול היטב ובהגיון את מעשיך.

החורף קרוב

אתה יודע לצחוק גם על חשבון עצמך? השבוע תהיה לך חז"דמנות לכך: תיתקל במצב מבין שיש בו חרבה מן ההומור. מלבד זאת, שבוע מצוי יין: הכסף, ההצלחה, האהבה וסתם אהב"בים — כל אלה מ"חורים אחריך בתגיד. הזהרי רק שזה, לא יסובב את ראשך, ושלל ינצל את הכל בצורה מוגזמת.

את נוטה להסתכל על הקנקן ולא על מה שיש בו. על כך, היזהרי מלשפוט את האיש שייקלע השבוע בדרך-כך על פני מראהו המ"מבריקה. אם עליך ל"שנות את מקום-העבו"דה להתחיל בעסק חדש — נסה לעשות זאת ביום א' או ביום ג'. בתחילת השבוע, קח את עצמך בידיים: בריאותך רופפת, ו"דווקא ממה שאתה באמת חושד. לבשי לבן.

אל תחשוש להציג את דעותיך ולעמוד על שלך, אפילו מעלה. הסבר את עמ"דתך וסמוך על הב"תם של האחרים. בת"דגים" אל תחשבי שאת יכולה לסדר את כל העולם, בסופו של דבר גלוי האנשים ה"קרובים אלייך את מה שאת עושה — וינק"ט באמצעים חמורים. כדאי שתעשי קצת חשבון-נפש ותחליטי מה חשוב באמת. השבוע טוב מאוד לאלה מכם המהמרים.

פתוחה בתום

תלטה עליו גברת זו, ובהשפעתה, או לפי דרישתה, הוא ביצע מיספר גניבות ופריי-צה קודמת בדירת אדרי, וזאת כדי למלא את מישאלותיה. הוא טוען כי אנט ניצ' לה את קשריהם האינטימיים שנשארו כאי-לו סוד כמס, באימה עליו שתגלה את הסוד להוריו באם לא ימלא את השלי-חיות שהטילה עליו. הוא, מצידו, פחד פן יגרור גילוי זה תוכחה קשה מצד הוריו, וציית בלית ברירה.

„בוא,

עלה עלי!”

מ פיו של ששון עצמו נשמע הסיפור ב-צורה הבאה: „את אנט היכרתי כשבאה לגור עם בעלה במעברה. אני מכיר גם את בעלה, מוטי דיין. היינו ידידים טר-בים. היינו נכנסים זה אל זה הביתה. היו גם יחסי מין ביני לבין אנט. הייתי עושה כל מה שהיא ביקשה. הייתי עושה הכל, כי היא היתה מאיימת עלי שתספר להור-רי ולאחי הגדול ששכבתי איתה. לכן עשיתי מה שאמרה לי, הקשרים שלי איתה נמשכו שמונה חודשים לפני הרצח, מזה

השאלה שנותרה

אני התנפלתי עליה מאחור, סתמתי לה את הפה עם היד שלי, וששון התחיל לתת לה מכות אגרופים בידיו וברגליו. אני התעייפתי ועזבתי אותה, אבל הוא המשיך לחנוק אותה. השכבנו את סעדה על הגב שלה, והוא עלה עליה עם הרגל ולחץ את הרגל שלו על הגרון שלה וסחב את היד שלה הלא-משותקת אליו בכוח. היא צעקה צעקה אחת ולא יותר. כוונתו שהיה חונק אותה, היא היתה נותנת בעיטות וקופצת כל הזמן על הריצפה, והיתה מוציאה רוק מן הפה. תי-כף אחרי זה הוא התנפל על החזה שלה וגנב משם שקית שבתוכה היה כסף. כן, בתיאור פלסטי מתומצת זה, סוכי-מה בפי אחד ממשתתפיה דרמת רצח מוע-זעת, במרכזו עמדו שני נערים צעירים, תושבי מעברת בתיים, האחד בן 15 וחצי, והשני גדול ממנו בשנה. שני הנערים נאשמו ברצח הוקנה סעדה אדרי, אשתו של מקבץ נדבות עיוור ממעברת בתיים, ביוני אשתקד. לפני שלושה שבועות הרי-שע בית-המישפט המחוזי בתל-אביב את שני הנערים ברצח, דן אותם ל-12 ול-12 שנה ששלושת שופטי בית-המישפט ה-

האם בגלל יחסיו האינטימיים עם **אשה זו** רצח נער בן 16½ את הקבצנית?

רצח תמורת אהבה?

הייתי שוכב איתה שישה חודשים. היא לא היתה הראשונה אצלי. הספקתי לשכב כבר עם בחורות אחרות. הורי ידעו שאני יוצא עם בחורות אחרות. הייתי הולך לדיסקוטקים. היה לי כסף. „פעם אנט אמרה לי שהיא צריכה להרוג את סעדה. לא אמרתי כלום, כי היא אמרה מה שאמרה לאחיה. לא לי. אני יושבתי בצד והם ישבו בצד אחר. אבל שמעתי מה שאמרה. היא קיימה את היחסים איתי בשקט. שאחיה לא ישמע ושמרנו את זה בסוד. „זה התחיל מזה שקורם היינו ידידים טובים. בהתחלה אנט היתה מנשקת אותי

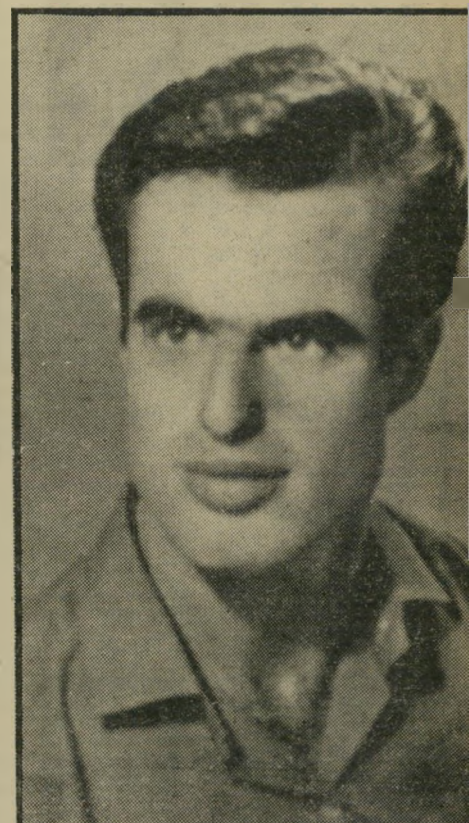
מרחפת מעל פרשת הרצח. לפי עדותו וסיפורו, היא נטלה תפקיד דומה לזה שנטלה לידי מקבט בטרגדיה השקספירית. קבעו השופטים: „ששון שטיטוב” היה מבאי ביתם של בני הזוג דיין. לפע-מים היה אף לן אצלם. כשהבילויים המשו-תפים נמשכו עד שעה מאוחרת בלילה. לפי סיפורו של נאשם זה, נרקמו קשרים אינ-טימיים בינו לבין אנט דיין, ונמשכו תקו-פה ארוכה למדי. בתוקף יחסים אלה הש-

* שם בדוי, כמו שמו של הנאשם ה-שני. מאחר ששניהם קטינים, נאסרו שמו-תיהם לפירסום.

שעה שקבעו ללא היסוס את אשמתם של הנערים, התייחסו שלושת השופטים בזהירות מירבית לניתוח מניעיהם, כי מתוך העדויות שנשמעו במישפט זה, נח-שפה דרמה מהסוג המצוי בין הטרגדיות השקספיריות. קשה היה להצביע על ה-מניע שעמד מאחורי הנערים, כיוון שאו יכול היה הדבר להצביע על דמות, שכלל לא היתה נאשמת במישפט, אבל תפסה בו מקום מרכזי.

היתה זו דמותה של אנט דיין, אשה נשואה בת 24, שכנתה של הנרצחת. היה זה אחד הנערים הנאשמים ברצח, שטען במהלך המישפט כי רוחה של אנט דיין

מחזוי מקס קת, אלישע שיינבוים ואליהו מני (להבדיל מהשופט העליון אליהו מ. מני), חרצו את דינם של שני הנערים וברדקו את פרשת הרצח על כל צדדיה. הם התעמקו בסוגיה מה דחף את שני הנערים הצעירים לבצע את הרצח האכ-זרי? האם היתה זו אומנם רק תאוות הבצע שלהם? האם תמורת כמה הפרוטות ששדדו מ-אשת הקבצן היו מוכנים לרצחה?

את גווייתה על מריצה, כיסו אותה בניילון, והשליכו אותה במזבלה קרובה. בתמונה נראה שיחזור חלק זה של הניסיון להע-לים את הגווייה, כשבמקום הגופה משתמשים בבובה.

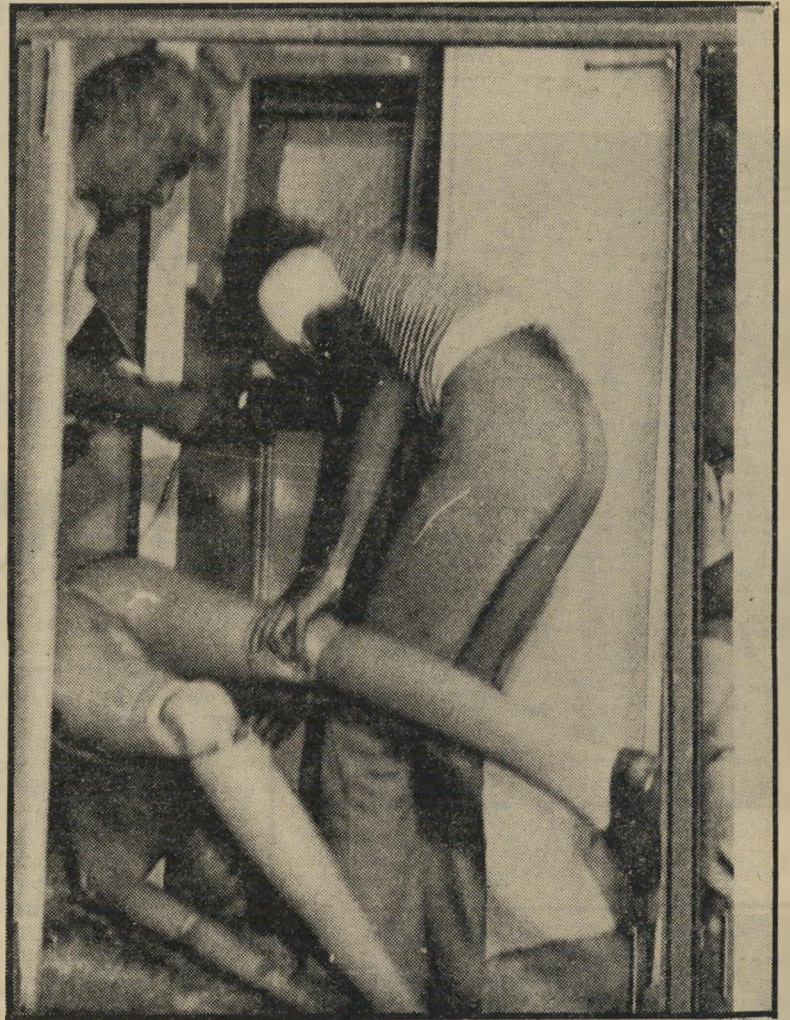
טרנספורט המוות אחרי שרצחו את אשת מקבץ הנדבות, החביאו שני הנערים את גופתה בארון. בלילה חזרו אל חדר הרצח, הניחו

„סיכסוך” גרם, לדעת מרדכי, בעלה של אנט, להאשמת אשתו כאילו הסיתה את הנערים.

שיפטים של 2 נערים שהורשעו ברצח זקנה

על החזה שלה. פתאום היא התחילה להת-
פשט ונשארה ערומה לגמרי ונשארה לור-
בשת רק תחתונים והיתה מנשקת ומחבקת
אותי וביקשה גם ממני להתפשט. היא
אמרה לי: "בוא, תעלה עלי!" אני לא
הסכמתי. פחדתי שהיא תהיה בהריון.
הייתי רק מלטף אותה בכל הגוף שלה

בלחי. על יד בעלה. אבל הבעל שלה לא
היה מתרגז, כי ידע שאנחנו סתם ידי-
דים. פעם הייתי עם אנט אצלה בבית.
בשעה שלוש אחריצהריים היא שאלה
אותי אם אני רוצה לשכב איתה. עניתי
לה: "לא!" אבל היא היתה מנשקת אותי
ומחבקת אותי ולוקחת את היד שלי ושמה

בובת השעוה

ממלאת את מקום הזקנה שנרצחה, סעדה אדרי, בשיחזור
הרצח. הדמות גבוהת הקומה, המחזיקה בידה האחת את
רגל הבובה, היא דמותו של אחד הנאשמים, שטען שביצע את הרצח בהשפעת השכונה היפה.

וגם מלטף אותה בשדיים שלה.
"למוטקה, בעלה של אנט, הייתי נותן
הלוואה. כל שבוע בערך 50 או 100 ליר-
ות והוא חייב לי עד היום 500 לירות."

בלי

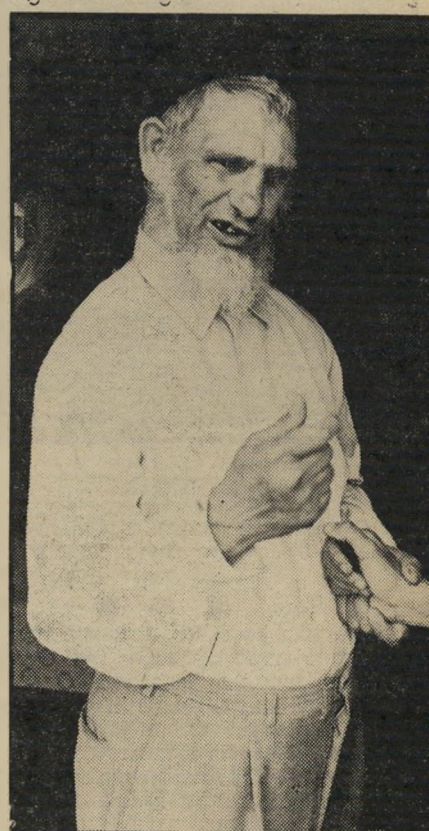
קשר נפשי

מי הוא הצעיר שטען כי בהשפעת
יחסיו המיניים ואהבתו לאנט נדחף
לביצע רצח כדי לשדוד מאשת הקבצן 215
לירות?

משפחתו של ששון שם טוב מונה תשע
נפשות. הוריו עלו עם שלושת ילדיהם
הראשונים ממרוקו ב-1956. הם שוכנו אז
במעברת בתיים בצריף שכלל שני חד-
רים ומטבח. בינתיים נולדו עוד ילדים
ומצבו של הצריף הלך ונעשה גרוע יותר
משנה לשנה. בימים גשומים הוא היה מור-
צף מים. בדרך קבע מסתובבות בו חול-
דות ועכברים.

לפני שנתיים התגרשו הוריו של ששון.
האם מפרנסת את המשפחה מעבודתה כ-
תופרת, ואילו האב, כבן 50, הוא טיפוס
עצבני אימפולסיבי ותוקפני, מכור לטיפה
המרה רוב זמנו הוא שרוי במצב של
שיכרות. את תפקידו כראש המשפחה לא
הצליח למלא. ילדיו אינם מעריכים אותו
ומעולם לא יצרו אליו קשר נפשי כל-
שהו. כעדות העובדת הסוציאלית.

ששון, רוזה וצנום, הוא נער גבה קומה,
מפותח מכפי גילו. הוא סיים את לימודיו
בבית-ספר עממי דתי במעברה. הוא היה
נוהג להתבודד כשמצב רוחו קודר רוב
הזמן. אחרי שסיים את לימודיו עבד ב-
מקומות שונים בנגרות, בחלוקת לחם,
בתעשיית מיטות, בריתוך צינורות מים
ובצביעת רכב. בכל מקום עבודה היה
נאלץ לעזוב אחרי זמן קצר, משום שלא

"אין צדק!"

זועק משה מל-
כה, הקבצן העי-
וור, שאשתו נרצחה בגלל 215 לירות.

שיחזור הרצח

אחד הנאשמים מציג בפני השוטרים, בעזרת בובת
השיחזור, כיצד דחפו הוא וחברו את גופת הזקנה
שרצחו לתוך ארון הבגדים בחדרה, כדי להסתירה מבעלה העיוור עד שיוציאוה בחושך.

במשפחה, לפי קביעת מומחים, הסתכס
בתיווך בין הילדים לבין האב."

אין מספיק

הוכחות

נמ דיין, שלא הובאה כלל כנאשמת
במישפט הרצח ומלבד עדותו של
אחד הנערים הנאשמים לא הועלתה נגדה
כל אשמה, אף היא בת למשפחה מרובת
ילדים. היא עזבה את בית הוריה בגיל
16, עבדה כחדרנית בבתי-מלון בטבריה.
כתוצאה מכך ניתק אביה, איש שומר
מיצוות, את הקשר עימה. כשהיתה בת 19
נישאה וילדה לבעלה בת, שהיא כיום
בת ארבע. מאז נשואיה התגוררה במע-
ברת בתיים בצריף דו-משפחתי דל, ש-
באגפו השני התגורר מקבץ הנדבות העיוור
(המשך בעמוד 24)

היה מסוגל לעמוד בלחצים וקשיים. כאשר
התגייס אחיו הבכור לצה"ל, מילא את
מקום אחיו כמפרנס המשפחה. תמורת זאת
היה דורש מאחיו ואחיותיו לשרת אותו
והיה מכה אותם. בזמן הקשרים שלו עם
אנט הפסיק לסייע למשפחתו והיה נוהג
שלא לבוא הביתה לילות שלמים. יחסיו
עם חבריו ועם אמו התערערו גם הם
כתוצאה מכך.

שותפו לרצח, יחיאל אבוטבול, בא אף
הוא ממשפחה מרובת ילדים: שמונה אחים
ואחיות. רק לאחרונה עברה משפחתו
להתגורר מהצריף במעברה לדירת שיכון.
במשך שנים ארוכות היתה משפחתו
בטיפול של משרד הסעד. ראש המשפחה
הוא דמות פטריארכלית, המחזיק את בני
משפחתו ביד קשה ותובע מהם מילוי
מיצוות הדת. האב, כמו אם המשפחה, אי-
נם יודעים קרוא וכתוב. תפקידה של האם

זירת הפשע

זהו הצריף הדו-משפחתי במעברת בתיים שבאגפו האחד
התגוררו בני הזוג מרדכי ואנט דיין עם בתם בת
הארבע ובאגפו השני התגורר זוג הקבצנים משה מלכה וסעדה אדרי.

סיום הכנס, אפריל 1973

מי הצביע איך?

ולמי זה איכפת?

סיום מושב-החורף של הכנסת עמד בסימנה של בדי-ה עגומה.

מקובל שיו"ר הכנסת מסיים את הכנס בכמה דברי ברכה וסיכום. אולם הפעם, לפני שניגש לברכות, נאלץ ישראל ישעיהו למסור הודעה — בתגובה על מיכתב תקיף ששלחתי לו, וכך נראים הדברים בפרוטוקול:

היו"ר ישראל ישעיהו: חברי-הכנסת, נתבקשתי להודיע שבהצבעה על חוק העודפים הכרונו על 75 בעד החוק. כאשר בדקנו, מצאו שהיה מיספר של 73 מצביעים בעדו, אני מודיע זאת כדי שזה יתקן בפרוטוקול. **שמואל תמיר:** המזכירה היתה במקום. איך מצאו **היו"ר ישראל ישעיהו:** אחד מחברי-הכנסת בדק, ואחר-כך בדקו אחריו, והתברר שזה נכון, והיו 73 ולא 75 מצביעים בעד. היתה טעות בספירה.

■ ■ ■

לישעיהו היה קשה, כנראה, להודיע מי היה אותו "אחד מחברי הכנסת" שבדק ומצא שיש טעות. לי מותר לגלות את הסוד הכמוס: זה היה חברי-כנסת מסעם סיעת העולם הזה — כוח חדש.

כפי שהודיע העולם הזה (1858) מייד אחרי ליל-ה שימורים של באדר-עופר, הכריז היו"ר על תוצאה כוזבת בקריאה השלישית (האחרונה). הוא קבע אז ש-75

סיעה קטנה מאד...

הפה". היה זה תיקון בתקנון הכנסת, שנתקבל בי מיוחד לכבודו. עד אז היה כל ח"כ זכאי להעלות הצעות-חוק פרטיות והצעות לסדר-היום בלי הגבלה, והדברים נשמעו לפי התור. כדי לסתום את הפה של סיעתנו, תוקן התקנון ונקבעה "מיכסה" — שנועדה לשלול מאיתנו כימעת כליל את שני המכשירים האלה. למרות זאת מראה הסטאטיסטיקה תוצאה מעניינת: סיעתנו עומדת במקום השלישי בשטח הצעות-החוק הפרטיות שהועלו בשלושת המושבים הראשונים של כנסת זו. העלינו שמונה מבין 92 ההצעות — כ-9%. הנה הדיורג: גח"ל — 33, המערך — 17, העולם הזה — 8, אגודת-ישראל והמרכז החופשי — 6, מק"י ורק"ח — 5, ע"מ — 4, מפד"ל — 2, ל"ע — 1. הנציג היחיד של העולם הזה העלה 8 הצעות-חוק פרטיות. כל ח"כ של גח"ל העלה בממוצע הצעה אחת. כל ח"כ של המערך העלה בממוצע שלוש הצעות.

■ ■ ■

ה"מיכסה" שהוטלה על הצעות-החוק הפרטיות חלה גם על ההצעות-לסדר-היום. זהו מכשיר מרכזי של סיעה אופוזיציונית, וקנונית באדר-אזניה נועדה יותר מכל דבר אחר לשלול מאיתנו מכשיר זה. (יכולנו לסכל במיקצת קנונית זו באמצעות הצעת דחיפות לסדר-היום, שאינן כפופות למיכסה. או ל"ה דחיפות" תלויה כל-כולה בנשיאות הכנסת, ש-בה אין לשום סיעה קטנה ייצוג. כימעת ולא קרה שהנשיאות הכירה בדחיפות הצעה שהוגשה על-ידי סיעתנו בלבד, אך לעיתים נאלצה הנשיאות להכיר בדחיפות של הצעה שלנו, מכיוון שגם סיעות אחרות הגישו הצעות מקבילות, ואלה לחצו על ההכרה בדחיפות).

בסך הכל הועלו בשלושת המושבים 466 הצעות לסדר-היום. סיעתנו, הממונה 0.8% של הכנסת, העלתה כימעת 10% מן ההצעות. רק שלוש סיעות עלו עלינו בשטח זה: גח"ל (96), המערך (61), המרכז החופשי, שהמיכסה שלו גדולה מזו שלנו (50), סיעתנו (43). אם נתרגם את המימספרים הכוללים לממוצע לח"כ, עומדת סיעתנו במקום הראשון: הח"כ של סיעתנו: 43, ממוצע לח"כ של המרכז החופשי: 25, ממוצע לח"כ של גח"ל: 4, ממוצע לח"כ של המערך: 1. להשלמת התמונה: המפד"ל העלה 36, ל"ע: 24, אגו"י: 39, הרשימה הממלכתית: 39, רק"ח: 18, פא"י: 25, מק"י: 26.

■ ■ ■

אולי כדאי להזכיר את הנושאים שהעלינו, כהצעות-חוק וכהצעות לסדר-היום, במושב השלישי של הכנסת:

- חוק הנישואין והגירושין האזרחיים,
- חוק שיפוט בענייני נישואין והתרתם,
- איומי סאדאט,
- סכנת זיהום האוויר,
- השיבושים באספקת החשמל,
- המצב ברבנות הראשית,
- פרשת הכותל המערבי,
- מסקנות ועדת-החקון בפרשת "נתיבי נפט",
- השביתה בתעשיית המזון,
- מצוקת יחודי סוריה ועיראק,
- פתיחת מישרד אירגון-השיחור הפלסטיני בי-לונדון,
- סגירת תיאטרון "בימות",
- המחדלים בפרשת רצח הספורטאים במינכן.

עם כניסת פגרת הפסח, נסתיימו שלושה וחצי מ"בין ארבעת המושבים השנתיים של הכנסת. לא נותר עוד אלא כנס-הקיץ — חצי מושב שיעמוד כולו בי-סימן מערכת-הבחירות.

כמה ימים לפני המגרה, הניחה מזכירות הכנסת על שולחן הבית סיכום של פעולות הסיעות בכנסת במשך שלושת המושבים הראשונים שלה. עדיין חסרי-ה הנתונים על כנס החורף של המושב הרביעי. המימספרים הם מאלפים. הם מהווים סיכום סטטיסטי של פעולת סיעתנו — ואולי יש בהם כדי להסביר מדוע החליטו המערך וגח"ל לגייס את כל הכוחות כדי לחסל את הסיעות הקטנות בכלל, ואת סיעתנו בפרט.

סיעתנו קיבלה 1.25% של הקולות הכשרים בי-בחירות. אחרי שנגול מאיתנו המנדט השני שזכינו בו, מהווה סיעתנו 0.8% של הכנסת. מה עשו 0.8 אחוזים אלה?

■ ■ ■

נתחיל בפעילותנו בשטח השאילתות. השאילתה, כפי שהיא קיימת כיום בכנסת, היא במידה רבה המצאה של סיעתנו. כאשר באנו לכנסת הקודמת, היה זה מכשיר מוזנח, בלתי-מכובד, שמי-עטו להשתמש בו. הדבר השתנה חיש מהר. במושב הראשון של הכנסת הקודמת הגישה סיעתנו שאילתות רבות יותר מכל שאר הסיעות גם יחד. מישרדי-הממשלה נוכחו לפתע לדעת שעליהם למסור דו"ח על מעשיהם ועל פעולותיהם.

בד בבד עם גאולת השאילתה גאלנו את "השאילה הנוספת" — מכשיר שכימעת מעולם לא השתמשו בו. זוהי זכותו של הח"כ, בעל השאילתה, להוסיף אחרי התשובה שאלה עליה, שעליה חייב השר המשיב לענות בו במקום. אנו מציגים כימעת אחרי כל שאילתה שאלה נוספת — הן כדי למנוע התחמקות של השר ופקידיו, הן כדי להכריח את השר להתכונן מראש וללמוד את הבעיה, לפני שהוא בא לקרוא לנו תשור-בה שהכינו לו פקידיו בכתב.

כעבור שנה-שנתיים למדו סיעות וח"כים אחרים את המלאכה, וכיום השאילתה היא מכשיר חשוב בכנסת. אולם סיעתנו עומדת עדיין במקום שאין דו-מה לו.

בשלושת המושבים הראשונים של הכנסת השביעי-עית הוגשו בסך הכל 4387 שאילתות. מהן היו 634 שאילתות של סיעתנו — כ-15%. רק סיעה אחת — סיעת גח"ל, המונה 26 חברים, הגישה שאילתות רבות יותר: 690. המערך הגיש 598, המרכז החופשי 414, ל"ע 251, מק"י 132, וכו'.

אם נשווה את פעולת סיעתנו לפעולת גח"ל, ל-משל, נתקבל התוצאה הבאה: סיעתנו (ח"כ אחד): 634. כל ח"כ של גח"ל, בממוצע: 27. כל ח"כ של המערך: 10.

■ ■ ■

שונה המצב לגבי הצעות-החוקים של חברי-כנסת. יש המאמינים כי קנונית באדר-עופר נולדה רק לאחרונה. האמת היא כי מאז נכנסה סיעתנו לכנסת נוצרה קנוניות של המערך וגח"ל נגדה. בכנסת הקודמת היתה זאת קנוניות של באדר-אזניה (נציג ה-מערך בקנוניות אלה, קודמו של עופר, היה ברוך אזניה).

שבועות מעטים אחרי כניסתנו לכנסת נולדה קנו-נייה באדר-אזניה שקראנו לה אז "סעיף סתימת"

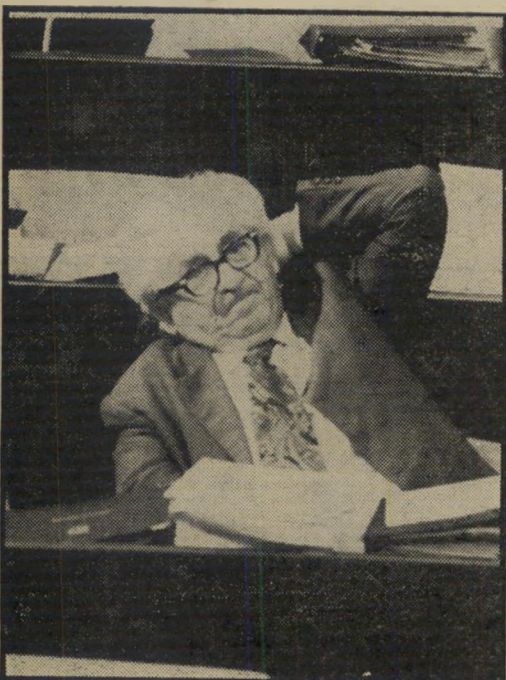
הצביעו בעד, 20 נגד. אולם מכיוון שההצבעה היתה "שמית" לפי דרישתנו — אפשר במיקרה נדיר זה לבי-דוק את המימספרים. לפי הרשום, 72 הצביעו בעד, 21 נגד, ו-27 נעדרו.

הפניתי לכך את תשומת-לב היו"ר, ודרשתי שהוא יכריז מעל הדוכן את התוצאה הנכונה. תחילה ניסה לפתור את הבעיה על-ידי תיקון אחר-מעשה של פרוטוקול הישיבה, בחשאי. התנגדתי לכך, וטענתי שמה שהוכרז מעל הדוכן ניתן לתקן רק ע"י הכרזה שנייה מהדוכן. היו"ר קיבל, בליה ברירה, טענה זו. אבל נשאר פער: הוא לא תיקן את מיספר המצביעים נגד, ואילו את מיספר המצביעים בעד תיקן בצורה שאינה נובעת מהפרוטוקול. הוא טען שהצביעו בעד 73, ולא 72 כפי שנובע מהפרוטוקול.

מדוע? בפרוטוקול רשום שח"כ גד יעקובי (עבודה-

עופר

באדור

רס"י) נעדר בעת ההצבעה הזאת. לאחר מכן, כשמישהו נתן לו על הראש, טען יעקובי שהיה באולם. אלא שה-קצרינת רשמה בטעות שנעדר.

■ ■ ■

סיום זה היה נאה לכנס, ונאה לחוק באדר-עופר. טבעי שעניין נאלח זה מסתיים בצורה עלובה ומגור-כח. לעולם לא ייודע כמה ח"כים הצביעו באמת בעד ונגד, ומוטב כך — כי כל מי שהצביע בעד, יתבייש בהצבעתו זו בבוא היום. אז יוכל לסעון שהצבעתו נגד-שמה בטעות, ושבעצם שהה ברגע ההיסטורי בבית-שימוש. ואילו לכנס כולו, היה זה סוף סמלי אף הוא. מסתבר שלעולם אין ביטחון בתוצאה של הצבעה כלשהי, מאחר שהכנסת מסרבת לקבל את דרישתנו להחליט מיתקן הצ-בעה אלקטרוני מודרני, הרושם את הצבעת כל הח"כים תוך אלפית של שנייה בדיוק גמרץ.

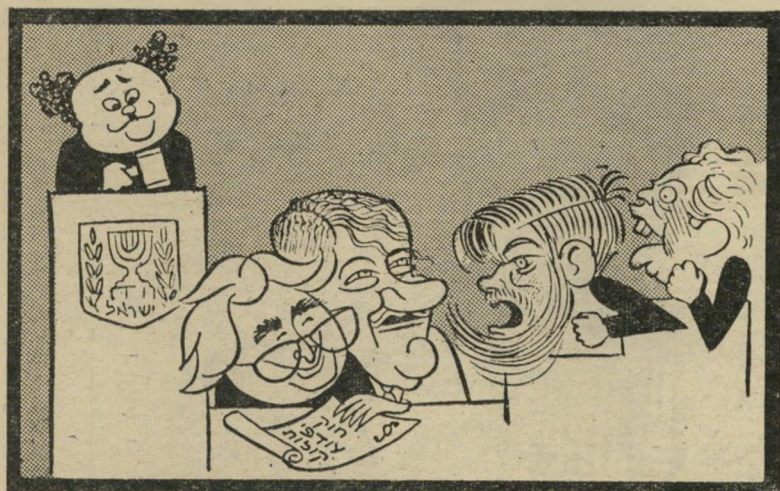
ואכן: כאשר הח"כים מצביעים כרובוטים, נגד מצ-סונג ועל פי דרישת גוף אנונימי במנגנון המיפלגה — מה הטעם לרשום זאת לדראון עולם?

לשש בבוקר. חייתי אחרון הנואמים בוויכוח. האולם התחיל להתמלא כח"כים מזומנמים, לקראת ההצבעה המכרעת.

סיימתי את דברי במילים הבאות:

מכל המאבקים שניהלנו במושב האחרון, לא היה מאבק חריף יותר מזה שניהלנו נגד חוק באדר-עופר. ומכל רבבות המילים שחשי מענו נגדי, הייתי רוצה לחזק את האחרונות. היה זה חנאום התשיעי שלי באותו לילה. השעה כבר היתה קרובה

זכור את באדר-עופר!

לא היה איכפת לשילטון שקיים גח"ל, שקיימת חרות. הליברלים, עם כל כוחם וכבודתם, סוסייהם ומירכבותיהם, לא עניינו אותו.

רק דבר אחד איכפת לשילטון: קיום הסיעות הקטנות. פחד הסיעות הקטנות נפל עליו, מפני שהן הסיעות החשובות בבית הזה, הן הסיעות הפעילות בבית הזה, הן האופוזיציה היחידה בבית הזה. ואני רושם לזכותה המ"יחדת של סיעתי את העובדה שראש-המשלה ייחדה אותי גם במחנה מצומצם, ואמרה שהיא תעלה על הבא-ריקדות כדי לסלק אותי מהכנסת.

אבל המאבק, אדוני היושב-ראש, המאבק נגד עופר-באדר, נגד באדר-עופר — מאבק זה לא נגמר, מאבק זה אך מתחיל הלילה.

החוק יתקבל בעוד כמה דקות. הידיים תורמנה, וה"חוק יתקבל. אבל אנחנו נפנה אל הציבור, אנחנו נאמר לציבור: מפני שחשוב להם כל-כך לסלק אותנו מן הכנסת, מפני שחשוב להם כל-כך לקצץ את כוחנו כאן, חשוב לך, הבוחר, להגדיל את כוחנו.

נקרא לציבור להחזיר לנו בקלפי את אשר הם גוזלים מאיתנו הלילה. ולא רק להחזיר את הגזילה — אלא גם

אדוני היושב-ראש, אחדים מן הנואמים פנו הלילה אל המצפון של גח"ל. אחרים פנו אל מצפון המערך.

בסיום דברי שלי בוויכוח זה, לא אפנה אל המצפון של שני גושים אלה, כי אין לי זמן לחפש אותם, ואני מסופק אם הייתי מוצא אותם, גם אילו היה לי זמן. אין לי זכר-כית מגדלת, ואין לי מיקרוסקופ.

מעל הדוכן הזה אני פונה הלילה אל הבוחר הישר-אלי, שייגש אל הקלפי בעוד חצי שנה. זהו נאום-הבחירות הראשון שלי במערכת-הבחירות לכנסת השמינית.

יגאל אלון: זה בניגוד לחוק, כי עדיין לא החלה מערכת-הבחירות הרשמית.
היו"ר מרדכי זר: זה לא בניגוד לחוק, אבל זה מוקדם.
אורי אבנרי: אם כן, ארשום בפרוטוקול של הכנסת את ראשי-הפרקים של נאום-הבחירות שאנאם, כאשר תתחיל מערכת-הבחירות כחוק.

כך נאמר לבוחר:

ראו איך רגשה וסערה הכנסת במשך חודשים ארוכים. במה היא עסקה?

כל מאוויי השילטון היו נתונים למטרה אחת ויחידה: לקצץ קצת בכוחן של הסיעות הקטנות.

מתוך קאריקטורה של זאב ב"הארץ"

לחוק

ראש-המשלה ג. מאיר:

הציטוט הנ"ל איננו מדויק. הדברים כפי שנאמרו על-ידי, בפגישה סגורה עם הנהלת המפד"ל, הם (לפי ציטוט מהפרוטוקול): "אדוני, אתה במדינה בדיוק כמוני. יש חוקים במדינה הזאת. אתה מוכן שנעלה את אחוז החסימה? אני עוד לא שמעתי ממפד"ל שהם מוכנים. על-פי חוק אתה יכול להוציא אותו (את חבר-הכנסת אבנרי) מהכנסת? תמציא לי חוק, אני אלק נגדו על הבריכות."

תשובתה של ראש-המשלה לשאלתה של ח"כ אורי אבנרי, דברי הכנסת מיום 2.7.71, עמוד 1211. השאלתה נגעה לדברים שאמרה ראש-המשלה בפגישה עם הנהלת המפד"ל ב-17.12.70, ושפורסמו בחרחבה בעיתונות. גולדה אישרה את הדברים.

להגדיל את כוחנו ולהכניס את סיעת העולם הזה — כוח חדש לכנסת הבאה בכוח מוגבר — כדי שנמלא תפקיד זה בייתר יכולת ובייתר יעילות.

נרגזי אותם בכנסת הבאה עוד יותר מכפי שהרגזנו אותם בכנסת הזאת. ואכן נראה שהרגזנו אותם מאוד-מאוד, אם ראש-המשלה בכבודה ובעצמה נתנה את ה"פקודה, ולגיונות המערך וגח"ל יצאו למלחמה נגדנו.

(המשך מעמוד 31)

אשר אשתו נפלה קורבן לשני הצעירים ששדדו אותה אחרי הרצח. לנאשם השני, יחיאל אבוטבול, לא היו יחסים אינטימיים עם אנט. אבל אף הוא טען כי נדחף אל הרצח בהשפעה עקיפה שלה. כיצד?

בגלל קירבת המשפחה שלו אליה רצה לשמור על כבודה. כאשר שמע כי מרכז לים עליה שהיא מקיימת יחסים עם חברו, רצה לנקום את נקמתה.

שופטי בית-המשפט המחוזי לא קיבלו טענות אלה, אם גם לא דחו אותם. טענו הם בפסטידיהם: „נעיר רק זאת, שגם אם נצא מתוך ההנחה שהמניע או אחד ה- מניעים לרצח היתה הסתתה של אנט להיפרע מן המנוחה בשל ריבה עימה, הרי לכל אחד מן הנאשמים היתה מוטיבציה משלו לעשות כן. אין אנו זקוקים למוטיבציה זו, שכן הוכח ללא ספק, מגיע קרוב יותר ופרוואי למעשיהם של הנאשמים: לשדוד את הכסף של המנוחה ב- אין מפריע מבלי שעלובת-החיים זו תוכל אחר-כך להתלונן עליהם ולתבוע את מיש- פטה.“

מסתבר מדברי השופטים שהם לא הת- ייחסו כלל לתפקידה של אנט בפרשה, מכיוון שלא היתה נאשמת ומכיוון שההור- כחות האחרות נגד שני הנערים, שיוצגו בבית-המשפט על-ידי עורכי-הדין צבי לידסקי ואהרון ברקאי, די היה בהם כדי להרשיעם.

מדוע אם כן, לא הועמדה אנט לדין. השיב על כך עורכי-הדין סברין שרטר, סגן פרקליט מחוז תל-אביב: „לא היה בידנו מספיק הוכחות כדי להגיש כתב-א-י שום נגד אנט או בעלה.“

„ניסו לרצוח“

אותנו*

למרות זאת נאלצו מרדכי ואנט דיין לעזוב את מעברת בת-ים בעקבות הרצח. השכנים לא נתנו להם מנוח ורדפו אותם, האשימו אותם באחריות למה ש- אירע.

משה מלכה אדרי, מקבץ הנדבות העי- וור, שאשתו נרצחה בידי שני הנערים, מוסיף להתגורר בצריף העלוב במעברה שם בוצע הרצח. „אין צדק בעולם!“ זעק הקבצן העיוור השבוע. הוא אינו חופס מדוע לא הועמדה אנט למשפט. בני הזוג דיין העתיקו בינתיים את מגוריהם לעפולה, עד שימצאו מקום בו יוכלו להתחיל מחדש את חייהם.

„נאלצנו לעזוב את הצריף שלנו במע- ברה כי ניסו לרצוח אותנו שם!“ סיפרה אנט השבוע לכתב העולם הזה. למרות מה שעבר עליה ממשיכה אנט גם היום לשמור על הופעתה הנאה, והיא נראית נאה ומטופחת. בעלה, לעומת זאת, נראה כמי שנשבר מהפרשה. הוא נאלץ למכור את מכוניתו, בה מצא את פרנסתו מהובי- לות, כדי לממן את הוצאות ההגנה של אחד הנאשמים, שהוא קרוב.

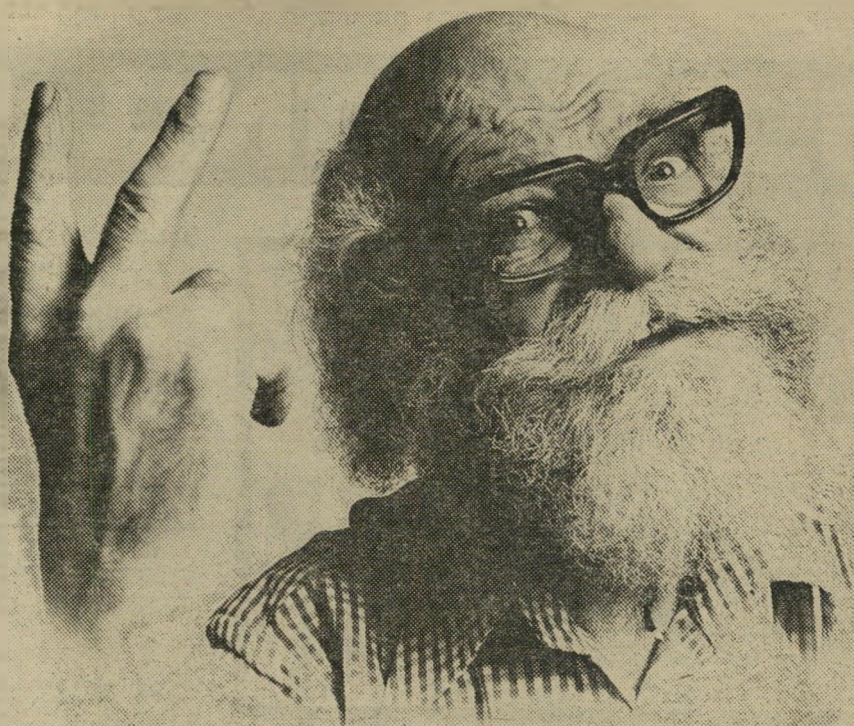
„נעשה לו“

מישפט!“

הילד הזה, אמר מרדכי דיין בהתכוו- „הנו לששון שם-טוב, „שיקר! הוא סי- פר ששכב עם אשתי וזה לא נכון. אני אומר את זה כי אני יודע. הם רק התנשקו. הוא אמר מה שאמר כי כך ביקשו ממנו הוריו. כשהייתי עצור איתו באבוי-כביר, כחשוד ברצח, הוא בא אלי וסיפר לי שהוריו הבטיחו לו להביא לו לכלא סיגריות ואוכל יותר טוב רק אם יסבך גם אותנו בענין.“

מדוע היה להוריו של ששון ענין בכך? „הם היו מטוסכסים איתנו.“ מסביר מרדכי, „הם ניסו בהודמנות זו לזרוק עלינו את האשמה.“

הוסיפה אנט ואמרה: „אני עוד אעשה לו מישפט לששון. הוא ליכלך אותי. סיפר לכולם ששכבתי איתו ושלחתי אותו ל- ש- דוד. כשביקרתי בכלא תל-מונד, עם אמי ואחותי הגדולה, הוא בא אלי וביקש ממני סליחה. אמר שהיו אלה הוריו שדרכו ממנו לספר בבית-המשפט שהוא קיים איתי יחסי-מין. רציתי להגיד את זה בבית-המשפט: אבל לא נתנו לי. עכשיו אנחנו רוצים להגיש ערעור. למרות שאין לנו כסף.“

הפרס כפליים

200

מינימום פרס ראשון

150,000

ומצטבר עד

500,000*

*הזכיה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על מכסימום של 250,000

פרטים בדוכני המכירה

לשכת הפרסום הממשלתית

תנועת העולם הזה — כוח חדש מזמינה כזה את כל חבריה ואוהדיה לפגישה שתי- ערך באולם זילברשטיין, ש- רות-ארלוזורוב עלייד קולנוע נווה-אור, עפולה, ביום רביעי, ה-25.73 בשעה 8.00.

בתוכנית: הרצאתו של מזכיר התנועה והיועץ הפרלמנטרי

אמנון זכרוני

אשר ישיב לשאלות הקהל.

לשכתיים רכות וטעימות יותר

MAGIC LIP

שומרת ומגינה על השכתיים הרכות שלך

משחת שכתיים מונעת התיבשות והתבקעות

Tanya

כולם השמיעו וכתבו כבר את כל מה שהיה עם ליבם על טאגו אחרון בפאריס. התווכחו אם החמאה היא תוצרת תנובה או ברובנר, החליטו שבעצם לא היתה סיבה לכל המהומה, כי הרי בבית עושים דברים הרבה יותר נועזים מאשר בסרט. אבל אזי ואבוי אם לא ראית את הטאגו, ולא תוכל גם אתה להיות מתוחר כמ ומבטל וכל יודע. ביום הששי הבא, בין חביריך, לכן ניצבים תורמים ענקיים לפני הקופה, ופרנסת הספרים אינה מקור פחת.

מאחר והשיחות על מוצרי החלב והררי קוד הארגוני ודאי לא יוכלו להימשך עד אין סוף, הנה עוד כמה נקודות בסרט. אולי פחות סנסציוניות, המוכיחות שברר טולדו ברטולוצ'י בן ה-34, במאי הסרט, הוא לא רק סקאנדליסט, אלא איש קול-נוע היודע היטב את מה שהוא עושה. למשל, ענין הגיל. הכל יודעים כבר שהסרט מפגיש נציגים של שני דורות שונים, האחד שידע את מלחמת ספרד ואת היטלר ואת המשבר הכלכלי באמריקה ואת כל שאר הצרות, והשני שבקושי זוכר את מלחמת אלג'יר. אולם מעטים שמים לב לכך שבעצם יש גם דור שלישי בענין. הנציגה הראשונה שלו היא האשה הרומנטית את שיניה התותבות בכיור של בית-קפה ומעוררת את סלידתה של חבר חורה הצעירה. הנציגה השנייה היא חותנה תו של גיבור הסרט, המגיעה ללוות בתה עם כל תשמישי הקבורה כשהם מסורים בסדר מופתי, ואימת השמיים וה-כנסיה מטילה עליה צל ארוך. ואילו השלישית היא המשרתת של הורי הנערה, אולימפיה, חרוצה, נאמנה וגזענית, המגידירה כ"כלב טוב" כלב שמגרש עניים ומלקק עשירים, מהווה לגבי ברטולוצ'י השמאלני את הסמל של אותו פרולטריון אשר העבדות נכנסה לעצמותיו ולעולם לא יגיע למהפכה המיוחלת. אפשר למצוא כאן אפילו הצצה נוספת הצידה, אל בני גילו של הגיבור — וה-

בראנדו ב"טאגו אחרון בפאריס" חמאה תוצרת "תנובה"?

כוונה היא לאם הנערה, המחבת את מגפי בעלה המנוח. קולונל שנהרג באל-ג'יר, ומפרפרת מרוב המיניות: אה, למאהב של האשה שהתאבדה, הרוחץ שערותיו בקפדנות, שומר על גיורתו, וגורר קטעי עתונים בעבודת סיופוס המודגשת עוד יותר על ידי תמונת אלברט קאמיס המתנוססת על הקיר.

לא שבני גילו של ברטולוצ'י זוכים לטיפול אוהד יותר. הבמאי הצעיר, זה העומד לשאת את הנערה, רואה את החיים אך ורק דרך עדשות של מצלמה, הוא מדבר אל המקרופון יותר מאשר לבחירת ליבו. וחי בתוך מתולולוגיה קולנועית, אפילו כאשר הוא מציע לה נישואין.

להתפוצץ

נוצחוק

לילה באופרה (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — מישור כתב פעם שאת האחים מארקס אפשר לקבל או לא לקבל, אבל מוטב לא לנסות לנתח את מה שהם עושים. סוג הקומדיה שהם הביאו לקולנוע הוא כליך מטרף, חסר היגיון ובלתי צפוי, שכל מנתח רצוני עשוי לצאת מדעתו לפני שיגיע למסקנה כלשהי.

ואם נאמר הדבר על האחים מארקס בדרך-כלל, על אחת כמה וכמה נכון הדבר בקשר ל"לילה באופרה", אחד מסרטיהם המוצלחים ביותר. למרות 38 שנים שחלפו מאז ראה הסרט אור לראשונה, הוא ממשיך להיות עד עצם היום הזה דוגמה ומופת מיוחדת במינה, למה שהצליחה הוליווד לעשות בשטח הקומדיה. אם יש המשך למכוניות המטרופות ולעוגות הקרם של מק סנט, אלה הם ללא ספק האחים מארקס.

העלילה, אינה חשובה ביותר, מאחר והיא נועדה בעיקר לשמש קרש קפיצה קבוע לבדיחותיהם של גרושו, צ'יקו והארפו. גרושו הוא איש העסקים הלא-יוצא, המבטיח להכניס גברת רבת אמצעים לחברה הגבוהה ומסיים בכך שהוא מכריח אותה לתמוך בהצגת אופרה ובזמר בלתי ידוע; צ'יקו הוא הפטפטן בעל המיבט האיסטלי, המנסה לסדר חלקלקות את כל העולם ובקושי מצליח לשכנע את עצמו; והארפו אינו מוציא הנה מן הפה, אבל בפאתו המקורזלת ובפניו הקונדסים מטיל את כל סביבתו ממהומה אחת לשנייה.

הדיאלוגים שונים ורצופים בהברקות אינסוף, אותם פולט בעיקר גרושו, בקצב של מכונית-ירייה. "גבירת הטר-

האח, האחות

והנאהב

המנדרין (גורדון, תל-אביב, צר-פת) — חסידי הרומנים למשרות, האוהבים להעביר את חייהם בהתעמקות בעלילותיהם הצבעוניות והמצוצות מן האצבע של דמויות תמהוניות מטופשות, ימצאו בסרט זה את המרקחת הקרובה לליבם. מעשייה (לא כליך מקורי) על סבתא המנהלת מלון-פאר בעזרת נכדתה הבכירה ובעלה הממוסד. בעצם, עסוקה הסבתא יותר בהכנסת רוח-חיות בבני משפחתה הצעירים יותר, הכוללים שני נכדים נוספים, אח ואחות החשודים מאוד ביחסים אסורים ביניהם. על כולם ממונה עוזרת הנעורה ומחבקת אותם באהבה רבה.

איך נסחף צוות של שחקנים מוכשרים מאוד למעשייה קלוקלת ושטחית מעין זו, קצת קשה להבין. מדלן רנו, אחת הנגירות הגדולות של התיאטרון הצרפתי, משתטה בדמות הסבתא המנופפת רגליה כלפי מעלה בתנועות שר-בבות ומחייכת ללא הפסק לפרקי זמן של רבע שעה ומעלה. אני ג'ירארדו היא בפעם-המיידוע כמה האשה היבשלה, שהיא בדיוק בגיל המתאים כדי לטעום פירות צעירים יותר מבעלה. פיליפ נוארה, המגולם בעל כוה, נראה אבוד ומדוכא לא רק משום שהתפקיד דורש זאת ממנו, אלא משום שהוא נלכד בתוך הפחד המפוקפק הזה; ואילו מוראי הד, שהתעלס עם גלנדה ג'קסון ב"יום א' הארוך", מתעלס כאן עם הגברת ג'ירארדו, מה שרק מוכיח כי הוא מתכוון בכל הרצינות לשחק את אדיפוס.

לגלגל ההצלה שהוא כורך סביבו, נושא את השם אטאלאנט, שאינו אלא שם אחד הסרטים הקלאסיים של גאון צרפתי בשם ז'אן ויגה, שמת בנעוריו.

אסור לשכוח גם את הנושא האקטורי. אלי, נושא האשה ושיחורה. בראנדו מס' מל בסרט את כל מה שבטי פרידן, קייט מילט וג'רמן גריר שונאות יותר מכל — את הגבר החי בצל אבר המין שלו, המאמין מין שזה עיקר ותכלית החיים ואמצעי השיכנוע הטוב ביותר ביחסים עם אשה. אותו "מאציזמו", תורת, הגבריות, האור מרת שכל אשה אינה יותר ממכונה לאור גאומים וערכו של הגבר נמדד לפי כושרו להביא את המכונה לעבודה. כל זה כמובן שנוא על התנועה לשחרור האשה, וגיבור הנערה על המנסה להשתית את יחסיה עם הגבר על בסיס של "מאציזמו", זוכה לסטירה המצלצלת ביותר כאשר בתיווגו מאוננת ומגיעה לאורגאזם לפניו, וללא כל עזרה מצידו.

אז זהו זה. אם אין כבר על מה לדבר

צ'יקו והארפו מארקס: מטרף

בה" הוא פונה אל מרגרט דרמונט המיליונרית (שחקנית זו שימשה מטרה לחיצי בדיחותיהם של האחים בסרטים רבים), והיא משיבה לו "איני גבירתך הטובה" על כך, גרושו: "עברך אינו מעניין אותי." בכל פעם שהליצן המשופם נושם לרווחה, מספק ה" במאי סם ווד המצאות חזותיות משעשעות לא פחות, כמו אותו תא אונייה המתמלא על גדותיו באנשים, עד אשר נפתחת הדלת, הם נשפכים החוצה בורם אדירים. אין כל טעם לפרט בכתב את מעללי האחים מארקס. חובה נעימה היא ללכת ולראות אותם.

ג'ירארדו והד: רומן למשרתות

אשר לאח ולאחות (זאן קלוד דופן ומארי הלן בריאה) הם מזוירים, הופעתם לא רק משונה, אלא גם חולנית ודוחה, ואין בנוכחותם שום דבר מאותו טירוף משעשע שהיה אופייני לקומדיות המטרופות של אמריקה בשנות השלושים. בסך-הכל זהו סרט שטחי, מתקתק ולא מעניין ביותר, אבל בשביל קוראי פוטורמנים וסיפורי אהבה בהמשכים, אולי זוהי הדיאטה המומלצת.

לט: הצגת הדמוקרטיה כשיטת מימשל מוצקת כמו גבינה שוויצרית, שהחורים בה גדולים יותר מן הסוכך אותם.

*** קברט (פאר, ארצות-הברית) — מחזמר על רקע עליית הנאצים לשלטון בברלין: מצטיין בעיקר בקטעי הקברט שבה, המשקפים את מצבה הפוליטי של גרמניה טוב יותר מכל עלילה. ג'ואל גריי (המנחה) וליזה מיגלי (כוכבת הקברט) מצויינים.

*** הרפתקאה בפוסידון (תל-אביב, ארצות-הברית) — קבוצת נוסעים מנסה למצוא את דרכה החוצה מתוך אונייה שהתהפכה בלב ים. סרט מתח שטחי אבל מצולם היטב ובהחלט מותח.

*** הצגת הקולנוע האחרון (פריז, ארצות-הברית) — סיפור נוסטלגי של עיירה אמריקאית קטנה בתחילת שנות הארבעים. כאשר האנשים היו תמימים וערכיהם מסובכים פחות מאשר היום. משוחק היטב.

תדריך

תל-אביב

*** טאגו אחרון בפאריס (סטודיו, איטליה-צרפת) — המין כמיפלט מהיאושו ואימת המוות ביחסים מנוכרים בין גבר בגיל העמידה לנערה צעירה. ברוט יפה להפליא שכדאי לראותו לא דווקא בגלל הסנסציה המינית שבו. מרי לון בראנדו.

*** ההתנשקות (צפון, צרפת) — חטיפה והתנשקות פוליטית בצרפת. מבורססת בצורה שקופה, על פרשת בן ברקה. הגאמנות ההיסטורית אינה מופתית, אבל המטרה הפוליטית של הסרט מושגת בהח-

אירופה הצעירה מחכה לך

בטיולי "קמפינג" לצעירים! במחירים ללא תקדים

לבחירתך: 6, 9 או 10 שבועות של
טיול ובילוי בלתי נשכחים
ברחבי אירופה.

4 שבועות של טיולים מיוחדים
לסקנדינביה, ספרד ופורטוגל.
מספר המקומות מוגבל — לכן,
הזרז והבטח את מקומך.

לקבלת פרוספקט מפורט והרשמה, פנה עוד היום אל:

● קמפינג באירופה —
החוויה המסעירה
שאתה חייב לעצמך!

● מבחר טיולים מרתקים
בחברה בינלאומית
של צעירים כמוך!

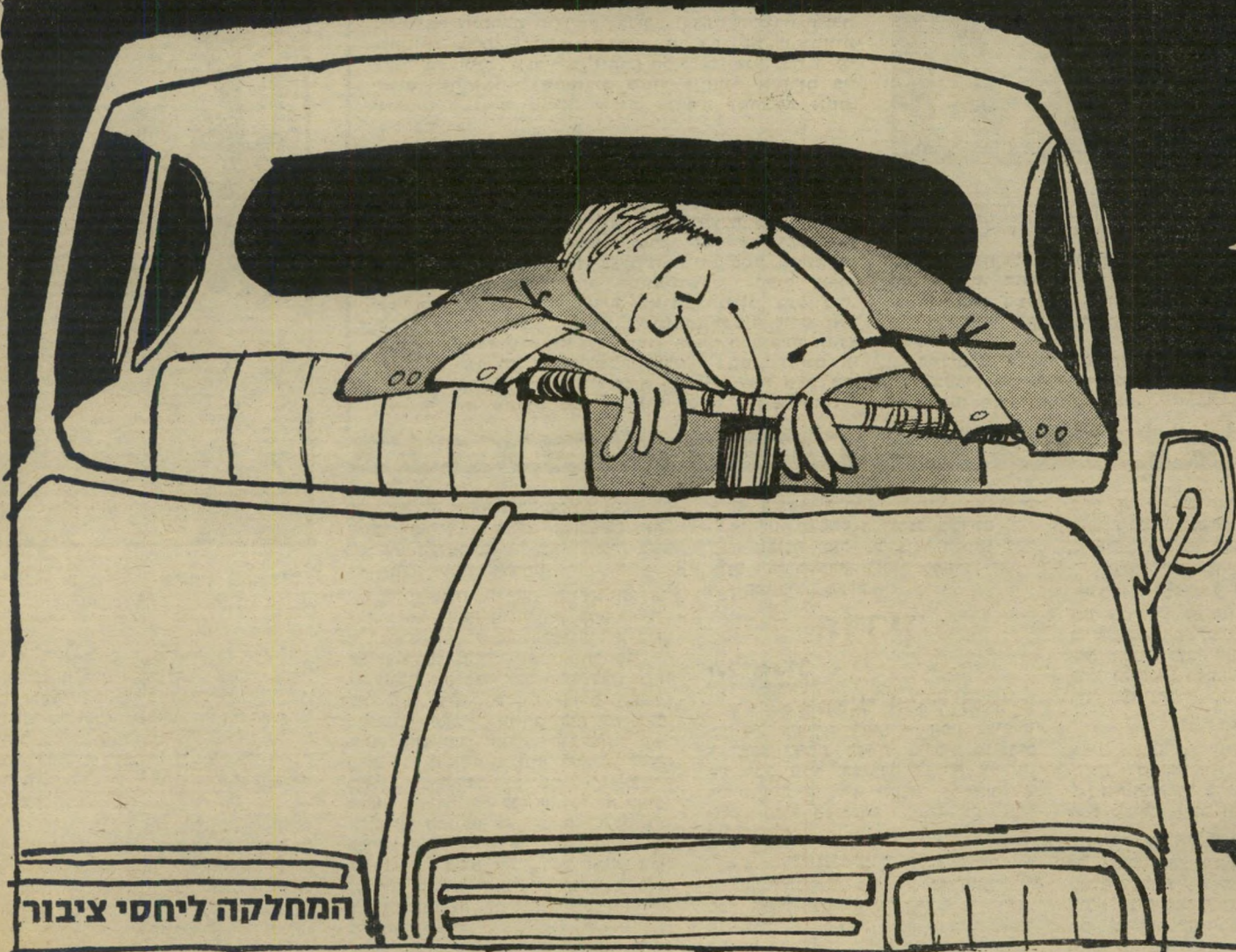
בע"מ תל-אביב, נחלת-
בנימין 57, טל. 622406

סניף ומתגן: בנין בורסת היהלומים כיכר עלית טל. 3-266222

דיזנהויז

השאר לנו את הנהיגה סע באגד

המחלקה ליחסי ציבור

חתונה סאטירית

פשוט מאוד: שניהם הופיעו יחד ב-
הכנסת כלה.
הופיעו כל-כך הרבה, עד שלקחו את
זה ברצינות.

ואם לא החתונה עצמה — אז לפחות
המקום שבו תיערך — המועדון הסא-
טירי התל-אביבי של יענק'לה אגמון.
הבאים בברית-הנישואין שם, בחודש ה'
בא, יהיו השחקנית גליה ישי ושחקן
הבימה רפי גולדווסר.
מאיפה בא להם הרעיון, אתם שוא-
לים?

הפאב מת -

יחי הפאב

כלומר, הפאב עצמו כבר לא יקום לעולם
לתחייה. אולם לפחות מתכונן לקום לו
יורש — וגם זה משתו.

בייחוד לאותם רעבי-נפש, המסתובבים
זה ימים, שבועות וחודשים ארוכים, לא
מוצאים מנוח לנפשם העייפה, מאז נסגרו
שערי הפאב המפורסם של פֶּרְדֵּרִיקָה
וּדֵב סָגֵל בחוף-יממה של תל-אביב.

אותם לקוחות קבועים לשעבר של זוג
ארכיטקט-הפנים שהפכו למארחים מספר
1 של תל-אביב — אותם לקוחות שלא
נטשו את הפאב באש — אפילו אשר
האקדחים שהיבהבה שם, פעם — ובמים
— עומדים לזכות בשימחה רבה וגדולה,
בעתיד הקרוב: פרדי ודב עומדים לפתוח
מקום חדש.

כשסגרו את הפאב, נשבעו פרדי ודב
שהם לא יחזרו עוד לעסקי האירוח בתל-
אביב, שהעיר הזאת מתה בשבילם.
הם שמרו על מילתם: הם חזרו לעסקי-
האירוח — ביפון.

הם רכשו את הסקוטש-האז, שהיה
מסעדה מפוארת, ועוד לפני כן מינור,
מפואר לא פחות, מספרים יודעי דבר —
ויפתחו בו בר ומסעדה.

את המלון שהיה צמוד לסקוטש-האז
הם לא קנו. כך שדבר אחד צריך שיהיה
ברור מרגע ראשון:

כן, זהו בדיוק.

גליה ישי

מיהי האשה שקפצה מהקומה הרביעית?

קוראי העיתונים שנתקלו בדיעה הקטנה, בשבוע שעבר, עברו עליה ביעף:
תירת שלקחה כדורי-שינה, נאמר בדיעה, קפצה מהקומה הרביעית של בית-
המלון שבו שהתה, באילת.
בגלל המיבנה המיוחד של הבניין, היא נתקלה בנפילתה במרפסת הקומה השלי-
שית, נחבלה קשות.
בבית-החולים יוספטל, לשם הועברה, עמלו קשה כדי להציל את חייה. אולם לא
יותר מזה: היא נפגעה בחוט-השדרה, נותרה משותקת במחצית גופה התחתונה.
קוראי העיתונים היו ודאי מתרשמים יותר, לוא היו יודעים שהמדובר בעצם ב-
ישראלית, לא בתיירת — ואפילו ישראלית ידועה:
היתה זו לא אחרת מאשר **לאה מכנס, בתה של ערה מכנס**.
עדה מכנס היא כיום אחת הפעילות הראשיות בארץ למען מציאת פיתרון וריפוי
לחולי-סמים, אחרי שלאה התחילה לקחת גלולות וסמים עוד כילדה צעירה, אושפזה
מיספר פעמים לגמילה.

המרור כמקרב לבבות

תגידו מה שתגידו — אין כמו
המסורת לעשות שלום בקרב עם
ישראל.

מישפט גירושין או לא מישפט
גירושין — בערב הפסח, חזר
כתב „הארץ” יואל מרקוס אל
אשתו, לאה לחוביץ, ומעל לצלחת
מרור בריאה הושיט לה יד לש-
לום.

ובזאת, מתעכבים הליכי-הגי-
רושין שהשניים פתחו בהם.
עד להודעה חדשה.

רק רולס-רויסים ויגוארים

שרה קירשמן

אחרי שהתגרשה מבעלה, דייל אל-על
עמי זוסמן, החליטה שרה קירשמן
היפהפייה לנח קצת בחו"ל.

והדיווחים המגיעים אלי משה, מצביי
על שגם את מנוחתה היא מבילה בסיגנונה
הרגיל — ברמה א-א'.

אחרי שניהלה בלונדון רומן עם מפיץ
הסרטים עימנואל הניגמן, וגמרה אותו
— את הרומן — השתלבה לאחרונה שרה
בחברה הגבוהה הלונדונית.

כאשר לא רואים אותה יוצאת בחברת
בעל יגואר, הרי זה רק בגלל שהיא יוצאת
אותו ערב בחברת בעל רולס-רויס.
יגואר ורולס-רויס, תאמינו לי, הם
אפילו בימים אלה של אינפלציה סימן
לחברה גבוהה. אפילו בלונדון, כן.

הרקדן ותלמידתו

אביבה פוז ומשה אפרתי

זוכרים איך ש**משה אפרתי**, הרקדן
הראשי של להקת בתי-שבע, היה אומלל
כאשר אשתו, הרקדנית היפהפייה **אביבה**
פוז, עזבה אותו למען הרקדן **שוקי לוי**,
בן-זוגה בהצגת שיער?

בטח זוכרים. אומלל ממנו לא היה בארץ.
נו, אז הוא הבריא מזה.

זה לקח לו זמן, מוכרחים להודות. כש-
אביבה נטלה איתה את בנה, ויצאה עם
הרקדן החדש שלה ללונדון, והתחילה
לרקוד איתו שם, בצמד חדש שהם יסדו
— היה משה אדם שבור, הוא הסתכסך
עם הלהקה, עזב אותה, הקים להקה חדשה
של רקדנים חרשים-אילמים.

בעיטוקו החדש הוא זכה דווקא להצלחה
מסחררת, הוזמן על-ידי האופרה של ברלין
להכין להם את הכוריאוגרפיה של הצגה
חדשה.

לאחרונה, הגיע משה לארץ לביקור —
והחל מנהל רומן עם אחת מחניכותיו
לשעבר, **אסתר נדר**.

העוקץ הפיקנטי שברומן: לאסתר, קי-
בוצניקית בלונדית מקסימה, היה לפני כן
חבר אחר — קיבוצניק מכפר-בלום בשם
יאיר ורדי — שהוא כיום לא אחר מאשר
ממלא-המקום של אפרתי — הרקדן הראשי
של להקת בתי-שבע.

אולם מאחר שגם יאיר היה תלמיד של
אפרתי, הרי שהכל נשאר במשפחה. מכל
מקום, כאשר תגיע אביבה פוז בקרוב
לביקור בארץ, עם שוקי לוי — תשמח
ודאי לגלות שפצע-לבבו של בעלה הולכים
ונרפאים.
ומהר.

אין חדשות תחת השמש

אמש בתיאטרון

על משחק מן הסוג הזה צריך לקרוא "שמע ישראל"

ההרצאה

כ"ז אלול תרע"ט (1909)

השוב חשבו חובבינו להציג חזיון בחג הסוכות, ואז בודאי היה עולה יפה — היו לומדים עד אז את תפקידיהם. אך פתאום נכנס בהם הרוח להקדים — ומאומה לא יצא. רק אחדים ידעו את תפקידיהם, האחרים קלקלו. והפעם נתברר לי מדוע קראו לחזיון ביום "שמע ישראל". לכל הפחות ביפו היה צריך לצעוק שמע ישראל על מין משחק כזה!

וכל זה בא להם מפני פחזותם; בחפזם — רימו את הבריות, רימו גם את עצמם.

בטח גם התרגולות בלוליהן צחקו עליהם.

ומאי תקנתא? ישובו ללמוד עוד הפעם את תפקידיהם על בורים ובימי הסוכות יציגו עוד הפעם את "שמע ישראל".

כי החזיון של דימוב הוא חזיון טוב, יהתרגום של מר דושמן מוצלח וכדאי הוא כי יוצג על הבמה העברית עוד פעם.

הנתיב

לפני מאה ועשר שנים, בראש חודש אדר תרכ"ג, 1863, ראה אור בירושלים, הגיליון הראשון של העיתון. העברי הראשון — "הלבנון", שבמקורו שלוש שנים צעירות ירושלמיות — יואל משה סלומון, מיכל הכהן ויחיא ברי. כעבור שנה נסגר "הלבנון" בפקודת השלטונות התורכיים, אבל אחד מעורכיו המשיך להודיע ציאו בפאריס עד שנת 1886. רק בשנת 1870 קיבל המדפיס ישראלי בק רשיון מקושטא והוציא לאור את "החבצלת" מאז ועד היום נמשך רצף העיתונות העברית בארץ מ"החבצלת" (1870—1891), "אריאל" (1877—1874), "שערי ציון" (1884—1871), "הצבי", שהופיע גם בשמות "השקפה" ו"האור", בעריכת אליעזר כ"יהודי" דה, ועוד חצי תריסר עיתונים שראו אור בסוף המאה שעברה. החדשות שהתפרסמו בעיתונים אלה משמרים עד היום הזה את ניהוליה של ארץ ישראל הישנה. מאז ועד היום אומנם השינוי פני הארץ, התחלפו תושביה, התהפכו פני טכניקת הדפוס והוצאת העיתונים — אבל החדשות נשארו היום אותן החדשות כמו לפני מאה שנה, כולל טורי הרכילות שהיו חריפים באותם ימים הרבה יותר מאשר הרבה עיתונים יומיים בישראל של היום היו מעיינים להדפיס. קטן זה לקוח מסיפור החדש של שלמה שבא ודן ב"אמוץ", ארץ ציון ירושלמים, שהופיע השבוע בהוצאת וידנפלד וניקוסוף בירושלים — והמורכב כולו, מקטעי עיתונות, צילומים ורישומים שנלקחו מהעיתונות העברית של שלהי המאה שעברה וראשית המאה הנוכחית.

בגלל נעליים אירופאיות כמעט שבטלה חתונה

בזה עוד לא כלו כל המעשים הגדולים שעשה הר' אורנשטיין לקיום הדת. אבי החתן, כפי הנראה, היה חשוד בעניני שמא רוח מינות נזרקה בו ויירא לנפש בתו פן תעלה מחשבה רעה בלב חתנה להלבישה תחש, ויתפורר לה חלילה מנעלים בעקב גבוה כמידת אירופה, וידרוש הר' ישעיה מהמחותן החשוד, כי יתחייב בכתב שלי עולם לא יתן להבת ללבוש מנעלים בלתי אס מסוליים שאין להם עקב.

והמחותן, אוי לאזניים שכך שמעו, מאן! ותקם תיגרה גדולה בין שני הצדדים: המחנות החשוד לא יכל להתאפק ויזכיר להצדיק איזו העלמה במעות הכולל שהוא שם סופר, כחמישה עשר גרוש, והעולב ענה לעולבו ויפקוד עליו עונות קטנים בדבר הין צדק ואיפת צדק בחנותו, וישא את ידו כי לא יתן את בתו ללכת לחופה. ובבוא המבשר והגיד לו כי בתו התעלפה

ביום הרביעי הזה היתה חתונת בן הר' ליב לזמור עם בת הר' ישעיה אורנשטיין. עוד כיומיים שלושה לפני החתונה הראה הר' ישעיה אורנשטיין כי לא אלמנה ירר שלים מצדיקי העולם. הכלה העלובה, והיא עוד נערה קטנה, נכשלה בדבר עבירה ותצו לתפור לה חלוקיה לפי מידת אירופה. ותיודע הנבלה הזאת לאביה, ויקנא קנאה גדולה להדת ויגיף על החלוק חרבו ויגורם לגזרים. אך

לכדו סחטן שהריץ

מכתב איוס

בירושלים קרה ביום החמישי בערב מקרה מעניין מאוד. צעיר אחד שבא זה לא כבר לירושלים, י.ק., אדם חלוני ועצבני, הריץ ב"ימים אלה מכתב איוס אנונימי לד"ר וייץ בדרשו ממנו כסף. הפו עליהם המקומיים שד"ר וייץ חביב עליהם מאוד בעד יושרו והומניור-תו, כשנודע להם הדבר, שמו מא-רב על המתנפל ולכדוהו בשעת מעשה, בעת שיצא לקבל את הכסף הדרוש. הנאספים בבית הד"ר וייץ החליטו למסור את הצעיר הנ"ל לידי הרשות.

האחרות י"ג תמוז תרע"ב (1912)

הסחטן תלה עצמו

בחדר המאסר

הצעיר י.ק. שנמסר לרשות ל-רגל המאורע עם הד"ר וייץ בירור-שלים, נשלח לרוסיה ואולם טרם שהפליגה האוניה מחוף יפו תלה את עצמו בחדר מאסרו. באותו לילה קברוהו ביפו. המאורע עורר התרגשות בציבור במקומות שונים, ביחוד בחוגי חברינו. ה' עניין דורש בירור מיוחד ובאחד הגיליונות הקרובים נעמוד על כך.

האחרות י"ב אב תרע"ב (1912)

לא זע ולא נע, ובקריאות רוח אמר: "יהפך כל העולם ובתי לא תלבש נעליים כמינהג אירופה". אך לבסוף מעשי שטן הצליחו, הכתב לא נכתב, החתן והכלה נכנסו לחופה ובת הצדיק תלבש נעליים כמידת אירופה.

הצבי י"ג תמוז תרמ"ח (1888)

סוחר-נשים מתחתנים עם בתולות ומוכרים אותן לזנות

השקפה י" סיון א'תתל"ש לחורבן (1905)

נדבקו מודעות בעירנו בלשון עברית, זארגן איספאניולית כדברים האלו:

הזהירו לנפשות יכס! נודע לנו, כי סוחר הנפשות הפורשים רשת לצוד נפשות נקיות ואשר כבר הקיפה הזעקה בגללם את ארצות אירופה ואמריקה ורדפים אותם בכל מקום, באו אחדים מהם לפה עיר הקודש וכדרכם בכל מקום, כן גם פה בארץ הקודש עושים עליהם מסוה של אנשים ישרים פגויים ורוצים לרמות להם בתולות ונשים על-ידי חופה וקידושין, כדי למכרן אחר-כך לקלון, חס וחלילה, "לבתי זונות". ובכן, אחינו בני ישראל, השמרו נא והגנו להזהירכם בזה כי כל איש ואשה ישמרו את בנותיהם וקרבנותיהם שלא לשדך אותם לאיש שאינו ידוע להם היטב מתמול שלשום ואשר לא יהיה לו מכירים נאמנים בכאן. והשומע ישפון בטח ושלוש על ישראל.

חותם בית דין הצדק דקהילת ספרדים

חותם בית דין צדק דקהל אשכנזים

חותם בית-דין צדק עדת אשכנזים חסידים

גמל ברחוב הרצל מוז הגימנסיה "הרצליה"

קונים קרקעות בלילה!

ירושלים. — עוד הקדחת של קניית קרקעות ממלאה את כל חלל עירנו. יהודים, נוצרים, מושלמים מתחרים זה בזה; משי תתפס זה עם זה, כל קונה שמת וגם המוכרים אינם מתאבלים, כי רובם מרוויח חים מאות וגם אלפי גפוליון בשעה אחת. וכל כך גדולה התחרות והיראה, ש"ן יקדי מנו אחר" עד כי נשתנו עתה בעירנו

סדרי בראשית כמו "לא גברא לילה אלא ללכת לראות קרקעות". כל לילה תצאנה מארבע רוחות העיר עגלות מלאות קונים, סרטורים, מודדים, וכל אחד מסתתר מרעהו, כל אחד נעשה לשונא אור למען יהיה חושך, ולא ירגיש בהם איש בלכתם לעס-קיהם.

האור כ' סיון א' תתכ"ב לחורבן (1891)

הסתכלה על סוס

והרתה חצי־איש

וחצי־סוס

בימים אלה הפילה אשה אחת (מן העבריות) בטבריא נפל לשישה חודשים בדמות איום ונורא, מחציו ומעלה איש ומבטנו ולמטה דמיונו כגווית הסוס.

לפי הנשמע מההמון, נסיבת ה־דבר זהו, כי האשה שמה מבטה אל הסוס האסור בחצרה ותחת וולד כדמותו וכצלמו.

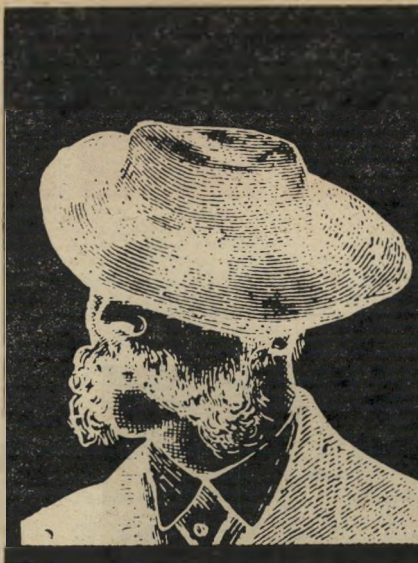
הבצלת כ"ז אדר תרל"א (1871)

אילצו ילדים

להתחתן בבית־קברות

בעת גבר הנגף רחמנא ליצלן ב־ק"ץ העבר ותרב המגיפה לאכול בעט, המציאו האנשים בירושלם, מין קטורת לעצור בעד המגיפה, והוא כי לקחו מן הבא בידם יתוס קטן ויתומה קטנה; והשיאום בבית־הקברות על קבורת איזה צדיק, ואולם כמו שלא הועילה הסגור לה הזאת לעצור בעד המגיפה ככה לא הועילה הסגולה שיאמר לדבק טוב וימים מועטים אחרי הנשואים התקוטטו הזוג הזה, ויהי ביום ו' ערב־שבת קודש העבר, ויבוא (הי) ילד היתום אל בית־המרחץ לעת ערב, וכראותו כי לא נמצא עוד איש, הטביע את עצמו במקוה מי הטבילה, ויהי לנס כי באו איזה נשים לטבול וברדתם למים מיששו ברגליהם גוף אדם וכמעט יצאה נשמתם, ותיכף באו אנשים ומצאו האומלל הזה; כי כמעט נשמה עוד לא נותרה בו.

הלכנו כ"א אייר תרכ"ז (1866)

בתולות ירושלים, הזהרו!

דון ז'ואן מגיע מצפת

כ"א אב א'תתכ"ח לחורבן (1896)

הצפי צפת. — ידוע לכל גורל הנשואין בעירנו מרוע החינוך, כי בני עשרים שנה כבר החליפו את זיוניהם שלוש פעמים, ואין כמעט אף אחד אשר לא קיים את המצוה הזאת.

והנה עתה באתי להודיע ולהזהיר מאיש אחד פה אשר יעשה מעשהו זה לישא ככל שנה אשה חדשה ואחר־כך יוציאה בחרפה וכבויון, וכבר גרש את אשתו השמינית, וכאשר נודע חרפתו בקהל ואין עוד מי להנשא לו, עתה הוא מכקש מירושלם איזו בתולה, כי רק בתולות הוא נחשא! לזאת הנני מודיע בקהל להזהר ממנו.

המדבר באמת

משכב־זכר איננו חטא - הטבע אשם!

נגד הטבע והחוטא בזה ראוי לעונש היותר חמור. ידוע הוא מה שאירע לפני שנים מספר בשביל זה להגדול בעשירי גרמניה, לקרופ בעל בית־חרושת כלי זין המפורסם, ששלח יד בנפשו מפני שנודע חטאו זה על ידי העתון של השתפנים, "פורווסט".

בשנים האחרונות החלו קצת החכמים לחקור יותר במהותה של הנטיה הרעה שמרגישים בקצת זכרים לא לנקבות לפי הטבע, אלא — לזכרים, לבני־מינם, וב־קצת לנקבות לא לזכרים, אלא לנקבות בנות מינן. קודם היו אומרים ומחליטים כי זה חטא

והנה בזמן האחרון החלו חכמים רבים לערער על חומר הדין המחליט את הנטיה הזאת ללא טבעית ומותח עליה עונש קשה. החכמים האלה אומרים, כי הטבע ולא הבריות האלה חייבת בדבר, כי הבריות האלה אינן כלל מהמין שאליו הם שייכים על פי חיצוניותם. בפרט מצטיין בחקירות אלה פרופ' ג' הרמן. חקירותיו הרבות הביאותו לכלל החלטה גמורה, שיש לך אדם שבחיצוניותו הוא בנוי בנין זכר, ובאמת, בפנימיותו הוא נקבה, ולהיפך — יש אדם שבחיצוניותו הוא אשה, בנויה בנין נקבה, ובפנימיותה היא זכר? ואדם זה תשוקתו הטבעית היא לבן־מינו החיצוני.

ואולי יבוא טוען ויטען כי דין קדימה בזה לחול, שדרשו בדבר דינה בת לאה אמנו, שהתפללה על העובר שבמעיה ונהפך לנקבה.

השקפה כ"א חשוון א' תתל"ח לחורבן (1906)

מדד יוקר המחיה עלה בצורה מדהימה - דרושה עזרה

המבשר ירושלים. — זו הפעם הרביעית אשר בא ארבה בגבולנו ויאכל את יבול הארץ. שלוש פעמים אכל הארבה, והפעם הרביעית היה עז מחנהו ויכס את עין הארץ. זרע החטיטה והשעורה אכל למכביר ולא הותיר כי אם מעט מזער.

אחינו בני ישראל! רחמנים בני רחמנים! שמעו נא והטו אוזן לקול בקשתי המבקש בשם אחיו היושבים על אדמת הקודש, כי היוקר יעלה יום יום במעלות מעלה מעלה, סאה חטים מהול חטה ומוץ (במשקל שבעה ועשרים וחצי פפונד) במחיר 25 פיאסטערצאג, הוא שני זהובים וחצי במטבע עסטרייך. גם שמן שומשומין ושמן זית היה מחיר המידה הנקראה גארא 90 גראש, וכעת הוא מאה וחמישים גראש.

מדברים אלה יודע אפוא כי נכרת אוכל מפיו, כי אנו אין לנו פה לא שומן ולא חמאה. אהה, גם ממרחק לא יבוא לחמנו, קיונו כי האפרים יביאו חיטה ושמני זית ושומשומון מגאזא (היא עזה) כדרךם להביא הלום שנה בשנה, כי החטה מסביבות ירושלים איננה מספיקה לבעליה — גם התקוה ההיא נכובה, כי הערביים והפראיים רבו ביניהם ויעשו זר מעשיהם, אש שלחו בקמת אחיהם, איש איש שרף את גדיש רעהו ולא נשאר להם מאומה. אחרי עשותם הנבלה הזאת, השתבחו בעיר, כי ימרדו בשולטן האדיר והרחמן ירום הרוך, ויסעו הפחה מדמשק והפחה מכיריט בלוויית 15,000 איש, גיבורי חל, וגם הפחה מפה עיר הקודש נסע עם חיל רב עותה, ליסרם שבע על חטאתם.

אחינו העברים! עיניכם הרואות כי מצבנו ברע הוא מאוד, לבשו נא רוח נדיבה והרימו תרומה לאחיכם הנותרים בציון והנשארים בירושלים. הקר"ב

טבח נהרג בידי שיכורים

פתח־תיקוה. — במושבנו קרה היום אסון נורא לאחד מתושביה. הטבח נ. נהרג על־ידי אנשי בליעל שותי שכר על לא חמס בכפו. וזה הדבר: היום, יום א' י"ט אלול, באי להמושבה ארבעה אנשים מתר שבי הארץ, אחד מהם נשוא פנים, ומשרתו ושני חיילים. ויסורו אל בית־המלון אשר בתוך המושבה ויאכלו וישתו; ויהי ככלור תם לאכול ויגש אחד מהם אל בעלת הבית וידרוש לתת לו קוניאק לשתות. ותען האשה ותאמר לו כי אין קוניאק בביתה. ויחר אף האיש, ויוציא מצלתו קנה־רובים, ויאיים עליה לתת לו את הקוניאק, ותצק האשה לעובנה. וישמע אחד העגלונים אשר בהמושבה את צעקתה ויבאו אל הבית ויראו והנה השיכור עומד ומחזיק בקנה־רובים. ויגש אליו להוציא מידו את כלי המוות. ויור עליו האיש; לאוזני השכנים, וימהרו לבוא לעזרה והי בליעל עלה על סוסו ויחפוז לעזוב המושבה, ויגש אליו שפירא, שוחט ובודק, דוד נגר הכחור יעקב העובד בנחלת לחמאן ויחזיקו בהסוס ויאבדו להורידו ארצה. ויוציא הבליעל עוד הפעם את קנה הרובה. ויור עליהם שתי פעמים, והוא הרחיק מהם כעשרים מטער ויור עליהם עוד הפעם וימית את הטבח אשר עמד מולו, לדיאבון לב כל בני המושבה וכל מכיריו. ומצערי המושבה רדפו אחרי האנשים מהלך רב, ולמרות החיצים ששלחו הנרד־פים מאחוריהם אל רודפיהם; תפשו שניים

אני מצטער להודיע: אין חדשות

המליץ י"ח שבט תרמ"ז (1887) ירושלים. — ידידים רועדות ובעצמות רוחפות אכתוב הפעם. ולבלי הפחד הלילה את הקורא הנני ממהר להודיעו כי לא קרה כל רע במחנה, לא מת אדם גדול חלילה, וגם שריפה לא היתה בעיר, גם פחד הממשלה אשר נפל על אחי האורחים החדשים לא יבעתני, כי אני אורח הנני בארץ, תושב ככל אבירי, תי, אך סמר בקור בשרי וכל עצמותי מהקרח הנורא.

פנים מאחוריהם אל רודפיהם; תפשו שניים

העולם הזה

מתנה
לנבונים:
במקום
כתר
הנשיאות
- תינוקת!

יצחק ואופירה נבון
אימצו בת

המנער המידור: האמת על הרונקות